William Gibson

CHROME

William Gibson

CHROME

- Burning Chrome -

1986

CUPRINS

Johnny Mnemonic

Am băgat arma în geanta Adidas şi am fixat-o cu patru perechi de şosete de tenis, câtuşi de puţin stilul meu, dar asta şi intenţionam, deoarece dacă ei te cred rudimentar, fii tehnic, iar dacă te cred tehnic, fii rudimentar. Eu sunt un tip extrem de tehnic. De aceea, hotărâsem să fiu cât mai rudimentar cu putinţă. Totuşi, în ziua de azi, trebuie să fii destul de tehnic înainte ca să poţi măcar aspira la rudimentaritate. Am fost nevoit să strunjesc ambele cartuşe de doisprezece dintr-o bară de alamă, apoi să le încarc singur. Făcusem rost de o microfişă veche, cu instrucţiuni pentru încărcatul manual al gloanţelor; construisem şi o presă cu levier ca să montez amorsele — totul foarte complicat. Ştiam însă că va funcţiona.

Întâlnirea fusese stabilită la Drom, la ora douăzeci şi trei fix, dar am mers cu metroul trei staţii dincolo de peronul cel mai apropiat şi m am întors pe jos. Procedură impecabilă.

M-am privit în peretele cromat al unui chioşc de cafea: chipul de bază, cu trăsături dure, caucaziene, cu un smoc de păr negru şi aspru. Fetele de la „Sub Cuţit” se dădeau în vânt după Sony Mao şi era tot mai greu să le opreşti de a adăuga sugestia şic a unei cute epicantice. Probabil că Ralfi Făţosul n-avea să se lase păcălit, totuşi puteam ajunge până la masa lui.

Dromul este un local îngust, cu barul într-o parte şi mesele vizavi, plin de peşti şi intermediari, precum şi o mulţime ezoterică de bişniţari. În seara aceea, Surorile Câini Magnetici păzeau uşa şi nu mă încânta defel încercarea de a trece de ele, dacă lucrurile mergeau prost înăuntru. Erau înalte de doi metri şi slabe ca nişte ogari; una neagră, cealaltă albă, însă în rest atât de identice pe cât le putea face chirurgia estetică. Erau amante de ani de

zile şi ale dracu' de periculoase în cafteli. Niciodată n am ştiut exact care dintre ele fusese bărbat.

Ralfi stătea la masa lui obişnuită. Îmi datora o grămadă de bani. În mintea mea erau stocate sute de megabiţi codificate pe sistem idiot/savant, informaţii la care nu aveam acces în mod conştient. Ralfi le pitise acolo, însă nu se mai întorsese după ele. Doar el le putea scoate, cu o parolă cunoscută numai lui. Serviciile mele nu sunt ieftine, şi timpul suplimentar de stocare se taxează astronomic. Iar Ralfi se făcuse nevăzut.

În plus, auzisem că voia să pună un contract pe capul meu. Aşa încât aranjasem să mă întâlnesc cu el în Drom, dar o făcusem ca fiind Edward Bax, importator clandestin, acţionând în ultimul timp la Rio şi Beijing.

Drom-ul duhnea a bişniţă, o senzaţie metalică de tensiune nervoasă. Băieţi musculoşi, risipiţi prin mulţime, se încordau unul la celălalt, rânjind subţire şi tăios, unii dintre ei atât de îngropaţi sub suprastructurile de grefe musculare, încât trăsăturile nu le mai erau omeneşti.

Pardon, pardon, prieteni! E doar Eddie Bax. Eddie cel Iute, Importatorul, cu geanta lui profesională de sport, şi, vă rog, ignoraţi deschizătura aceasta, doar atât de largă cât să şi poată strecura mâna dreaptă înăuntru.

Ralfi nu era singur. Din scaunul de lângă el se holbau atente optzeci de kilograme de bivol californian blond, cu artele marţiale citindu-i-se în fiecare mişcare.

Eddie Bax cel Iute se instală în scaunul din faţa lor, înainte ca mâinile gorilei să se ridice de pe masă.

— Ai centură neagră? l-am întrebat curios.

El încuviinţă, scanând în mod reflex cu ochii albaştri relaţiile dintre privirea şi palmele mele.

— Şi eu, am rostit. A mea este aici, în geantă.

Am strecurat mâna prin deschizătură şi am ridicat siguranţa. Clic!

— Două ţevi calibrul doisprezece, cu trăgaciurile legate între ele.

— Asta-i o carabină, făcu Ralfi, punând o mână grăsuţă şi autoritară pe pieptul bombat, acoperit cu nailon albastru, al

omului său. Johnny are în geanta lui o armă de foc de pe vremuri.

Se terminase deci cu Edward Bax.

Cred că fusese dintotdeauna Ralfi Cumva, sau Altcumva, dar îşi datora porecla unui capriciu aparte. Având trupul de forma unei pere răscoapte, purta de douăzeci de ani chipul cândva faimos al Creştinului Alb — Creştinul Alb din banda Reggae Ariană, Sony Mao pentru cei din generaţia lui şi ultim celebru cântăreţ de rock rasist. Sunt atoateştiutor în privinţa cancanurilor mondene.

Creştinul Alb: chip pop clasic, cu muşchii de înaltă definiţie ai cântăreţului şi pometţii obrajilor dăltuiţi. Luminat angelic dintr-o parte, din alta superb depravat, însă înapoia feţei aceleia sălăşluiau ochii lui Ralfi, mici, reci şi negri.

— Te rog, spuse el, să rezolvăm chestiunea ca între oameni de afaceri.

Glasul îi era marcat de o sinceritate greţos de insinuantă, iar colţurile frumoasei lui guri Creştin Alb erau permanent umede.

— Lewis, continuă el arătând către gorila blondă, este un muşchi. (Lewis rămase impasibil, semănând cu un obiect construit dintr-o trusă de subansamble.) Tu, Johhny, nu eşti un muşchi.

— Ba sunt, Ralfi, un muşchiuleţ frumos, împănat cu implanturi unde-ţi poţi depozita rufele murdare, în timp ce tu te duci să târguieşti oameni care să mă ucidă. Dacă priveşti lucrurile din capătul ăsta al genţii mele, Ralfi, se pare că ai de dat nişte explicaţii...

— Totu-i din cauza ultimului transport, Johnny, suspină el adânc. În calitatea mea de broker…

— Tăinuitor, l-am corectat eu.

— Ca broker, sunt de obicei foarte atent în privinţa surselor.

— Cumperi numai de la cei care fură cel mai bine. M-am prins.

Suspină din nou.

— Încerc, rosti el obosit, să nu mă-ncurc cu proştii. De data asta, mă tem că am făcut tocmai aşa ceva.

Suspină pentru a treia oară şi acela a fost pentru Lewis semnalul de activare al dislocatorului neural pe care îl fixaseră sub masă, în partea mea.

Am făcut o sforţare supraomenească, căutând să îndoi arătătorul de la mâna dreaptă, dar parcă nu mai eram conectat la el. Simţeam metalul armei şi plasticul gros cu care i învelisem plăselele, însă mâinile îmi erau din ceară rece, distante şi inerte. Speram ca Lewis să fie într-adevăr un simplu muşchi, suficient de tâmp ca să mi ia geanta şi să acţioneze degetul meu rigid, dar nu era aşa.

— Am fost foarte îngrijoraţi în legătură cu tine, Johnny. Foarte îngrijoraţi. Ceea ce ai tu acolo este proprietate Yakuza. Le-a furat-o un prost. Un prost mort, Johnny.

Lewis chicoti.

Totul căpătă atunci înţeles, un înţeles urât, aidoma unor săculeţi cu nisip ud, căzându-mi în cap. Asasinatele nu reprezentau stilul lui Ralfi. Nici Lewis. Făţosul fusese prins la mijloc, între Fiii Crizantemei de Neon şi ceva ce le aparţinea — sau mai degrabă ceva care era al lor, dar aparţinuse altora. Bineînţeles, Ralfi putea utiliza fraza parolă, pentru a mă azvârli în starea idiot/savant, iar eu aş fi recitat toate tărăşeniile fără să mi pot aminti nici măcar un sfert de ton. Pentru un tăinuitor ca Ralfi, atâta ar fi trebuit să fie suficient. Nu însă şi pentru Yakuza, care ştia, desigur, de Discuri şi nu voia să şi facă griji în legătură cu cineva care putea detecta în mintea mea urmele vagi, totuşi permanente, ale programului său. Nu cunoşteam prea multe despre Discuri, deşi auzisem câte ceva, lucruri pe care, de regulă, nu le repetam clienţilor mei. Nu, Yakuza n-ar fi acceptat aşa ceva, erau aproape nişte dovezi. Or, ei nu ajunseseră acolo unde se aflau acum, lăsând dovezi în urmă. Sau în viaţă...

Lewis rânjea. Cred că privea undeva, îndărătul frunţii mele, şi îşi imagina cum putea ajunge acolo la modul cel mai anevoios.

— Hei, băieţi, se auzi o voce feminină înapoia umărului meu drept, da voi nu vă prea distraţi!

— Şterge-o, jigodie, făcu Lewis fără să şi încrunte chipul bronzat.

Ralfi privea totul inexpresiv.

— Fruntea sus! Nu vreţi să cumpăraţi ceva mişto?

Îşi trase un scaun şi se aşeză, înainte ca vreunul dintre ei s-o poată opri. Abia dacă intra puţin în câmpul meu vizual fix: o fată zveltă, cu ochelari oglindă şi păr brunet, tăiat coamă. Purta o jachetă din piele neagră, desfăcută şi lăsând să se vadă un tricou vărgat cu dungi roşii şi negre, diagonale.

— Opt miare gramul.

Lewis pufni exasperat; încercă să-i dea o palmă şi s-o azvârle de pe scaun. Cumva, manevra nu reuşi, iar mâna ei se ridică, parcă mângâind în trecere braţul bărbatului. Sângele strălucitor împroşcă masa. Lewis îşi prinse încheietura cu cealaltă mână, sângele prelingându-se printre degetele ale căror articulaţii se albiseră.

Totuşi fata nu avusese nimic în mâini...

Se părea că gorila va avea nevoie de un capsator de tendoane. Se sculă încet, fără să catadicsească să-şi împingă scaunul înapoi. Acesta se răsturnă, iar Lewis dispăru tăcut din raza mea vizuală.

— Mai bine s-ar duce să-l vadă un medic, comentă fata. E o tăietură nasoală.

— N-ai idee, replică Ralfi pe un ton dintr-o dată foarte obosit, cât de mare este rahatul în care te-ai băgat.

— Nu mai spune! Mister! Dintotdeauna m-au incitat misterele. De pildă, de ce este aşa de tăcut prietenul tău? Parcă-i îngheţat. Sau la ce slujeşte asta? ridică ea micuţa telecomandă pe care o luase, nu ştiu cum, de la Lewis.

Ralfi se înverzi.

— Nu vrei, ă, ă, ă, nu vrei un sfert de milion să-mi dai chestia aia şi să te duci să te plimbi?

O mână dolofană se ridică nervoasă, mângâind chipul prelung şi palid.

— Ceea ce vreau, pocni ea din degete, iar telecomanda se învârti şi sclipi, este să muncesc. O slujbă... Băiatul tău s-a rănit la mână. Totuşi, un sfert merge ca avans.

Ralfi răsuflă exploziv şi începu să râdă, arătându-şi dinţii care nu fuseseră menţinuţi la standardul Creştinului Alb. Fata întrerupse dislocatorul.

— Două milioane, am rostit.

— Omul meu, zâmbi ea. Ce-i în geantă?

— O carabină.

— Rudimentar.

Ar fi putut să fie un compliment.

Ralfi nu zise nimic.

— Îmi zice Milioane. Molly Milioane. Vrei să ieşim de aici, şefule? Tipii au început să se zgâiască.

Se ridică. Purta pantaloni din piele de culoarea sângelui uscat.

Abia atunci mi-am dat seama că lentilele oglindă erau implantate chirurgical, argintul înălţându-se lin din pomeţii obrajilor şi sigilând ochii în orbite. Am zărit acolo, în două exemplare, noul meu chip.

— Eu sunt Johnny, i-am spus. Îl luăm cu noi pe domnul Făţos.

Tipul aştepta afară. Semăna cu oricare alt tehnician turist obişnuit, cu sandale din plastic şi o bluză havaiană ridicolă, imprimată cu reclamele celui mai popular microprocesor al firmei; un individ scund şi blând, genul care se îmbată cu sake într-un bar ce serveşte sărăţele miniaturale din orez, garnisite cu alge. Părea exact tipul de om care cântă imnul corporaţiei şi plânge, scuturând la nesfârşit mâna barmanului. Iar peştii şi bişniţarii îl lasă în pace, citindu-l drept conservator incoruptibil. Puţin dispus să dea mai mult, mereu atent la creditul personal.

După cum am dedus mai târziu, probabil că îi amputaseră vârful degetului mare de la mâna stângă, undeva înainte de prima articulaţie, înlocuindu-l cu o proteză, şi apoi scobiseră ciotul, montând un mosor şi o bucşă realizate dintr-un diamant sintetic Ono Sendai. După aceea, bobinaseră cu atenţie, pe un mosor, trei metri de filament monomolecular.

Molly intră într-un schimb de replici cu Surorile Câini Magnetici, oferindu-mi posibilitatea de a-l scoate pe Ralfi

din încăpere, apăsându-i uşor geanta de spinare. Ea părea că le cunoaşte pe cele două. Am auzit o pe negresă râzând.

Am înălţat ochii dintr-un fel de reflex, poate pentru că nu mă obişnuisem niciodată cu arcurile aeriene de lumină şi cu umbrele domurilor geodezice de deasupra lor. Probabil că asta m-a salvat.

Ralfi continua să meargă, însă nu cred că se gândea la evadare. Presupun că renunţase deja. Pesemne că bănuia cam ce ne aşteaptă.

Mi-am coborât privirea la timp ca să-l văd explodând.

Reluarea cu maximum de memorie îl arată pe Ralfi păşind, în clipa când micuţul tehnician apare, nu se ştie de unde, zâmbind. Schiţează începutul unei plecăciuni şi degetul stâng îi cade. Un truc de scamator... Degetul atârnă suspendat. Oglinzi? Sârme? Ralfi se opreşte cu spatele spre noi, iar la subsuorile costumului său alb de vară apar semiluni întunecate de transpiraţie. Ştie. Trebuie să fi ştiut. Apoi, vârful degetului, greu ca plumbul, descrie un fulgerător arc de yo-io şi firul invizibil care-l leagă de mâna asasinului trece lateral prin ţeasta lui Ralfi, chiar pe deasupra sprâncenelor, se ridică în sus şi coboară, spintecând în diagonală trupul de forma unei pere, de la umăr până la coaste. Inciziile sunt atât de fine, încât nu curge sânge deloc, până ce sinapsele dau rateuri şi primele tremurături lasă trupul în voia gravitaţiei.

Ralfi s-a desfăcut într-un nor trandafiriu de fluide, cele trei secţiuni inegale rostogolindu-se pe dalele trotuarului în cea mai desăvârşită linişte.

Am ridicat brusc geanta de sport şi mâna mi a tresărit. Reculul aproape mi-a frânt încheietura.

***

Probabil că ploua; panglici de apă se revărsau dintr-un geodezic fisurat, împroşcând pavajul din faţa noastră. Ne am ghemuit în spaţiul strâmt dintre un butic chirurgical şi o prăvălie de antichităţi. Molly tocmai azvârlise o privire după colţ şi mi anunţase prezenţa unui singur modul Volks înaintea Dromului, fulgerând lumini roşii. Îl adunau cu făraşul pe Ralfi. Puneau întrebări.

Eram acoperit cu scame albe şi pârlite. Şosetele de tenis... Geanta era o manşetă zdrenţuită, din plastic, în jurul încheieturii.

— Nu-nţeleg cum dracu l-am scăpat.

— Pentru că-i iute, foarte iute. Îşi prinse genunchii cu braţele şi se legănă înainte şi înapoi pe călcâiele cizmelor. Sistemul lui nervos e amplificat. E un model pe comandă specială. Zâmbi şi chicoti încântată. O să-i vin eu de hac. Diseară. Este cel mai bun, numărul unu, cel mai scump, ultimul răcnet.

— Îţi spun eu ce o să faci: pentru alea două milioane mă scoţi de aici. Amicul tău a fost, cu siguranţă, crescut într-o cuvă din Chiba City. E un asasin Yakuza.

— Chiba... Mda... Vezi tu, şi Molly a fost în Chiba.

Îşi arătă palmele cu degetele uşor desfăcute, suple, lungi, foarte albe faţă de unghiile lăcuite stacojiu. Zece lame ţâşniră din tecile lor de sub unghii, fiecare lamă un bisturiu îngust, cu două tăişuri, din oţel albăstrui.

***

Nu petrecusem niciodată multă vreme în Oraşul Nopţii. Nimeni de acolo nu avea ceva de ţinut minte pentru care să mă plătească, dimpotrivă, cei mai mulţi plăteau cu regularitate ca să fie uitaţi. Generaţii de franctirori spărseseră neoanele, până când echipele de întreţinere renunţaseră să le mai repare. Chiar şi la amiază, arcurile erau negre ca funinginea pe fundalul sidefiu.

Unde te duci când cea mai bogată organizaţie criminală din lume te caută cu degete calme şi îndepărtate? Unde te ascunzi de Yakuza cea atât de puternică, încât are com-sateliţi şi cel puţin trei navete? Yakuza este realmente un trust multinaţional, precum ITT şi Ono Sendai. Cu cincizeci de ani înainte de naşterea mea, Yakuza absorbise deja Triadele, Mafia şi Uniunea Corsicană.

Molly avea un răspuns: te ascunzi în iad, în cercul cel mai de jos, unde orice influenţă exterioară generează unde concentrice, rapide, de ameninţare violentă. Te ascunzi în Oraşul Nopţii. Ba, şi mai bine, te ascunzi deasupra Oraşului Nopţii, deoarece iadul este răsturnat şi fundul lui atinge

cerul, cerul pe care Oraşul Nopţii nu-l vede niciodată, asudând sub propriul firmament de răşină acrilică, sus, unde Lo-Tekii[1] se pitesc în beznă, ca himerele catedralelor, cu ţigările de contrabandă atârnându-le între buze.

Ea mai avea şi un alt răspuns.

— Deci eşti încuiat şi sigilat, da, Johnny san? Fără gardă, n-ai cum pune mâna pe program?

Mă conduse în umbrele aflate dincolo de platforma strălucitoare a metroului. Pereţii din beton erau acoperiţi cu inscripţii adunate de ani de zile, într-o meta-mâzgăleală de furie şi frustrare.

— Datele stocate sunt introduse prin mai multe proteze antiautistice microchirurgicale, am recitat una din versiunile de rutină ale reclamei mele. Codul clientului este înregistrat pe un cip special. Cu excepţia Discurilor, despre care, în meseria noastră, nu ne place să vorbim, nimeni n-are acces la gardă. Nici prin drog, nici prin tortură, nici prin operaţie. Eu nu o cunosc şi n-am cunoscut o niciodată.

— Discuri? Ca alea magnetice?

Am ieşit într-o piaţetă pustie. Câteva figuri umbrite ne urmăreau dinapoia unei tarabe improvizate, acoperite cu capete de peşti şi fructe putrede.

— Detectori de Interferenţe Superconductive Cuantificaţi. Folosite în timpul războiului pentru descoperirea submarinelor şi depistarea cibersistemelor inamice.

— Da? Materiale de ale marinei? Din război? Ele ţi ar putea citi cipul?

Molly se opri şi i am simţit ochii privindu-mă dinapoia oglinzilor gemene.

— Chiar şi modelele primitive pot măsura un câmp magnetic cu intensitatea de o miliardime din puterea forţei geomagnetice. Este ca şi cum ai izola o şoaptă din mijlocul unui stadion ovaţionând.

— Gaborii pot face chestii de astea, cu microfoane parabolice şi lasere.

— Însă datele rămân în siguranţă, s-a revoltat mândria mea profesională. Nici un guvern nu va accepta ca poliţiştii

---

[1] De la Low technology (tehnologie primitivă)

să utilizeze Discuri, nici măcar la nivelul securităţii de categorie grea. Prea multe ocazii de giumbuşlucuri interdepartamentale... este foarte posibil să te watergateze[2].

— Materiale de ale marinei, surâse Molly, şi zâmbetul ei sclipi în beznă. Marină... Am un prieten care a fost în marină, unul Jones. Cred c-ar fi bine să-l cunoşti. Însă e toxicoman, trebuie să-i ducem ceva...

— Un dependent?

— Un delfin.

***

Era mai presus decât un delfin, deşi poate că din punctul de vedere al unui delfin era ceva mai puţin. L-am privit, răsucindu-se leneş în bazinul lui galvanizat. Apa se revărsă peste margini, udându-ne pantofii. O rămăşiţă din ultimul război. Un ciborg.

Se ridică din apă, arătându-ne plăcile blindate de pe coaste, un fel de calambur vizual, cu graţia aproape pierdută sub armura articulată, stângace şi preistorică. De fiecare parte a craniului, două proeminenţe identice adăposteau unităţile senzoriale. Pe porţiunile expuse ale pielii sale alb cenuşii sclipeau cicatrici argintii.

Molly fluieră. Jones bătu din coadă şi o altă cascadă de apă se revărsă peste marginile rezervorului.

— Ce-i aici?

M-am zgâit la formele vagi din umbră, la lanţurile ruginite şi obiectele acoperite cu prelate. Deasupra bazinului atârna o ramă grosolană din lemn, în interiorul căreia se zăreau şiruri de beculeţe colorate pentru pomul de Crăciun, prăfuite.

— Parc de distracţii. Grădină zoologică şi circ laolaltă. „Vorbiţi cu balena soldat.” Chestii de astea... Ce mai balenă e şi Jones...

Delfinul plescăi iarăşi din coadă şi mă fixă cu un ochi trist şi bătrân.

— Cum comunică?

---

[2] Referire la scandalul Watergate ,interceptarea adversarilor politici ,care a dus la demisia lui Richard Nixon

Brusc, am simţit nevoia să plec.

— Aici e şmecheria. Zi „salut”, Jones!

Toate becurile se aprinseră simultan. Străluceau în roşu, alb şi bleumarin.

RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB

— Se pricepe la simboluri, înţelegi, dar codul e limitat. În marină îl branşăm la un display audio video.

Molly scoase un pacheţel îngust din buzunarul jachetei.

— Praf pur, Jones. Vrei?

Delfinul încremeni în apă şi începu să se scufunde. Am simţit o teamă ciudată, amintindu-mi că nu era peşte şi se putea îneca.

— Vrem cheia băncii lui Johnny, Jones. Cât mai repede!

Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră.

— Dă-i drumul, Jones!

B
BBBBBBB
B
B
B

Becuri bleumarin în cruce.

Întuneric.

— E pur! Şi fără alte probleme. Haide, Jones.

AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA

Lumina albă de sodiu scăldă trăsăturile lui Molly într-un monocrom total, săpând umbre adânci sub pomeţi.

```
R   RRRRR
R   R    .
RRRRRRRRR
    R   R
RRRRR   R
```

Braţele zvasticii roşii se curbau în lentilele ei argintii.

— Dă-i-l, am spus. M-am prins.

Ralfi Făţosul... Pic de imaginaţie!

Jones îşi urcă jumătate din corpul mătăhălos pe marginea bazinului şi, pentru o clipă, am crezut că metalul va ceda. Molly înfipse seringa între două plăci ale blindajului. Propulsorul fâsâi. Configuraţii luminoase explodară violent şi haotic prin ramă, apoi se stinseră.

L-am lăsat plutind şi răsucindu-se languros în apa întunecată. Poate că visa la războiul său din Pacific, la ciberminele pe care le dezamorsase, strecurându-se uşurel în circuitul lor cu Discul folosit pentru a culege parola caraghioasă a lui Ralfi, din cipul îngropat în capul meu.

— Înţeleg că au greşit la demobilizare lăsându-i echipamentul intact, totuşi, cum poate deveni dependent de heroină un delfin cibernetic?

— Războiul, îmi explică fata. Aşa erau toţi. Marina s-a ocupat de chestia asta. Altfel, cum i-ar fi ţinut să lucreze pentru ei?

***

— Nu-s sigur că-i o afacere prea bună, făcu piratul, căutând să obţină un preţ cât mai mare. Specificaţii de coordonate pentru un comsatelit neoficial...

— Mai iroseşte-mi tu timpul şi n-o să mai vezi nici un fel de afacere, zise Molly, aplecându-se peste biroul din plastic scrijelit şi împungându-l pe bărbat cu degetul arătător.

— Atunci de ce nu vă cumpăraţi microundele din altă parte?

În spatele chipului Mao, era un tip dur, născut probabil chiar în Oraşul Nopţii.

Mâna ei se deplasă fulgerător în josul hainei individului, spintecându-i complet un rever, fără măcar să mototolească ţesătura.

— Încheiem târgul, sau nu?

— Îl încheiem, încuviinţă el, privindu-şi reverul distrus, cu ceea ce intenţiona să fie doar un interes politicos. Batem palma.

În vreme ce studiam cele două casetofoane abia cumpărate, Molly scoase din buzunarul cu fermoar, de la încheietura mâinii, biletul pe care i-l dădusem. Îl despături şi-l citi în linişte, mişcând uşor buzele. După aceea, înălţă din umeri:

— Asta-i tot?

— Dă-i drumul, i-am făcut semn şi am apăsat simultan pe butoanele ÎNREGISTRARE ale aparatelor.

— *Creştinul Alb*, rosti ea, şi *Banda Reggae Aeriană*.

Credinciosul Ralfi, un fan până în ultima clipă...

Tranziţia în starea idiot/savant este întotdeauna mai puţin bruscă decât mă aştept. Paravanul postului pirat era o agenţie turistică falimentară, situată într-un cub pastelat ce adăpostea un birou, trei scaune şi un poster decolorat cu o staţiune balneară orbitală, elveţiană. Două păsări turnate din sticlă şi cu picioarele din tablă sorbeau monoton dintr-o ceaşcă de polistiren umplută cu apă, aflată pe un raft, înapoia umărului lui Molly. Când am intrat în transă, şi au iuţit treptat mişcările, până ce crestele lor din pene fluorescente s-au transformat în arcuri solide de culoare. Ledurile care băteau secundele ceasului din plastic de pe perete deveniră grile pulsând fără noimă, iar Molly şi băiatul cu chip de Mao se înceţoşară, braţele lor mişcându-se uneori cu viteza sacadată a insectelor, în gesturi fantomatice. Apoi totul se topi într-un peisaj static, rece şi cenuşiu, şi într-o poezie monotonă, rostită într-un limbaj artificial.

Am recitat aşa programul furat al răposatului Ralfi, vreme de trei ore.

***

Promenada măsoară patruzeci de kilometri de la un capăt la celălalt, o suprapunere neregulată de domuri Fuller, acoperind ceea ce a fost, cândva, o arteră suburbană. Dacă într-o zi limpede arcurile se sting, o aproximare cenuşie a luminii solare se filtrează prin straturile de acrilic, un peisaj asemănător cu schiţele din temniţă ale lui Giovanni Piranesi. Ultimii trei kilometri din extremitatea sudică acoperă Oraşul Nopţii. Acolo nu se plătesc taxe sau servicii publice. Arcurile de neon sunt moarte, iar geodezicele s au înnegrit de la fumul focurilor de gătit ce ard de decenii. În bezna aproape totală a unei amiezi în Oraşul Nopţii, cine mai observă câteva duzini de copii nebuni, pierduţi printre grinzi?

Suiam de două ore pe scări din beton sau oţel, cu trepte făcute din traverse perforate, pe lângă poduri rulante abandonate şi utilaje prăfuite. Pornisem din ceea ce părea a fi un atelier de întreţinere părăsit, plin ochi cu plafoniere triunghiulare. Totul fusese acoperit cu acelaşi strat uniform de graffiti-uri făcute cu spray: nume de găşti, iniţiale, date vechi de la începutul secolului... Inscripţiile ne însoţeau rărindu-se treptat, până când se repeta, la intervale, o singură denumire: LO-TEK. Cu majuscule din care se prelingea vopseaua.

— Cine-i Lo-Tek?

— Nu noi, şefule. Molly urcă o scară tremurătoare din aluminiu şi dispăru printr-un orificiu dintr-o placă de plastic ondulat. Joasă tehnică, joasă tehnologie...

Plasticul îi atenua glasul. Am urmat o, frecându-mi încheietura care mă durea.

— Lo-Tekii ar considera carabina aia a ta ceva de a dreptul jalnic.

O oră mai târziu, m-am târât prin altă gaură, tăiată neregulat cu fierăstrăul într-o foaie de melamină curbată şi am întâlnit primul meu Lo-Tek.

— E n regulă, făcu Molly punându-mi mâna pe umăr. Ăsta i Câine. Salut, Câine!

În fasciculul îngust al lanternei ei stilou, tipul ne privi cu singurul său ochi, apoi scoase încet o limbă lungă, groasă şi cenuşie, lingându-şi caninii uriaşi. M-am întrebat cum de considerau drept joasă tehnologia transplanturilor mugurilor dentari de la dobermani. Imunosupresorii nu cresc chiar în copaci.

— Moll!

Dinţii supradezvoltaţi îi stânjeneau vorbirea. Un fir de salivă îi atârna de buza inferioară, răsucită.

— ‘m auzit venind. De mult.

Putea să aibă vreo cincisprezece ani, dar colţii şi un mozaic strălucitor de cicatrici se combinau cu orbita goală, oferind o mască de totală bestialitate. Trebuise timp şi un anumit gen de creativitate pentru a asambla chipul acela, iar atitudinea lui îmi spunea că-i plăcea să trăiască înapoia acelei înfăţişări. Purta o pereche de blugi mizerabili, negri de funingine şi strălucitori în lungul cutelor. Pieptul şi picioarele îi erau goale. Îşi strâmbă gura într-un fel de zâmbet.

— ‘teţi urmăriţi.

Departe, jos, în Oraşul Nopţii, un vânzător de apă îşi lăuda marfa.

— Merg sârmele, Câine?

Molly deplasă fasciculul în lateral şi am zărit nişte cabluri subţiri, prinse de bolţuri cu urechi care dispăreau dincolo de margine.

— Stinge dracu lumina!

Fata îl ascultă.

— De ce ăla care vă urmăreşte n-are lumină?

— N-are nevoie. I-un tip pe nasoale, Câine. Dacă santinelele tale încearcă să-i dea vânt, or s-ajungă acasă în bucăţele uşor manevrabile.

— Acesta-i prieten-*prieten*, Moll?

Părea agitat. I-am auzit tălpile foindu-se pe melamină uzată.

— Nu. Dar e omul meu. Iar ăsta, mă pocni ea pe umăr, e un prieten. Ai înţeles?

— Sigur, încuviinţă băiatul fără prea mare entuziasm.

Se îndreptă către marginea platformei, acolo unde erau bolţurile. Începu să ciupească un fel de mesaj pe cablurile întinse ca nişte strune.

Oraşul Nopţii se întindea sub noi precum un oraş jucărie pentru şobolani; ferestruicile erau luminate de lumânări, numai câteva pătrate fiind mai strălucitoare, de la lanterne cu baterii sau lămpi cu carbid. Mi-am imaginat bătrânii înaintea interminabilelor jocuri de domino, sub picăturile mari şi calde de apă, căzând din rufele ude, întinse pe pilonii dintre cocioabele de melamină. După aceea am încercat să mi-l închipui pe el, urcând răbdător prin întuneric, cu sandalele şi bluza hidoasă de turist, calm şi fără grabă. Oare cum ne urmărea?

— Simplu, făcu Molly. Ne adulmecă.

***

— Fumezi?

Câine scoase din buzunar un pachet mototolit şi extrase o ţigară turtită. Mi-am aprins-o cu un chibrit de bucătărie şi la lumina lui am privit marca. Filtre Yiheyuan. Fabrica de ţigarete Beijing. Am decis că Lo-Tekii erau contrabandişti. Câine şi Molly reveniră la discuţia lor, care părea a se învârti în jurul dorinţei fetei de a folosi o anumită părticică din proprietatea Lo-Tekilor.

— Ţi-am făcut multe favoruri, gagiule. Vreau podeaua aia. Şi vreau muzica.

— Tu nu eşti Lo-Tek...

Cam aşa au vorbit aproape un kilometru întortocheat, Câine conducându-ne pe pasarele tremurătoare şi în susul unor scări de frânghie. Lo-Tekii îşi lipesc plasele şi hogeacurile de pereţii oraşului cu cocoloaşe de epoxid şi dorm deasupra abisului în hamace din plasă. Patria lor este atât de rarefiată, încât în unele locuri nu există altceva decât fante pentru mâini şi picioare, decupate în traversele geodezicelor.

Podeaua Ucigaşă, aşa îi spunea Molly. Târându-mă după ea, alunecând cu pantofii cei noi ai lui Eddie Bax pe metalul tocit şi melamină umedă, m-am întrebat cum de putea fi mai periculoasă decât restul teritoriului. În acelaşi timp, am

simţit că protestele lui Câine reprezentau un ritual şi că, de fapt, Molly era deja sigură că va obţine ceea ce voia.

Undeva sub noi, Jones dădea roată bazinului său, simţind primele spasme ale mahmurelii post drog. Poliţia îi pisa pe obişnuiţii Dromului cu întrebări despre Ralfi. Cu ce se ocupa? Cine-l însoţise la plecare din local? Iar Yakuza îşi întindea tentaculele fantomatice peste băncile de date ale oraşului, căutând imagini vagi ale mele, reflectate în numere de conturi, tranzacţii de asigurări, note de plată. Suntem o economie a informaţiilor. Asta te învaţă încă din şcoală. Ceea ce nu-ţi spun este că-i imposibil să te deplasezi, să trăieşti sau să operezi, indiferent la ce nivel, fără să laşi urme, biţi, fragmente — aparent lipsite de sens — de informaţii personale. Fragmente ce pot fi recuperate, amplificate...

Până acum însă, piratul va fi expediat mesajul nostru pentru transmisia prin cutie neagră spre comsatelitul Yakuza. Un mesaj simplu: Retrageţi vă copoii sau vă facem public programul.

Programul... N-aveam nici o idee ce conţinea. Nu ştiu nici măcar acum. Eu doar recit poezia, fără să pricep nimic. Erau probabil date de cercetare, Yakuza ocupându-se de formele avansate ale spionajului industrial. O afacere manierată; furi de la Ono Sendai, de pildă, apoi le păstrezi datele pentru răscumpărare, ameninţând să distrugi avansul tehnologic de cercetare al conglomeratului, făcându-l public.

De ce însă nu puteau juca mai mulţi jocul acesta? N-ar fi fost mai fericiţi să aibă ce revinde lui Ono Sendai, mai fericiţi decât ar fi fost cu moartea unui Johnny din Fundătura Amintirii?

Programul lor luase drumul unei adrese din Sidney, într-un loc unde se păstra corespondenţa clienţilor şi nu se puneau întrebări, dacă plăteai un mic avans. Îl trimisesem cu poşta de clasa a patra, de suprafaţă. Ştersesem cea mai mare parte din cealaltă copie, iar în locul respectiv înregistrasem mesajul nostru, lăsând din program doar atât cât era necesar ca să fie identificat.

Încheietura mâinii mă durea. Voiam să mă opresc, să mă întind pe jos, să dorm. Ştiam că în curând mâna îmi va ceda şi aveam să mă prăbuşesc, ştiam că pantofii negri şi ascuţiţi, cumpăraţi pentru seara rolului meu de Eddie Bax, urmau să-şi piardă priza şi să mă trântească în Oraşul Nopţii. Ucigaşul se ridica însă în mintea mea precum o hologramă religioasă ieftină, strălucind, cipul mărit de pe cămaşa lui havaiană semănând cu fotografia de recunoaştere a unui nucleu urban sortit pieirii.

De aceea, i am urmat pe Câine şi pe Molly prin cerul Lo-Tek, cu piloni improvizaţi şi construit din resturi pe care nici măcar Oraşul Nopţii nu le mai dorea.

Podeaua Ucigaşă avea latura de opt metri. Un uriaş ţesuse cu cablu de oţel printr-un depozit de fiare vechi, apoi îl tensionase. Scârţâia la orice mişcare şi se mişca întruna, legănându-se în sus şi în jos, pe măsură ce Lo-Tekii sosiţi se instalau pe băncile înconjurătoare, confecţionate din melamină. Lemnul era argintiu de vechime, lustruit de folosinţa îndelungată şi adânc scrijelit cu iniţiale, ameninţări şi declaraţii pasionale. Gradenele erau suspendate de un set separat de cabluri, ce se pierdeau în bezna de dincolo de lumina albă, crudă, a celor două reflectoare străvechi, agăţate deasupra Podelei.

O fată cu dinţii ca ai lui Câine sări în patru labe pe Podea. Avea sânii tatuaţi cu spirale indigo. Traversă Podeaua râzând, încleştându-se cu un băiat care bea un lichid întunecat, dintr-un bidon de un litru.

Cicatricele şi tatuajele erau la modă printre Lo-Teki. Şi dinţii... Curentul electric furat pentru iluminarea Podelei Ucigaşe părea să facă excepţie de la estetica lor generală, făcută în numele unui... ritual, sport, artă? Nu ştiam, dar înţelegeam că Podeaua reprezenta ceva special. Părea să fi fost construită pe parcursul câtorva generaţii.

Ţineam sub haină arma inutilă.

Duritatea şi greutatea ei mă reconfortau, deşi nu mai aveam gloanţe. Brusc, mi-am dat seama că nu înţelegeam ce se întâmplă, sau ce urma să se întâmple. Aceasta era natura jocului meu; îmi petrecusem majoritatea vieţii ca un

receptacul orb, aşteptând să fiu umplut cu cunoştinţele altora, apoi golit, bolborosind limbi sintetice pe care nu le pricepusem niciodată. Un tip extrem de tehnic. Sigur că da!

Atunci am constatat că Lo-Tekii amuţiseră.

Bărbatul se afla acolo, la marginea zonei luminate, inspectând cu calmul unui turist Podeaua Ucigaşă şi galeria de Lo-Teki tăcuţi. Ochii ni-s-au întâlnit pentru prima dată, cu o recunoaştere reciprocă, şi memoria mea a ţăcănit. Paris şi lungile Mercedesuri electrice lunecând în ploaie, spre Notre Dame; sere mobile, chipuri japoneze îndărătul geamurilor şi o sută de Nikon-uri înălţându-se într-un fototropism orb, flori de oţel şi cristal. Înapoia ochilor săi, după ce mă găsi, se năşteau aceleaşi diafragme zumzăind.

M-am uitat după Molly Milioane, dar dispăruse.

Lo-Tekii se dădură în lături, lăsându-l să urce pe melamină. El făcu o plecăciune, surâzând, îşi scoase sandalele, aliniindu-le perfect una lângă cealaltă, apoi coborî pe Podeaua Ucigaşă. Se îndrepta spre mine, traversând plasa aceea oscilantă, făcută din resturi, cu uşurinţa unui turist care străbate mocheta sintetică a oricărui hotel obişnuit.

Molly sări pe Podea, punând o în mişcare.

Podeaua zbieră.

Avea pe ea microfoane amplificate, doze acustice pe cele patru arcuri groase din colţuri şi microfoane de contact, lipite aleator cu bandă adezivă de o serie de fragmente metalice ruginite. Pe undeva, Lo-Tekii aveau un sintetizator şi un amplificator, şi abia acum am observat formele difuzoarelor atârnate sus, deasupra luminii alb orbitoare a reflectoarelor.

O tobă electronică începu să bată regulat, ca un metronom, aidoma unei inimi amplificate.

Molly îşi scoase jacheta din piele şi cizmele; tricoul ei nu avea mâneci, iar pe braţele subţiri se zăreau urmele vagi ale indicatoarelor circuitelor implantate în Chiba City. Blugii de piele luceau în lumina reflectoarelor, începu să danseze.

Făcu o genuflexiune, cu picioarele albe încordate pe un rezervor de benzină turtit, şi Podeaua Ucigaşă porni să

salte, răspunzând. Zgomotul pe care-l producea aducea cu sfârşitul lumii, se părea că sârmele care fixau etajul plesniseră şi şfichiuiau cerul.

Asasinul se balansă câteva clipe, după aceea se mişcă, apreciind perfect ondulările Podelei, aidoma unui om care păşeşte de pe o piatră pe alta, într-o grădină ornamentală.

Îşi desprinse vârful degetului cu graţia unui individ obişnuit cu eticheta şi-l azvârli spre Molly. Sub reflectoare, filamentul părea un fir strălucitor de curcubeu. Fata se aruncă pe burtă, rostogolindu-se, şi sări în picioare când firul monomolecular vâjâi pe lângă ea; ghearele de oţel ţâşniră în lumină cu ceea ce trebuie să fi fost un reflex automat de apărare.

Ritmul tobei se înteţi şi Molly se legănă o dată cu el, părul ei negru fluturând sălbatic în jurul lentilelor mate din argint, gura subţire întinzând buzele concentrate. Podeaua Ucigaşă bubuia şi urla, iar Lo-Tekii zbierau aţâţaţi.

Bărbatul retracta filamentul într-un cerc rotitor, larg de un metru, de o policromie spectrală, şi-l învârti înaintea lui, cu mâna fără un deget ţinută la nivelul sternului. Un scut.

Atunci Molly păru că declanşează ceva din interior şi acela fu adevăratul început al dansului ei de câine turbat. Sări, răsucindu-se, fandând lateral şi ateriză cu ambele tălpi pe un bloc motor cablat direct la unul dintre arcurile spirale. Mi-am dus palmele căuş la ureche şi am căzut în genunchi într-un vârtej sonor, crezând că Podeaua şi tribunele cădeau spre Oraşul Nopţii şi mi-am închipuit că treceam prin cocioabe şi rufe ude, explodând pe caldarâm ca nişte fructe putrede. Cablurile nu cedară însă, iar Podeaua Ucigaşă se ridică şi coborî, precum o mare nebună din metal. Şi Molly dansa pe ea.

În cele din urmă, înainte ca el să atace pentru ultima dată cu filamentul, am zărit ceva pe chipul lui, o expresie care parcă nu i se potrivea. Nu era teamă, dar nici furie. Cred că era neîncredere, o neînţelegere uluită, amestecată cu repulsie pur estetică faţă de ceea ce vedea, auzea... şi i se întâmpla. Retractă firul rotitor, micşorând discul fantomatic până la mărimea unei farfurii, apoi duse braţul

deasupra capului şi-l coborî brusc, vârful degetului arcuindu-se ca o fiinţă vie spre Molly.

Podeaua o purtă în jos, molecula trecându-i pe deasupra capului; după aceea Podeaua se înălţă, ridicându-l pe bărbat în calea moleculei filament ce revenea. Ar fi trebuit să treacă inofensivă peste el şi să se retragă în cavitatea dură ca diamantul. Îi reteză însă mâna, chiar deasupra încheieturii. În faţa lui, în Podea, era o gaură şi bărbatul plonjă prin ea ca un scufundător, cu o graţie ciudată, deliberată, un kamikaze învins în căderea lui către Oraşul Nopţii. Pe de o parte, cred eu, s-a azvârlit ca să şi cumpere câteva secunde din demnitatea tăcerii. Molly îl ucisese cu şocul altei culturi.

Lo-Tekii urlară, dar cineva deconectă amplificatorul şi Molly călări în tăcere Podeaua Ucigaşă, ţinându-se acum cu mâinile, cu chipul alb şi imobil, până când balansul încetini şi se auzi doar ţiuitul slab al metalului şi scrâşnetul ruginii pe rugină.

Am căutat pe Podea mâna retezată, însă n am mai găsit o. Am dat numai peste o curbă delicată într-o bucată de oţel ruginit, pe unde trecuse firul monomolecular. Marginile ei erau strălucitoare, cromate parcă.

***

N-am aflat niciodată dacă Yakuza ne acceptase termenii, sau dacă măcar primise mesajul nostru. Din câte ştiu eu, programul lor continuă să-l aştepte pe Eddie Bax, pe un raft, în odaia din dos a unui magazin de cadouri de la nivelul trei al lui Sidney Central 5. Probabil că au revândut lui Ono Sendai originalul cu luni în urmă. Sau poate că au recepţionat transmisiunea piratului, deoarece n-a mai venit nimeni să mă caute şi a trecut aproape un an. Dacă va veni, îl aşteaptă un urcuş lung, prin beznă, pe lângă santinelele lui Câine, iar eu nu prea mai semăn cu Eddie Bax. Am lăsat o pe Molly să aibă grijă de asta, cu un anestezic local. Noii mei dinţi s au dezvoltat aproape complet.

M-am hotărât să rămân aici, sus. Când privisem peste Podeaua Ucigaşă, înainte de sosirea asasinului, înţelesesem

cât eram de gol pe dinăuntru. Şi mai ştiam că mă săturasem să fiu un recipient pentru depozitare. Aşa încât acum cobor şi-l vizitez pe Jones aproape în fiecare noapte.

Suntem parteneri, Jones, eu şi, bineînţeles, Molly Milioane. Molly ne aranjează afacerile în Drom. Jones stă tot în parcul de distracţii, dar are un bazin mai mare, cu apă sărată pe care i o aduce săptămânal un camion cisternă. Are şi droguri, atunci când simte nevoia. Cu copiii vorbeşte tot prin intermediul ramei cu becuri, însă cu mine discută pe un display nou, într-o baracă pe care am închiriat o acolo, un display mai bun decât cel folosit în Marină.

Face bani frumoşi, mai frumoşi decât câştigam eu înainte, pentru că Discul lui Jones poate citi urmele oricăror date stocate cândva în mine şi mi le oferă pe display, în limbaje pe care le pot înţelege. În felul acesta, aflăm multe despre clienţii mei anteriori. Iar într-o bună zi, voi pune un chirurg să-mi scoată tot siliciul din amigdale, ca să trăiesc cu propriile amintiri şi nu cu ale altora, aşa cum fac şi alţi oameni. Dar până atunci mai este...

Între timp, aici sus este realmente bine, stând în beznă, fumând chinezeşti cu filtru şi ascultând picuratul condensului de pe geodezic. Este într-adevăr linişte — cu excepţia momentelor când o pereche de Lo-Teki se hotărăşte să danseze pe Podeaua Ucigaşă.

Este şi educativ în acelaşi timp. Cu ajutorul lui Jones, voi deveni cel mai tehnic tip din oraş.

Continuumul Gernsback

Din fericire, toată treaba începe să se estompeze, să devină un episod. Când încă mai surprind o imagine ciudată, o văd numai cu coada ochiului; simple fragmente de crom din arsenalul doctorului nebun, menţinându-se la periferia câmpului vizual. Aeronava aceea tip aripă zburătoare a survolat San Francisco săptămâna trecută, dar era aproape translucidă. Şi automobilele cu aripioare de rechin s-au rărit, iar autostrăzile evită cu discreţie să se desfacă în monştrii lucioşi cu optzeci de benzi pe care am fost silit să circul luna trecută, în Toyota mea închiriată. Şi ştiu că nimic din toate astea nu mă va urmări la New York; viziunea mea se îngustează la o singură lungime de undă a probabilităţii. M-am străduit din greu pentru asta. Televiziunea m-a ajutat mult.

Presupun că a început la Londra, în acea tavernă fals grecească de pe Battersea Park Road, când am servit prânzul în contul asigurat lui Cohen de corporaţie. Hrană preparată pe plită cu aburi, deja rece, şi le-au trebuit treizeci de minute să găsească o găleată cu gheaţă pentru retsina[3]. Cohen lucrează pentru Barris Watford, care publică volume mari, cu coperte de carton moale, despre subiecte la modă: istorii ilustrate ale firmei de neon, ale jocului mecanic „Flipper”, ale jucăriilor cu cheiţă din Japonia ocupată. Mă dusesem acolo să fotografiez o serie de reclame pentru pantofi; fete din California, cu picioare bronzate şi pantofi de sport Day Glo, neastâmpăraţi, zburdaseră pentru mine, coborând scările rulante de la St. John’s Wood şi traversând peroanele de la Tooting Bec. O agenţie tânără, suplă şi vorace hotărâse că misterul mijloacelor de transport din Londra avea să ajute la vânzarea adidaşilor din nailon cu talpă sandviş. Ei hotărăsc;

[3] Vin grecesc

eu fotografiez. Iar Cohen, pe care l cunoşteam vag din vremurile vechi, de la New York, mă invitase la prânz în ziua dinaintea celei când eram programat să plec cu avionul de la Heathrow. A venit împreună cu o tânără îmbrăcată foarte la modă, pe nume Dialta Downes, care practic nu avea bărbie şi era o istorică renumită a artei pop, evident. Retrospectiv, o văd intrând alături de Cohen, sub o firmă de neon suspendată care clipeşte ACESTA-I DRUMUL CĂTRE NEBUNIE, în majuscule uriaşe fără serife.

Cohen ne-a prezentat şi a explicat că Dialta era principala iniţiatoare a celui mai recent proiect Barris Watford, o istorie ilustrată a ceea ce ea numea „Modernismul Aerodinamic American”. Cohen o denumea „gotica pistoalelor cu raze”. Titlul provizoriu al lucrării era *Futuropolisul aerodinamic: viitorul care n-a existat niciodată*.

Există o obsesie britanică în privinţa elementelor mai baroce ale culturii pop americane, ceva asemănător cu straniul fetiş legat de cowboys şi indieni al vest germanilor sau cu aberanta poftă franţuzească pentru filmele vechi cu Jerry Lewis. La Dialta Downes, aceasta se manifesta printr-o manie pentru o formă de arhitectură apărută numai în America, de a cărei existenţă majoritatea americanilor nu au habar. La început n-am fost sigur despre ce anume vorbea, însă treptat am început să înţeleg. M-am pomenit amintindu-mi emisiuni de televiziune difuzate duminică dimineaţa, în anii cincizeci.

Uneori se dădeau jurnale vechi de actualităţi, ca umplutură pe postul local. Stăteai acolo, cu un sandviş cu unt de arahide şi un pahar cu lapte, şi un bariton de Hollywood bruiat de zgomot de fond îţi spunea că se află *O Maşină Zburătoare în Viitorul Tău*. Şi trei ingineri din Detroit îşi făceau de lucru cu un *Nash* de ăla mare, vechi, cu aripi, şi-l vedeai uruind furios de a lungul unei piste pustii din Michigan. Niciodată nu l-ai văzut decolând cu adevărat, dar şi a luat zborul către Ţara de nicăieri şi niciodată a Dialtei Downes, adevăratul cămin al unei generaţii de tehnofili complet lipsiţi de inhibiţii. Ea vorbea despre acele rămăşiţe

ale arhitecturii „futuristice” din anii treizeci şi patruzeci, pe lângă care treci zilnic în oraşele americane, fără să le observi: marchizele cinematografelor, nervurate pentru a iradia o energie misterioasă, magazinele pentru săraci, cu faţade din aluminiu canelat, scaunele din ţevi cromate pe care se aşternea praful în foaierurile hotelurilor de tranzit. Ea vedea aceste lucruri drept fragmente ale unei lumi de vis, abandonate în prezentul nepăsător; voia să i le fotografiez.

Anii treizeci lansaseră prima generaţie de designeri industriali americani; până atunci, toate ascuţitorile de creioane arătaseră ca nişte ascuţitori — obişnuitul mecanism victorian, poate cu o căptuşeală decorativă tipică. După ivirea designerilor, unele ascuţitori arătau de parcă ar fi fost montate în tunele aerodinamice. Pentru cele mai multe, schimbarea era numai de suprafaţă; sub carcasa cromată, aerodinamică, găseai acelaşi mecanism victorian. Ceea ce avea un anume fel de logică, fiindcă designerii americani cu cel mai mare succes fuseseră recrutaţi din rândurile scenografilor de pe Broadway. Totul era un decor, o serie de elemente de recuzită complicate, pentru joaca de a traiul în viitor.

Când am ajuns la cafea, Cohen a scos o mapă groasă, plină cu poze lucioase. Am văzut statuile înaripate care păzesc barajul Hoover, ornamentate cu beton, înalte de paisprezece metri, aplecate de parcă s ar împotrivi unui uragan imaginar. Am văzut o duzină de fotografii cu Johnson’s Wax Building, proiectată de Frank Lloyd Wright, juxtapusă cu coperţile unor numere vechi din Amazing Stories, realizate de un artist numit Frank R. Paul; probabil că angajaţii de la Johnson’s Wax se simţiseră de parcă intrau într-una din utopiile de revistă, pictate cu aerograful de către Paul. Clădirea lui Wright arăta ca şi când fusese proiectată pentru oameni ce purtau togi albe şi sandale Lucite. Am ezitat asupra schiţei unei aeronave grandioase, propulsată de elice, numai aripă, ca un bumerang gros, simetric, cu ferestre în locuri neobişnuite. Săgeţi cu

etichete indicau poziţia marii săli de bal şi a celor două terenuri de squash. Era datată 1936.

— Chestia asta n ar fi putut zbura...?

M am uitat la Dialta Downes.

— O, nu, imposibil, chiar cu cele douăsprezece elice uriaşe, dar oamenilor le plăcea înfăţişarea ei, nu înţelegi? De la New York la Londra în mai puţin de două zile, sufragerii clasa-ntâi, cabine particulare, punţi pentru plajă, dans, jazz seara... Designerii erau populişti, înţelegi; încercau să dea publicului ceea ce voia. Iar publicul voia viitorul.

Eram în Burbank de trei zile, încercând să-i insuflu atractivitate unui rocker cu înfăţişare foarte insipidă, când am primit pachetul de la Cohen. E posibil să fotografiezi ceea ce nu este; e al naibii de greu s-o faci şi, în consecinţă, un talent foarte căutat. Deşi nu mă descurc rău cu chestia asta, nu sunt cel mai bun, iar amărâtul ăla punea la încercare credibilitatea Nikkon-ului meu. Am ieşit deprimat, fiindcă-mi place să fac o treabă bună, dar nu total deprimat, pentru că m-am asigurat că primisem cecul pentru treaba făcută, şi am hotărât să mă refac cu sublima măiestrie artistică a serviciului pentru Barris Watford. Cohen îmi trimisese nişte cărţi despre designul din anii treizeci, mai multe fotografii ale unor clădiri aerodinamice şi o listă cu cele cincizeci de exemple ale stilului din California preferate de Dialta Downes.

Fotografia arhitecturală poate implica multă aşteptare; clădirea devine un fel de cadran solar, în timp ce tu te rogi ca o umbră să se îndepărteze târâş de un detaliu pe care-l vrei sau ca masa şi echilibrul structurii să se dezvăluie într-un anume fel. În timp ce aşteptam, m-am crezut în America Dialtei Downes. Când am izolat câteva din clădirile fabricii pe geamul mat al Hasselbladului, acestea au căpătat un fel de demnitate totalitară sinistră, ca stadioanele pe care Albert Speer le-a construit pentru Hitler. Dar restul era întotdeauna de prost gust; lucruri efemere, scoase la iveală

de inconştientul colectiv american al anilor treizeci, tinzând în cea mai mare parte să supravieţuiască de a lungul unor fâşii deprimante, mărginite de moteluri prăfuite, angrosişti de saltele şi mici maidane cu maşini uzate. Am vânat benzinăriile într-un stil mare.

În timpul perioadei culminante a Epocii Downes, Ming cel Nemilos fusese însărcinat cu proiectarea benzinăriilor din California. Dat fiind că prefera arhitectura din Mongo-ul său natal, călătorise în susul şi-n josul coastei, înălţând cuiburi de arme laser din stuc alb. Multe dintre ele aveau turnuri centrale, complet inutile, înconjurate cu acei elemenţi stranii de radiator care erau un motiv specific al stilului şi le făcea să arate ca şi când ar fi putut genera puternice izbucniri de entuziasm tehnologic pur, însă numai dacă reuşeai să găseşti butonul ce le punea în funcţiune. Am fotografiat una în San Jose, cu o oră înainte să sosească buldozerele şi să treacă drept prin adevărul structural de gips şi scânduri şi beton ieftin.

— Gândeşte te la asta, spusese Dialta Downes, ca la un fel de Americă alternativă; nişte ani optzeci care n au venit niciodată. O arhitectură de visuri sfărâmate.

Acesta mi a fost cadrul mintal de referinţă, în timp ce parcurgeam etapele complicatei sale secţiuni socio-arhitecturale în Toyota mea cea roşie — în timp ce mă adaptam treptat la imaginea unei Americi care n-a fost, a unor fabrici de Coca Cola ca nişte submarine eşuate şi a unor cinematografe de mâna a cincea, aducând cu templele unei secte pierdute care adorase oglinzile albastre şi geometria. Şi în timp ce mă deplasam printre aceste ruine secrete, m-am trezit întrebându-mă ce ar fi gândit locuitorii acelui viitor pierdut despre lumea în care trăiesc. Oamenii din anii treizeci au visat marmură albă şi crom aerodinamic, cristal nemuritor şi bronz şlefuit, însă rachetele de pe copertele revistelor lui Gernsback au căzut asupra Londrei în inima nopţii, urlând. După război, fiecare a avut o maşină — fără aripi — şi super-autostrada promisă de a lungul căreia s-o conducă, aşa încât cerul însuşi s-a

întunecat, iar gazele au ros marmura şi au ciuruit cristalul miraculos...

Şi, într-o zi, la periferia lui Bolinas, pe când mă pregăteam să fotografiez un exemplu de a dreptul exagerat al arhitecturii marţiale a lui Ming, am pătruns printr-o membrană fină, o membrană a probabilităţii...

Cât se poate de încetişor, am trecut de Limită...

Şi am ridicat privirea pentru a vedea un obiect cu douăsprezece motoare, ca un bumerang dilatat, numai aripă, croindu-şi drum către est cu o graţie elefantină, la o altitudine atât de joasă, încât am putut să i număr niturile de pe carcasa argintie, mată, şi să aud — poate — ecoul jazului.

I-am relatat incidentul lui Kihn.

Merv Kihn, ziarist independent, cu un domeniu extensiv cuprinzând pterodactili din Texas, mitocani contactaţi de OZN uri, monştri Loch Ness boschetari şi topul primelor zece teorii ale conspiraţiei din cotloanele cele mai ţicnite ale minţii colective americane...

— E bună, zise Kihn, lustruindu-şi ochelarii galbeni, Polaroid, cu tivul cămăşii havaiene, dar nu-i mintală; îi lipseşte adevăratul clenci.

— Dar l-am văzut, Mervyn.

Eram aşezaţi lângă o piscină, în lumina strălucitoare a soarelui de Arizona. El venise în Tucson să aştepte un grup de cadre civile pensionate, din Las Vegas, a căror conducătoare recepţiona mesaje de la Ei prin cuptorul cu microunde. Şofasem toată noaptea şi resimţeam asta.

— Bineînţeles. Bineînţeles că l-ai văzut. Mi-ai citit articolele... nu mi-ai sesizat soluţia generală pentru problema OZN? E simplu, simplu ca bună ziua: oamenii — îşi aşeză grijuliu ochelarii pe nasul lung, de şoim şi mă fixă cu cea mai bună privire de vasilisc — văd... lucruri. Oamenii văd chestiile astea. Acolo nu e nimic, însă oamenii oricum le văd. Probabil pentru că au nevoie să le vadă. L-ai citit pe Jung, ar trebui să ştii care-i treaba... În cazul tău, e atât de evident: recunoşti că te ai gândit la arhitectura asta trăsnită, că ai visat cu ochii deschişi... Uite, sunt sigur că ţi-

ai luat partea de droguri, este? Câţi oameni au supravieţuit anilor şaizeci, în California, fără să fi avut o halucinaţie ciudată? Toate nopţile acelea când descopereai că armate întregi de tehnicieni Pisney fuseseră angajaţi să ţească holograme animate ale unor hieroglife egiptene în materialul blugilor tăi, să zicem, sau vremurile când...

— Dar n a fost aşa.

— Bineînţeles că nu. N-a fost deloc aşa... a fost „într-un decor de realitate clară”, este? Totul e normal, şi pe urmă apare monstrul, mandala, trabucul de neon. În cazul tău, un aeroplan Tom Swift gigantic. Se întâmplă tot timpul. Nici măcar nu eşti nebun. Ştii asta, nu-i aşa?

Pescui o bere din răcitorul de polistiren boţit, de lângă şezlongul său.

— Săptămâna trecută am fost în Virginia. Districtul Grayson. I-am luat un interviu unei fete de şaisprezece ani care fusese atacată de un capdiurs.

— Un ce?

— Un cap de urs. Capul retezat al unui urs. Vezi tu, acest capdiurs plutea pe propria farfurie zburătoare în miniatură, care arăta precum capacele de roţi de la Cadillacul de epocă al vărului Wayne. Avea ochi roşii, strălucitori, ca două mucuri de trabuc, şi din dosul urechilor îi ieşeau antene telescopice cromate.

Râgâi.

— A atacat-o? Cum?

— Ar fi mai bine să nu ştii, e evident că eşti impresionabil. „Ierea reci” — reveni la accentul său sudic defectuos — „şi mietalic”. Făcea zgomote electronice. Asta e chestia veritabilă, marfa adevărată venită din inconştientul colectiv, prietene: fetiţa aia e o vrăjitoare. Numai că în societatea asta nu are loc să se manifeste. L-ar fi văzut pe diavol, dacă n-ar fi fost crescută cu Omul bionic şi toate reluările alea din Star Trek, E conectată la filonul principal. Şi ştie că i s a întâmplat. Am plecat cu zece minute înainte să apară ozeniştii grei, cu poligraful.

Probabil arătam mâhnit, pentru că şi-a aşezat berea jos, cu grijă, lângă răcitor, şi s-a ridicat.

— Dacă vrei o explicaţie mai elevată, aş zice că ai văzut o fantomă semiotică. Toate poveştile astea ale contactaţilor, spre exemplu, se încadrează într-o imagistică SF care pune stăpânire pe cultura noastră. Aş putea accepta extratereştri, dar nu extratereştri care arată ca în benzile desenate din anii cincizeci. Aceştia sunt fantome semiotice, fragmente de imagistică culturală profundă, care s au desprins şi au căpătat o viaţă proprie, aidoma aeronavelor gen Jules Verne pe care fermierii ăia bătrâni din Kansas le vedeau mereu. Iar tu ai văzut un alt fel de fantomă, asta-i tot. Avionul acela a făcut parte din inconştientul colectiv odinioară. Cumva, tu ai recepţionat asta. Important este să nu ţi faci griji în această privinţă.

Totuşi, îmi făceam griji în acea privinţă.

Kihn îşi pieptănă părul blond, care se rărea, şi plecă să vadă ce aveau Ei de spus în ultima vreme prin instalaţia radar, iar eu am tras draperiile în camera mea şi m-am întins în bezna cu aer condiţionat, ca să-mi fac griji. Încă îmi mai făceam griji când m-am trezit. Kihn îmi lăsase un bilet pe uşă; se ducea în nord, cu un avion închiriat, să verifice un zvon despre mutilarea vitelor („muti”, le zicea el; încă una dintre specialităţile sale jurnalistice).

Am servit masa, am făcut duş, am luat o pilulă de regim, gata să se sfărâme întrucât se agitase timp de trei ani pe fundul trusei mele de bărbierit, şi m-am îndreptat înapoi spre Los Angeles.

Viteza îmi limita câmpul vizual la tunelul farurilor Toyotei. Mi-am spus că trupul putea conduce, în timp ce mintea menţinea ordinea. Menţinea ordinea şi stătea la distanţă de straniul decor periferic alcătuit de amfetamină şi epuizare, vegetaţia spectrală, luminoasă, care creşte la coada ochiului minţii de a lungul autostrăzilor, noaptea târziu. Însă mintea are propriile idei, iar părerea lui Kihn despre ceea ce deja numeam în sinea mea „vedenie” îmi zornăia la nesfârşit prin cap, pe o orbită strânsă, înclinată. Fantome semiotice. Fragmente ale Visului Colectiv, gonind pe lângă mine în curentul pe care-l iscam trecând cu maşina. Cumva, această buclă de feedback agravă efectul pastilei

de regim, iar marginea deformată de viteză a vegetaţiei de pe latura şoselei începu să capete culorile unor fotografii în infraroşu din satelit, zdrenţe sfâșiate de goana Toyotei.

Atunci am tras pe dreapta, şi o jumătate de duzină de cutii de bere au clipit urându-mi noapte bună, când am stins farurile. M-am întrebat ce oră era la Londra şi am încercat să mi-o imaginez pe Dialta Downes servind micul dejun în apartamentul ei din Hampstead, înconjurată de figurine aerodinamice din crom şi de cărţi despre cultura americană. Nopţile în deşertul din regiunea aceea sunt enorme; luna este mai aproape. Am privit luna pentru multă vreme şi am decis că amicul Kihn avea dreptate. Principalul era să nu mi fac griji. Pe tot continentul, zilnic, oameni care erau mai normali decât aspirasem eu vreodată să fiu vedeau păsări uriaşe, oameni ai zăpezilor, rafinării de petrol zburătoare; îi dădeau lui Kihn o ocupaţie şi-l menţineau solvabil. De ce m-ar deranja o frântură din imaginaţia populară a anilor treizeci care survola Bolinas? M-am hotărât să dorm, neavând nimic despre care să mi fac griji, cu excepţia şerpilor cu clopoţei şi a hipioţilor canibali, aflându-mă în siguranţă în mijlocul gunoiului prietenos de pe marginea autostrăzii din propriul continuum familiar. Dimineaţă, aveam să şofez până la Nogales şi să fotografiez vechile bordeluri, ceva ce intenţionasem să fac de ani întregi. Pastila de regim se dăduse bătută.

***

M-a trezit lumina, apoi vocile.

Lumina venea de undeva din spatele meu şi proiecta umbre schimbătoare în maşină. Vocile erau calme, nedesluşite, masculină şi feminină, angajate într-o conversaţie.

Gâtul mi-era ţeapăn, iar orbitele îmi păreau căptuşite cu nisip. Piciorul îmi amorţise, apăsat de volan. Am bâjbâit după ochelari în buzunarul cămăşii şi, în cele din urmă, i-am pus pe nas.

Apoi am privit în spate şi am văzut oraşul.

Cărţile despre designul din anii treizeci erau în portbagaj; una dintre ele conţinea schiţe ale unui oraş idealizat care se inspira din Metropolis şi Lucrurile care vor veni, dar amplifica totul, înălţându-se, prin norii perfecţi ai unui arhitect, către docuri de zeppelin şi turle nebuneşti din neon. Oraşul schiţat era un model la scară redusă al aceluia care se înălţa în spatele meu. Turle se ridicau deasupra altor turle, în trepte strălucitoare de zigurat care urcau către un turn templu central, aiurit, înconjurat cu elemenţii de radiator trăsniți ai benzinăriilor Mongo. Puteai ascunde Empire State Building în cel mai mic dintre turnurile acelea. Şosele de cristal se înălţau printre turle, traversate iar şi iar de forme netede, argintii, ca nişte picături de mercur. Aerul era plin de nave: avioane aripi gigantice, mici obiecte argintii, gonind (uneori, una dintre formele de argint viu de pe podurile aeriene se ridica cu graţie în aer şi şi lua zborul pentru a se alătura acelui dans), fregate lungi de o milă, obiecte plutitoare, ca niște libelule, care erau girocoptere...

Am închis ochii, strâns, şi m am răsucit pe banchetă. Când i am deschis, mi am impus să văd contorul kilometrajului, praful albicios de pe drum, adunat pe bordul din plastic negru, scrumiera plină ochi. I am închis iarăşi.

— Psihoză provocată de amfetamină, am zis.

Am deschis ochii. Bordul era încă acolo, praful, mucurile turtite... Cu foarte multă grijă, fără să mişc capul, am aprins farurile.

Şi i-am văzut.

Erau blonzi. Stăteau în picioare lângă maşina lor, un avocado din aluminiu cu un derivor central, ca o înotătoare de rechin ivindu-se din coloana sa vertebrală, şi cauciucuri negre, netede ca o jucărie de copil. El îşi petrecuse braţul pe după talia ei şi gesticula către oraş. Amândoi erau îmbrăcaţi în alb: haine largi, gambe goale, espadrile albe, imaculate. Nici unul nu părea conştient de fasciculele farurilor mele. El spunea ceva înţelept şi ferm, iar ea încuviinţa, şi deodată m-am speriat, speriat într-un fel cu totul diferit. Sănătatea mintală încetase să mai fie un subiect central; am ştiut, cumva, că oraşul din spatele meu

era Tucson — un Tucson de vis, ivit din aspiraţia colectivă a unei epoci. Că era real, pe de a-ntregul real. Dar cuplul din faţa mea trăia în el, şi ei mă înspăimântau.

Erau copiii anilor optzeci care nu veniseră ai Dialtei Downes; erau Moştenitorii Visului. Erau albi şi probabil aveau ochi albaştri. Erau americani, Dialta spusese că Viitorul venise mai întâi în America, însă în cele din urmă trecuse pe lângă ea. Dar nu aici, în inima Visului. Aici, mersesem tot înainte, urmând o logică de vis care nu ştia nimic despre poluare, despre cantităţile finite de combustibil fosil, despre războaiele din străinătate pe care era posibil să le pierdem. Ei erau eleganţi, fericiţi şi pe deplin mulţumiţi de ei înşişi şi de lumea lor. Şi, în Vis, era lumea lor.

În spatele meu, oraşul luminat. Proiectoare măturau cerul numai de plăcere. Mi i am imaginat îmbulzindu-se în pieţele din marmură albă, ordonaţi şi vioi, cu ochii sclipind de entuziasm pentru bulevardele lor luminate de reflectoare şi pentru maşinile argintii.

Toate astea aveau suculenţa sinistră a propagandei tineretului hitlerist.

Am băgat maşina în viteză şi am rulat încet înainte, până când bara de protecţie a ajuns la un metru de ei. Tot nu mă văzuseră. Am coborât geamul şi am ascultat ce spunea bărbatul. Cuvintele lui erau strălucitoare şi găunoase, precum tonul dintr-o broşură a Camerei de Comerţ, şi am ştiut că era convins de ele pe deplin.

— John, am auzit o pe femeie spunând, am uitat să ne luăm pastilele de hrană.

Scoase două capsule strălucitoare dintr-un recipient ataşat la centură şi-i înmână una. M-am întors pe autostradă şi m-am îndreptat spre Los Angeles, încruntându-mă şi clătinând din cap.

***

I-am telefonat lui Kihn de la o benzinărie. Una nouă, în stil modernist spaniol, prost realizat. Kihn se întorsese din expediţie şi nu părea să fie supărat că-i telefonasem.

— Mda, asta-i ceva straniu. Ai încercat să faci fotografii? Nu că ar ieşi vreodată la developare, însă faptul că fotografiile n-au cum să iasă la developare adaugă un frison interesant poveştii tale...

— Dar ce ar trebui să fac?

— Uită te mult la televizor, în special la emisiuni cu jocuri şi la melodrame. Du-te la filme porno. Ai văzut vreodată Motel de dragoste nazist? Aici îl dau prin cablu. E cu adevărat oribil. Exact ceea ce-ţi trebuie.

Despre ce vorbea?

— Nu mai ţipa şi ascultă-mă. Îţi împărtăşesc un secret al breslei: massmedia execrabile îţi pot exorciza fantomele semiotice. Dacă ele îi ţin pe ozenişti departe de gândurile mele, îi pot ţine şi pe futuroizii ăia Art Déco, departe de ale tale. Încearcă. Ce ai de pierdut?

Apoi se scuză, pretextând că avea o întâlnire, dimineaţă devreme, cu Alesdale.

— Cu cine?

— Cu bătrânicile alea din Vegas, cele cu microundele. M-am gândit să comand o convorbire cu taxă inversă la Londra, să-l cer pe Cohen de la Bariss Watford şi să-i spun că fotograful lui pleacă pentru o perioadă prelungită în Zona Crepusculară. În cele din urmă, am lăsat o maşină să-mi prepare o ceaşcă de cafea neagră într-adevăr imposibilă şi m-am urcat înapoi în Toyota, ca să mă duc la Los Angeles.

Oprirea la Los Angeles a fost o idee neinspirată, şi am petrecut acolo două săptămâni. Era un ţinut Downes de prima calitate; în acel oraş se afla o cantitate prea mare de Vis, şi prea multe fragmente ale Visului aşteptau să mă prindă în capcană. Aproape că am tamponat maşina pe un pasaj aerian de lângă Disneyland, când şoseaua s a desfăşurat ca o jucărie origami şi m-a lăsat să fac slalom pe o duzină de benzi pline de vehicule aerodinamice cromate, cu aripioare de rechin, care goneau. Mai rău de atât, Hollywood era plin de oameni care semănau prea mult cu cuplul pe care-l văzusem în Arizona. Am angajat un regizor italian care-şi câştiga traiul lucrând în camera obscură şi

instalând şezlonguri în curţi interioare, împrejurul piscinelor, până când avea să devină celebru; a scos poze după toate negativele pe care le adunasem pentru Downes. Eu unul n-am vrut să mă uit la ele. Totuşi, pe Leonardo n-a părut să l deranjeze, iar când a terminat am verificat fotografiile, răsfoindu-le ca pe un pachet de cărţi de joc, şi le am trimis prin poşta aeriană la Londra. Apoi am luat un taxi până la un cinematograf unde rula Motel de dragoste nazist şi am ţinut ochii închişi tot timpul filmului.

Telegrama de felicitare a lui Cohen mi-a fost transmisă în San Francisco după o săptămână. Dialtei îi plăcuseră la nebunie fotografiile. Cohen admira modul în care „ajunsesem cu adevărat la esenţa fenomenului” şi era dornic să lucreze din nou cu mine. În după amiaza aceea, am remarcat o aripă zburătoare deasupra străzii Castro, însă era cam străvezie, ca şi când s-ar fi aflat acolo numai pe jumătate. M-am repezit în cel mai apropiat chioşc de ziare şi am adunat cât de mult material am putut găsi despre criza de petrol şi riscurile energiei nucleare. Tocmai mă hotărâsem să cumpăr un bilet de avion pentru New York.

— Nenorocită lumea asta-n care trăim, este?

Patronul chioşcului era un negru slab, cu dinţi stricaţi şi o perucă evidentă. Am încuviinţat, scotocind prin blugi după mărunţiş, nerăbdător să găsesc o bancă în parc, unde să mă pot cufunda în dovezile de netăgăduit ale cvasidistopiei în care trăim.

— Dar ar putea fi mai rea, este?

— Ai dreptate, am spus, sau încă şi mai rău, ar putea fi perfectă.

M-a urmărit cu privirea în timp ce mă îndepărtam pe stradă, cu micul meu teanc de catastrofă condensată.

Fragmente din holograma unui trandafir

În vara aceea, Parker a avut necazuri cu somnul.

Fuseseră pene de curent; întreruperile neaşteptate ale indusorului delta provocau reveniri la conştiinţă bruşte şi dureroase.

Pentru a le evita, Parker folosea cabluri de conexiune, cleme crocodil miniaturale şi bandă adezivă neagră, ca să cupleze indusorul la o consolă PSA alimentată cu baterii. Scăderea de tensiune în indusor declanşa circuitul de redare al consolei.

A cumpărat o casetă PSA care începea cu subiectul dormind pe o plajă liniştită. Fusese înregistrată de un tânăr yoghin blond, cu o vedere 20/20 şi o acuitate anormală a coloristicii. Băiatul fusese adus cu avionul din Barbados, exclusiv pentru a trage un pui de somn şi a-şi executa exerciţiile matinale pe fâşia strălucitoare a unei plaje particulare. Microfişa laminată din cutia transparentă a casetei afirma că yoghinul putea baleia după voie, de la alfa la delta, fără ajutorul unui indusor. Parker, care de doi ani nu mai putea adormi fără indusor, se întrebase dacă aşa ceva era posibil.

Putuse parcurge toată caseta o singură dată, deşi acum cunoştea fiecare senzaţie din primele cinci minute subiective. Aprecia că partea cea mai interesantă a secvenţei o constituia o mică eroare de montaj de la începutul unei rutine complexe de respirare: o privire rapidă în josul plajei albe, care dezvăluia silueta unui paznic patrulând pe lângă un gard din sârmă ghimpată, purtând pe braţ un automat negru.

În timp ce Parker dormea, energia era secătuită din reţeaua oraşului.

Tranziţia de la delta la delta PSA era o implozie întunecată în trupul altcuiva. Familiaritatea amortiza şocul. Simţea nisipul răcoros sub umeri. Manşetele blugilor zdrenţuiţi fluturau în briza dimineţii, lipindu-se de gleznele lui goale. În curând, băiatul avea să se trezească pe deplin şi să înceapă un Ardha Matsyendra nu ştiu cum; cu celelalte mâini ale sale, Parker bâjbâia prin beznă după consola PSA.

***

Trei dimineaţa.

Fă ţi o cafea pe întuneric, folosind o lanternă în vreme ce torni apa fiartă.

Visul înregistrat al dimineţii se topeşte: prin ceilalţi ochi, fumul întunecat al unui cargobot cubanez — destrămându-se împreună cu orizontul spre care navighează, peste ecranul cenuşiu al minţii.

Trei dimineaţa.

Lasă ziua de ieri să se aranjeze singură în jurul tău, în imagini schematice bidimensionale. Ce ai spus tu... ce a spus ea... privind o cum împachetează... cum cheamă ricşa... Oricum le ai amesteca, ele formează acelaşi circuit imprimat, hieroglife convergând spre o componentă centrală; tu, stând în ploaie, răcnind la conducătorul ricșei.

Ploaia era acră şi acidă, având aproape culoarea urinei. Şoferul te a făcut găoază; cu toate astea, trebuia să plăteşti drumul dus întors. Ea avea trei bagaje. Cu respiratorul şi ochelarii lui de protecţie, bărbatul aducea cu o furnică. A pornit să pedaleze şi a dispărut în ploaie. Ea n-a privit înapoi.

Ultima imagine a ei este cea a unei furnici uriaşe, care ţi face semnul cu degetul.

***

Parker văzuse primul aparat PSA într-o mahala texană, numită Jungla lui Judy. Era o consolă masivă, încastrată în plastic cromat ieftin. O bancnotă de zece dolari introdusă în fantă îţi cumpăra cinci minute de gimnastică în imponderabilitate, într-o staţiune balneoclimaterică orbitală elveţiană, efectuând salturi cu perihelii de câte douăzeci de metri, alături de un manechin de şaisprezece ani din Vogue

— chestii tari pentru Junglă, unde era mai simplu să cumperi o armă decât o baie fierbinte.

Peste un an, Parker locuia în New York cu acte false, când două firme de vârf lansaseră, în principalele magazine, primele console portabile, cu ocazia Crăciunului. Sălile PSA de spectacole porno, ce înfloriseră pentru scurtă vreme în California, nu-şi reveniseră niciodată.

Holografia căzuse şi ea, iar domurile Fuller de lăţimea unui cvartal, care fuseseră templele holo ale copilăriei lui Parker, deveniseră magazine universale cu mai multe niveluri sau adăposteau săli de joc colbuite, unde puteai găsi încă vechile aparate, sub neoanele decolorate ce pulsau *PERCEPŢII SENZORIALE APARENTE,* printr-o pâclă albăstruie de fum de ţigară.

Acum, Parker are treizeci de ani şi scrie seriale pentru emisiunile PSA, programând mişcările globilor oculari ale camerelor de luat vederi umane.

***

Programul de raţionalizare a energiei electrice continuă.

În dormitor, Parker împunge chipul de aluminiu lustruit al Stăpânului Somnului Sendai: Luminiţa de veghe a acestuia pâlpâie, apoi se cufundă în întuneric. Cu cafeaua în mână, bărbatul traversează covorul spre debaraua pe care ea a golit o cu o zi în urmă. Raza lanternei cercetează rafturile goale, căutând dovezi ale iubirii, descoperind bareta ruptă a unei sandale din piele, o casetă PSA şi o carte poştală. Ultima este reflecţia de lumină albă a hologramei unui trandafir.

Ajuns în bucătărie, Parker hrăneşte cu bareta sandalei distrugătorul de deşeuri. Lucrând mai lent, datorită tensiunii reduse, acesta protestează, totuşi o înghite şi o digeră. Ţinând cu atenţie holograma între degetul arătător şi cel mare, Parker o coboară spre ascunsele mandibule rotative. Aparatul emite un ţipăt subţire când dinţii din oţel sfârtecă plasticul laminat şi trandafirul este măcinat într-o mie de fragmente.

Mai târziu, bărbatul se aşază pe patul neînfăţat şi fumează. Caseta ei este în consolă, pregătită de redare.

Unele înregistrări ale femeilor îl dezorientează, dar se îndoieşte că ăsta e motivul pentru care acum ezită să pornească echipamentul.

Aproximativ un sfert din toţi utilizatorii PSA nu pot asimila în mod confortabil imaginile subiective provenind de la un corp de sex opus. De a lungul anilor, unele vedete ale transmisiunilor PSA au devenit treptat androgine, în strădania de a captura segmentul respectiv de audienţă.

Până acum însă, benzile Angelei nu l-au intimidat niciodată. (Dar dacă a înregistrat un amant?) Nu, nu poate fi vorba de aşa ceva — pur şi simplu, caseta reprezintă o cantitate complet necunoscută.

***

Pe când Parker avea cincisprezece ani, părinţii lui l-au angajat ca ucenic în filiala americană a unui combinat japonez de mase plastice. Pe atunci se considerase norocos; raportul dintre solicitanţi şi angajaţi era enorm. Vreme de trei ani, locuise în acelaşi dormitor cu tovarăşii de lucru, cântase în fiecare dimineaţă imnurile companiei şi de obicei reuşise să sară gardul de sârmă al baracamentului cel puţin o dată pe lună, ca să se ducă la fete sau la holodrom.

Ucenicia ar fi luat sfârşit când ar fi împlinit douăzeci de ani, putând opta pentru statutul de angajat cu drepturi depline. Cu o săptămână înaintea celei de a nouăsprezecea aniversări, având asupra sa două cărţi de credit furate şi un schimb de haine, sărise pentru ultima oară gardul din sârmă. Ajunsese în California cu trei zile înainte de prăbuşirea haoticului regim Neo Secesionist. În San Francisco, facţiunile se războiau şi se asasinau pe străzi. Una sau alta dintre cele patru conduceri metropolitane „provizorii” diferite stocase cu atâta eficienţă alimentele, încât la nivelul străzii nu se găsea aproape nimic.

Parker petrecuse ultima noapte a revoluţiei într-o suburbie incendiată a Tucsonului, făcând dragoste cu o adolescentă slăbănoagă din New Jersey, care-i explica detaliile mai subtile ale horoscopului ei, între accese de

plâns aproape tăcut, aparent lipsite de legătură cu orice zisese sau făcuse el.

După ani de zile, Parker şi a dat seama că nu mai ştia motivul iniţial care-l determinase să abandoneze ucenicia.

***

Primele trei sferturi ale casetei fuseseră şterse; apeşi pe repede înainte şi te deplasezi printr-o pâclă statică de bandă ştearsă, unde gusturile şi mirosurile se contopesc într-un singur canal. Intrările audio sunt zgomot de fond — acea absenţă a sunetelor din întunecatul ocean primordial... (Utilizarea îndelungată a unor benzi şterse poate induce halucinaţii hipnagogice.)

Parker, ghemuit în tufişurile acostamentului din New Mexico, la miezul nopţii, privind un tanc ce arde pe autostradă. Flăcările luminează linia albă, întreruptă, pe care a urmat o din Tucson. Explozia fusese vizibilă de la trei kilometri, o cortină albă de căldură ca o străfulgerare, ce transformase pe bolta nopţii crengile albicioase ale unui copac desfrunzit în propriile negative fotografice: ramuri din carbon, pe un cer din magneziu.

Mulţi refugiaţi erau înarmaţi.

Texas datora mahalalelor ce abureau sub ploile calde ale Golfului neutralitatea stânjenitoare, menţinută înaintea încercării de secesiune a Coastei.

Orăşelele erau construite din placaj, carton, folii de plastic umflându-se în vânt şi cadavre ale automobilelor moarte. Aveau denumiri precum Oraşul Ţâşti sau Zăhărel şi defineau în mod liber guvernele şi teritoriile ce se modificau permanent, sub vânturile tainice ale unei economii de bursă neagră.

Trupele federale şi statale trimise pentru a întreprinde raiduri prin aşezările proscrise găseau rareori ceva. Însă după fiecare acţiune, câţiva soldaţi nu mai reveneau. Unii îşi vânduseră armele şi-şi arseseră uniformele, alţii se apropiaseră prea mult de contrabandiştii pe care fuseseră trimişi să i găsească.

După trei luni, Parker dorise să plece, însă bunurile materiale reprezentau unicul bilet sigur de trecere prin cordoanele armatei. Şansa lui se ivise accidental: spre sfârşitul unei după-amiezi, ocolind vălul de fum unsuros provenit de la focurile de gătit, ce atârna jos deasupra Junglei, se împiedicase şi fusese gata să cadă peste un leş de femeie, aflat în albia secată a unui pârâu. Muştele se ridicaseră într-un nor furios, apoi coborâseră din nou, ignorându-l. Moarta avea o jachetă din piele, iar lui Parker îi era de obicei frig serile. Începuse să caute după un băţ lung, prin tufişurile din preajmă.

Imediat sub omoplatul stâng, în spatele jachetei, se vedea o gaură rotundă în care putea intra un creion. Căptuşeala fusese cândva roşie, dar acum era neagră, întărită şi strălucitoare de la sângele închegat. Cu ea legănându-se în vârful băţului, Parker pornise după apă.

Nu mai apucase să spele jacheta; în buzunarul stâng al acesteia descoperise aproape treizeci de grame de cocaină, atent învelite în plastic şi bandă chirurgicală transparentă. Buzunarul drept conţinea cincisprezece fiole de Megacilin D şi un cuţit cu lama de cincisprezece centimetri şi plăsele din corn. Antibioticul preţuia de două ori propria greutate în cocaină.

Înfipsese cuţitul până la mâner într-un ciot putred, pe lângă care treceau frecvent locuitorii Junglei, în căutare de lemne şi atârnase jacheta acolo, lăsând o înconjurată de muşte.

În noaptea aceea, într-un bar cu acoperişul de tablă ondulată, aşteptându-l pe unul dintre „avocaţii” ce asigurau traversarea cordonului, încercase primul său aparat PSA. Era uriaş, numai din crom şi neoane, iar proprietarul îl privea cu mândrie; el însuşi ajutase la deturnarea camionului care l transportase.

***

Dacă haosul anilor nouăzeci reflectă o modificare radicală în paradigmele instruirii vizuale, îndepărtarea finală de tradiţia Lascaux/Gutenberg a unei societăţi pre-holografice, ce putem aştepta de la această nouă

tehnologie, care promite codificarea discontinuă şi reconstrucţia ulterioară a întregului domeniu de percepţii senzoriale?

Roebuck şi Pierhal, Istoria americană recentă: O vedere metodică

***

Repede înainte, prin non timpul zumzăitor ale benzii şterse...

...în corpul ei. Razele soarelui în Europa. Străzile unui oraş ciudat.

Atena. Simbolurile literelor greceşti şi izul de colb...

...şi izul de colb.

Priveşte prin ochii ei (gândind: femeia aceasta nu te a întâlnit încă; de abia ai părăsit Texasul) la monumentul cenuşiu şi la caii de piatră, unde porumbeii se învolbură şi dau ocoluri...

...şi staticul ia trupul iubirii şi-l şterge, curăţindu-l, redându-i cenuşiul.

Talazuri de zgomot de fond se sparg pe o plajă ce nu există acolo. Iar banda se termină.

Acum luminiţa indusorului arde.

Parker stă întins în beznă, reamintindu-şi mia de fragmente ale hologramei trandafirului. Hologramele au această calitate: recuperat şi iluminat, fiecare fragment va dezvălui întreaga imagine a trandafirului.

Lunecând spre deltă, bărbatul se vede pe el însuşi drept trandafir, fiecare dintre fragmentele lui împrăştiate dezvăluind un întreg pe care el nu l va cunoaşte niciodată — cărţi de credit — o suburbie incendiată — conjuncţiile planetare ale unei străine — un tanc arzând pe o autostradă — un pacheţel plat de droguri — o lamă ascuţită pe beton, subţire precum durerea.

Gândindu-se: fiecare dintre noi reprezintă fragmentele celuilalt, dar a fost oare dintotdeauna aşa? Clipa aceea a unei călătorii în Europa, abandonată în oceanul cenuşiu al

benzii şterse — este ea mai apropiată acum, sau mai reală, pentru faptul că şi el a fost acolo?

Ea l-a ajutat să şi facă rost de acte, ea i-a găsit prima slujbă în PSA.

La asta se rezuma istoria lor? Nu, istoria era chipul negru al indusorului delta, debaraua goală şi patul neînfăţat. Istoria însemna ura lui pentru trupul perfect în care se deştepta când cădea tensiunea, furia sa pe conducătorul ricşei şi refuzul femeii de a privi înapoi, prin ploaia contaminată.

Totuşi, fiecare fragment dezvăluie trandafirul din alt unghi, îşi aminteşte el, dar delta îl învăluie înainte de a se putea întreba ce înseamnă asta.

Specie integrată

Poate că se întâmplase în „Club Justine”, în „La Jimbo”, în „Tristul Jack” sau în „Podarii”; Coretti nu era sigur unde anume o văzuse întâia dată. Ea putuse fi oricând, în oricare dintre barurile acelea. Înota prin semi-viaţa submarină a sticlelor şi paharelor, prin volbura lentă a fumului de ţigară... se deplasa prin elementul ei natural, de la un local la altul.

Acum, Coretti îşi amintea prima lor întâlnire, de parcă ar fi zărit o prin celălalt capăt al unui telescop puternic: o imagine minusculă, clară şi foarte îndepărtată.

O remarcase mai întâi în „Prin Spate”. Denumirea se datora faptului că accesul se făcea printr-o fundătură îngustă. Pereţii acesteia erau mâzgăliţi cu graffiti, iar fluturii nopţii împestriţau becurile protejate cu apărători din sârmă. Sub tălpi scrâşneau sfărâmături de la cărămizile vopsite în alb. Pătrundeai după aceea într-un spaţiu slab iluminat, bântuit de vaga şi derutanta prezenţă a altor şase becuri care încercaseră şi eşuaseră în aceeaşi încăpere, sub conducerea altor patroni. Uneori, Coretti mergea acolo, pentru că i plăcea surâsul obosit al barmanului negru şi pentru că puţinii clienţi încercau rareori să fie comunicativi.

Nu se pricepea să flecărească cu persoane necunoscute, nici la petreceri, şi nici în localuri.

Se descurca perfect în comunitatea colegiului, unde ţinea un curs introductiv de lingvistică; putea discuta cu şeful de catedră despre secvenţialitate şi opţionalitate în iniţierea conversaţiilor. Cu toate acestea, era incapabil să tăifăsuiască cu necunoscuţii în baruri sau la petreceri. Nu mergea la multe petreceri. Frecventa însă o mulţime de baruri.

Coretti nu ştia cum să se îmbrace. Hainele reprezentau un limbaj, iar el era un fel de bâlbâit vestimentar, incapabil

de cea mai elementară declaraţie coerentă care să i destindă pe străini. Fosta lui soţie îi spunea că se îmbracă precum un marţian şi, pur şi simplu, nu părea unul dintre locuitorii oraşului. Lui nu-i plăcea s-o audă vorbind aşa, pentru că era adevărat.

Nu avusese niciodată o fată precum cea care stătea cu spinarea uşor arcuită în lumina submarină ce se revărsa pe tejgheaua barului din „Prin Spate”. Aceeaşi lumină se înşuruba în lentilele ochelarilor barmanului, străpungea gâturile sticlelor înşiruite pe rafturi şi împroşca oglinda mătuită. Astfel luminată, rochia fetei avea culoarea verde a porumbului crud, a unei păstăi pe jumătate descojite, dezvelind spinarea, decolteul şi, prin despicăturile laterale, cea mai mare parte a coapselor. În seara aceea, părul ei reflecta nuanţele aramei. În seara aceea, ochii îi erau verzi.

Coretti avansă hotărât printre măsuţele pustii din crom şi melamină, până la bar, unde comandă un bourbon sec. Îşi scoase scurta din molton şi în cele din urmă o ţinu în poală, aşezându-se la un taburet distanţă de fată. „Eşti grozav”, urlă în sine şi, „o să creadă că-ţi ascunzi erecţia.” Surprins, constată că într-adevăr avea ce ascunde. Se examină în oglinda dinapoia tejghelei: un bărbat de treizeci de ani, cu păr negru, rar şi chip palid şi îngust, pe gâtul mult prea lung pentru gulerul descheiat al cămăşii din nailon, imprimată cu reproducerile în trei culori ţipătoare ale unor automobile din 1910. Purta o cravată cu dungi diagonale late, maro şi negre, fără îndoială prea îngustă pentru colţurile gulerului — acum îşi dădea seama — grotesc de lungi. Sau poate culoarea nu era cea potrivită... Oricum, ceva...

Lângă el, în limpezimea întunecată a oglinzii, fata cu ochii verzi semăna cu Irma La Douce. Privind o însă mai atent, scrutându-i figura, Coretti se înfioră. O faţă de animal... O faţă frumoasă, totuşi simplă, vicleană, bidimensională. „Când va simţi că te uiţi la ea”, gândi el, „o să ţi întoarcă un surâs de dispreţ amuzat — la ce altceva te ai aştepta?”

— Pot să... hâm... vă ofer ceva de băut? bâigui bărbatul.

În asemenea situaţii, Coretti era posedat de un îngrozitor de penibil tic lingvistic, specific învăţătorilor. Hâm. Se cutremură. Hâm.

— Dacă puteţi să mi... hâm... oferiţi ceva de băut? Vai, dar e foarte amabil din partea dumneavoastră, replică ea uluindu-l. Ar fi un lucru foarte drăguţ.

Ca prin vis, Coretti observă că răspunsul fetei suna la fel de preţios şi nesigur ca şi oferta lui.

— Cu o asemenea ocazie, continuă ea, un Tom Collins ar merge de minune.

„Cu o asemenea ocazie? De minune?” Zguduit, Coretti comandă două cocteiluri şi plăti. O femeie mătăhăloasă în blugi şi cămaşă de cowboy brodată ateriză lângă el şi i ceru barmanului să i schimbe nişte fise.

— Mersi, mormăi ea, apoi se apropie ţanţoş de tonomat şi programă pe Conway şi Loretta cu „*You’re The Reason Our Kids Are Ugly*”.

Coretti se întoarse către necunoscuta în verde şi murmură ezitant:

— Vă place muzica country and western?

Vă place...? Gemu în gând faţă de modul de formulare şi se strădui să zâmbească.

— Da, sigur că da, răspunse ea cu o infimă nazalizare, bineînţeles că-mi place.

Femeia îmbrăcată în blugi se aşeză lângă Coretti, de unde o întrebă, făcându-i cu ochiul:

— Teroristu’ ăsta mic se ţine scai dă tine?

— Ce dracu’, replică doamna în verde cu ochi de animal, nici gând, scumpo, io mi-s cu ochii pă iel.

Şi râse. Exact atât cât trebuia. Partea de dialectolog din bărbat tresări tulburată; schimbarea frazării şi a inflexiunii fusese prea perfectă. Era oare actriţă? O imitatoare talentată? Termenul mimetism îi apăru brusc în minte, dar îl îndepărtă pentru a studia reflexia fetei în oglindă; şirurile de băuturi îi mascau sânii precum un veşmânt din sticlă.

— Mă numesc Coretti, rosti el, poltergeistul său verbal adoptând pe neaşteptate stilul total neconvingător de tip dur. Michael Coretti.

— Încântată de cunoştinţă, zise fata, prea încet ca să poată fi auzită de cealaltă şi revenind din nou la jalnica parodiere a lui Emily Post.

— Conway şi Loretta, vorbi individa în blugi fără să se adreseze cuiva anume.

— Antoinette, continuă cea în verde, înclinând capul.

Îşi termină paharul, se prefăcu că şi examinează ceasul, spuse un mulţumesc pentru trataţie dat dracului de politicos şi plecă.

Zece minute mai târziu, Coretti o urmărea pe Third Avenue. Nu urmărise pe nimeni în viaţa lui, ceea ce îl înspăimânta şi îl excita în aceeaşi măsură. Cincisprezece metri părea un interval discret, dar ce putea face dacă Antoinette ar fi privit întâmplător peste umăr?

Third Avenue nu este o stradă întunecată şi acolo, sub lumina unui felinar, precum sub un reflector de teatru, ea începu să se schimbe. Artera era pustie.

Fata traversa strada. Coborî de pe bordură şi procesul începu. Mai întâi, cu şuviţe de culoare în păr — iniţial Coretti crezuse că erau reflexii de lumină. Nu existau însă tuburi fluorescente care să proiecteze petele colorate ce apăreau, lunecând şi întrepătrunzându-se aidoma băltoacelor de petrol pe apă. După aceea culorile dispărură şi, trei secunde mai târziu, părul devenise blond coliliu. Bărbatul continuă să fie sigur că era vorba de un joc de lumini, până ce rochia ei porni să se contorsioneze, răsucindu-se pe trup aidoma unei folii de plastic aderent. O parte se desprinse complet şi rămase pe pavaj sub forma unor crâmpeie încreţite, năpârlită ca pielea unei lighioane fabuloase. Când Coretti trecu pe lângă ea, se transformase într-o spumă verzuie, fâsâind, dizolvându-se, dispărând. El ridică privirea către fată şi aceasta purta acum o altă rochie, din satin verde cu ape. Pantofii se schimbaseră şi ei. Umerii Antoinettei erau dezgoliţi, cu excepţia bretelelor subţiri care i se încrucişau pe spinare. Părul îi devenise scurt şi adunat în smocuri ascuţite.

Coretti îşi dădu seama că se rezemase de vitrina unui bijutier, iar răsuflarea îi gâfâia neregulat în umezeala serii

de toamnă. Auzea cadenţele unei discoteci aflate la două cvartale depărtare. Pe măsură ce se apropia de localul respectiv, mişcările fetei căpătară subtil un ritm nou — o accentuare în legănatul şoldurilor, în modul cum călca trotuarul. Portarul o lăsă să treacă, salutând o nesigur din cap. Îl opri pe Coretti, îi examină atent permisul de conducere şi se încruntă spre scurta lui din molton. Nerăbdător, bărbatul cercetă revărsarea de lumini dinspre vârful unei scări din plastic lăptos, aflată înapoia portarului. Fata dispăruse acolo, în fulgerele automate şi tunetele redundante.

Mormăind fără chef, paznicul îl lăsă să treacă şi Coretti se năpusti în susul scării, goana lui perturbând luminile de sub treptele din plastic translucid.

Lingvistul nu mai fusese niciodată într-o discotecă; se trezi într-un mediu destinat completei satisfacţii prin distracţii. Îşi croi drum cu nervozitate printre gesturi, mode şi incantaţii urbane mecanice, ce bubuiau din difuzoarele uriaşe. O căută aproape orbeşte pe ringul de dans cu poziţii încremenite sub luminile stroboscopice.

O găsi la bar, sorbind dintr-un pahar rece, înalt şi lugubru şi ascultând un tânăr care purta o cămaşă largă de mătase ivorie şi colanţi negri. Încuviinţa din cap la intervale pe care Coretti le aprecie drept corespunzătoare. El însuşi comandă, indicând o sticlă de bourbon. Fata bău cinci sonde înalte, după care îl urmă pe tânăr pe ringul de dans.

Evolua perfect sincronizată cu muzica, trecând de la o postură la alta; parcurse cu graţie, dar fără ostentaţie, întreaga serie obligatorie de figuri, adaptându-se perfect. Mereu, mereu adaptându-se perfect. Partenerul ei dansa mecanic, executând cu dificultate ritualul.

Când melodia se încheie, fata se răsuci brusc şi se afundă în grosul mulţimii. Gloata mişcătoare i se închise în jur precum un lichid vâscos.

Coretti se repezi după ea fără s-o scape din ochi — şi fu singurul care i zări metamorfoza. Până să ajungă la scară, era roşcat arămie şi purta o rochie lungă, albastră. O floare albă îi îmbobocea înapoia urechii drepte; acum părul îi era

lung şi lins. Sânii îi deveniseră ceva mai largi, iar şoldurile puţin mai grele. Coborî treptele câte două o dată şi pe Coretti îl încercă teama pentru ea. La cât băuse...

Alcoolul părea însă că nu are nici un efect asupra fetei.

Fără s-o slăbească o clipă din ochi, bărbatul o urmă, simţindu-şi inima bătând mai iute decât pulsaţiile discotecii dinapoia sa, convins că, dintr-o clipă în alta, Antoinette avea să se întoarcă, să-l ţintuiască cu privirea şi să strige după ajutor.

La două intersecţii mai jos pe Third Avenue, ea intră în „Lothario”. Păşea acum altfel. „Lothario” era un local alcătuit dintr-o serie de săliţe liniştite, ticsite de ferigi şi oglinzi stil Art Déco. Din tavan atârnau imitaţii de lămpi Tiffany, alternând cu ventilatoare cu pale din lemn care se roteau mult prea lent ca să poată învolbura fuioarele de fum ce pluteau prin murmurul blând al conversaţiilor. După vacarmul discotecii, „Lothario” reprezenta un loc tihnit şi reconfortant. Un pianist de jazz, purtând cămaşă în dunguliţe şi o cravată cu nodul slăbit, concura în surdină discuţiile şi râsetele de la o duzină de mese.

Ea se găsea la bar; doar jumătate din taburete erau ocupate, însă Coretti alese o masă la perete, în umbra unui palmier miniatural, şi comandă bourbon.

Bău paharul şi mai ceru unul. În seara asta, nu prea simţea alcoolul.

Antoinette stătea lângă un tânăr, un alt tânăr, cu aceleaşi trăsături regulate, prietenoase. Purta o cămaşă de golf galbenă şi blugi călcaţi cu dungă. Şoldul ei îl atingea uşor pe al tânărului. Nu păreau că vorbesc, totuşi Coretti simţea că există o comunicare. Se aplecau lent unul spre celălalt, în tăcere. Lingvistul încercă o senzaţie ciudată. Se duse la toaletă şi se stropi cu apă pe faţă. Când se întoarse, făcu în aşa fel încât să treacă la mai puţin de un metru de cei doi. Buzele nu li se clintiră până ce nu intră în raza lor auditivă.

Pe rând, murmurară fleacuri realiste:

— ... văzut anterioarele lui filme, dar...

— Cam auto-indulgent, nu crezi?

— Bineînţeles, dar în ideea că...

În clipa aceea, Coretti ştiu pentru prima dată ce erau, ce trebuiau să fie. Indivizi dintre cei pe care i vezi în localuri şi care par că s au născut acolo, care par cu adevărat în mediul lor natural. Nu nişte drojdieri, ci mobile umane. Funcţii ale barului. Dependinţe... O specie integrată.

Ceva din el îl îmboldea spre o confruntare. Ajunse la masa lui, dar constată că nu se putea aşeza. Se răsuci, inspiră adânc şi porni rigid către bar. Ar fi dorit să atingă umărul neted al fetei şi s o întrebe cine era, mai precis ce era, şi să sublinieze nepăsătoarea ironie a sorţii că tocmai el, Coretti, cel îmbrăcat ca un marţian, indiscretul, neadaptatul ale cărui ţinută şi conversaţii nu se potriveau niciodată, el le descoperise în cele din urmă secretul.

Nu avu însă curajul s-o facă şi se mulţumi să se aşeze pe taburetul de lângă fată şi să comande un bourbon.

— Dar nu crezi, îşi întreba ea vecinul, că toate astea sunt relative?

Curând, locurile de după tânăr au fost ocupate de o pereche care discuta politică. Antoinette şi Cămaşă de golf preluară perfect tema, reciclând-o, vorbind doar atât de tare cât să fie auziţi. În timp ce vorbea, chipul fetei rămânea inexpresiv. O pasăre ciripind pe un ram...

Stătea atât de natural pe taburet, de parcă s-ar fi găsit într-un cuibuşor. Cămaşă de golf plătea băuturile. Avea întotdeauna bani potriviţi, cu excepţia cazurilor când voia să lase bacşiş. Coretti îi privi deşertând metodic câte şase cocteiluri fiecare, aidoma unor insecte ce se hrănesc cu nectar. Cu toate acestea, glasurile lor nu şi sporiră nici o clipă intensitatea, obrajii nu li se înroşiră şi, când în cele din urmă se sculară, se mişcară fără urmă de ameţeală — o slăbiciune, gândi Coretti, o fisură în camuflajul lor.

Nu-i acordară absolut nici cea mai mică atenţie, în vreme ce i urmări prin trei localuri succesive.

Când intrară în „Waylon”, se metamorfozară atât de rapid, încât lingvistului îi veni greu să urmărească fazele transformării. Era unul dintre barurile acelea cu uşile toaletelor inscripţionate cu Pointeri şi Setteri, iar deasupra

platourilor cu pastramă şi cârnaţi iuţi exista o plăcuţă din imitaţie de pin pe care scria: Avem o înţelegere cu băncile. Ele nu servesc bere şi noi nu acceptăm cecuri.

În „Waylon”, fata era durdulie, cu cearcăne întunecate sub ochi. Pe costumul din poliester se vedeau pete de cafea. Tovarăşul ei purta blugi, tricou şi şapcă roşie de baseball, cu o emblemă alb roşie Peterbilt. Coretti riscă să-i piardă, când petrecu un minut disperat în „Ţintaşii”, clipind derutat înaintea unui afiş din carton pe care scria de mână: Ţinta noastră este plăcerea dumneavoastră — Plăcerea noastră este să ţintiţi bine.

Third Avenue se pierdea în apropierea portului într-un ghem pietrificat de cărămidărie. Pe durata ultimului cvartal, vărsături recente însemnau din loc în loc pavajul, iar bătrâni moţăiau în faţa televizoarelor alb negru, sigilaţi de a pururi îndărătul geamurilor aburite ale hotelurilor decolorate.

Barul pe care-l descoperiră acolo nu avea nume. Un as de caro se cojea treptat pe fereastra nespălată şi barmanul avea un chip ca un pumn strâns. Un tranzistor FM în carcasă de plastic albicios jelea rockuri digerabile peste şirurile inegale de mese pustii. Băură bere şi cincizeci de tărie. Erau bătrâni acum, două nulităţi care pileau şi fumau sub lumina becurilor goale, tuşind deasupra pachetului de Camel mototolit pe care ea îl scosese din buzunarul unei pelerine cafenii, murdare.

La ora două şi douăzeci şi cinci se găseau în sala de la ultimul etaj al noului complex hotelier ce domina portul. Ea purta o rochie de seară, iar el un costum închis la culoare. Sorbeau din coniac şi se prefăceau că admiră luminile oraşului. Raseră fiecare câte trei coniacuri, în vreme ce Coretti îi spionă dinapoia unui Wild Turkey mic, servit într-o sondă din cristal Waterford.

Băură până la închidere. Coretti îi urmă în lift. Îi surâseră politicoşi, dar îl ignorară. În faţa hotelului erau două taxiuri; ei se urcară într-unul, iar Coretti în celălalt.

— Urmăreşte maşina aia, rosti Coretti răguşit, aruncând ultima lui bancnotă de douăzeci de dolari hippie-ului bătrân de la volan.

— S-a făcut, moşule, gata...

Şoferul se ţinu de coada celuilalt automobil cale de şase cvartale, până la un alt hotel, mai modest. Cei doi coborâră şi intrară în clădire. Coretti ieşi încet din taxiul său, gâfâind.

Simţea că i se face rău de gelozie: pentru încarnarea conformităţii, pentru această femeie care nu era o femeie, ci un tapet uman. Privi hotelul... şi şi pierdu curajul. Îi întoarse spatele.

Merse pe jos până acasă. Şaisprezece cvartale... La un moment dat, îşi dădu seama că nu era beat. Nu era câtuşi de puţin beat.

***

Dimineaţa, sună la colegiu ca să şi anuleze prima oră. Cu toate acestea, nu se simţea deloc mahmur. Nu avea gura uscată şi, examinându-se în oglinda de la baie, văzu că ochii nu i erau injectaţi.

După amiază dormi şi visă oameni cu chipuri de oi, reflectate în oglinzile dinapoia şirurilor de sticle.

În seara aceea ieşi să cineze, singur... şi nu mâncă nimic. Avea sentimentul că mâncarea din farfurie se holba la el. O răscoli puţin, ca să lase impresia că ciugulise ceva, plăti şi merse într-un bar. Apoi în altul. Şi în altul, căutând o. Acum îşi folosea cartea de credit, deşi intrase deja adânc în contul Visa. Dacă o întâlnise cumva, n-o recunoscuse.

Uneori, supraveghea hotelul în care o văzuse intrând. Examina cu atenţie toate cuplurile care intrau ori ieşeau. N-ar fi putut s-o identifice doar după aspect... dar trebuia să existe o senzaţie, un soi de recunoaştere intuitivă. Privi perechile, însă nu fu niciodată sigur.

În următoarele săptămâni, vizită sistematic localurile din oraş. Înarmat la început cu harta străzilor şi cu cinci pagini rupte din cartea de telefon, progresă treptat spre locurile mai obscure, taverne care nu erau menţionate nicăieri. Unele nici nu aveau telefon. Deveni membru al unor cluburi particulare dubioase, descoperi spelunci fără autorizaţie, funcţionând după închiderea celorlalte, unde îţi aduceai

trăscăul, şi stătu, intimidat, în odăi întunecate consacrate unor domenii obscure ale sexualităţii, despre care până atunci nici nu ştiuse că existau.

Continuă însă cu ceea ce devenise circuitul său nocturn. Începea întotdeauna din „Prin Spate”. Fata nu era niciodată acolo, nici în următorul local, nici în următorul. Barmanii îl cunoşteau şi le făcea plăcere să-l vadă apărând, deoarece consuma întruna fără să pară că se îmbată vreodată. De acord, se cam holba la ceilalţi clienţi — şi ce dacă?

Coretti îşi pierdu slujba.

Lipsise de la prea multe ore. Începuse să supravegheze hotelul ori de câte ori putea, chiar şi în timpul zilei. Fusese văzut în prea multe baruri. Părea că nu şi schimba niciodată hainele. Refuzase să ţină cursuri la seral. Uneori se oprea în toiul unei expuneri, întorcându-se şi privind pierdut pe fereastră.

În secret, fusese mulţumit de concediere. Colegii îi aruncau căutături ciudate la reuniunile cadrelor, unde nu putea mânca nimic. Iar acum avea mai mult timp disponibil pentru căutare.

Coretti o găsi pe fată într-o noapte de miercuri, la ora două şi cincisprezece, într-un bar pentru homosexuali denumit „Hambarul” lambrisat în lemn natur, de care spânzurau căpestre şi unelte agricole ruginite. Totul aici era strident: parfumul, râsetele şi berea. Antoinette era sora veselă a tuturor, îmbrăcată într-o rochie cu strasuri albastre şi purtând o pană verde în părul castaniu, coafat. Învăluit de o senzaţie de uşurare aproape celulară, Coretti fu conştient de un soi de admiraţie, o mândrie stranie pe care o simţea acum în ea… şi în cei asemenea ei. Fata aparţinea şi locului acesta. Era un arhetip, o hetero-sexuală care nu reprezenta nici un fel de ameninţare pentru „fetiţe” ori pentru prietenii lor. Tovarăşul ei devenise un bărbat fără vârstă, cu tâmplele grijuliu argintate, purtând un pulover din angora şi pardesiu.

Băură şi iar băură, şi ieşiră în ploaie râzând — râsul perfect adecvat. Un taxi aştepta; ştergătoarele parbrizului său duplicau bătăile inimii lui Coretti.

Ţopăind stângaci peste băltoacele de pe trotuar, el se strecură în maşină, aşteptând temător reacţia lor.

Stătea pe bancheta din spate, alături de fată.

Bărbatul cu tâmplele argintate se adresă şoferului. Acesta murmură ceva în microfon, băgă în viteză şi porni prin ploaie pe străzile întunecate. Peisajul urban nu-l impresiona deloc pe Coretti, care îşi putea imagina deja taxiul oprindu-se, bărbatul grizonat şi femeia râzătoare împingându-l afară şi arătându-i, zâmbind, poarta unui azil de nebuni. Sau: taxiul frânând şi cuplul coborând, scuturând cu tristeţe din capete. De o duzină de ori îşi închipui maşina staţionând pe o stradă lăturalnică, pustie, unde el era sugrumat metodic. Abandonat mort în ploaie. Fiindcă nu era unul de al lor.

Ajunseră însă la hotelul lui Coretti.

În lumina slabă a luminiţei taxiului, îl privi cu atenţie pe cel de lângă el căutând banii pentru cursă. Putea distinge limpede căptuşeala pardesiului, care era una şi aceeaşi cu puloverul din angora. Nu se zărea umflătura unui portofel şi nici vreun buzunar, însă se deschise un soi de fantă care se lărgi când degetele bărbatului rămaseră deasupra ei, apoi vărsă bani. Trei bancnote, împăturite, lunecară lin dinăuntru. Banii erau uşor umezi. Se uscară imediat ce bărbatul îi despături, aidoma aripilor unui flu¬ture abia ieşit din crisalidă.

— Păstrează restul, spuse individul integrat coborând din taxi.

Antoinette se strecură după el şi Coretti îi urmă, văzând înaintea ochilor numai fanta. Crăpătura umedă, tivită cu roşu, ca o branhie.

Holul hotelului era pustiu, iar recepţionerul stătea aplecat deasupra unui careu de cuvinte încrucişate. Perechea pluti în tăcere prin faţa lui şi intră în ascensor, cu Coretti ţinându-se aproape. La un moment dat, încercă să prindă privirea femeii, însă ea îl ignoră. Iar mai apoi, în vreme ce liftul urca şapte nivele mai sus de etajul unde locuia lingvistul, Antoinette se aplecă şi mirosi scrumiera cromată din perete, tot aşa cum un câine adulmecă solul.

În toiul nopţii, hotelurile nu sunt niciodată cufundate în tăcere. Coridoarele nu sunt niciodată absolut liniştite. Se aud nenumărate suspine neclare, foşnete de cearşafuri şi glasuri înăbuşite vorbind în somn. Cu toate acestea, pe coridorul etajului nouă, Coretti avu senzaţia că se deplasează printr-un vid perfect, lipsit de zgomote; pantofii săi nu scoteau nici un sunet pe mocheta lipsită de culoare, până şi bătăile inimii lui de intrus erau absorbite de imprimeurile vagi care decorau tapetul.

Încercă să numere micuţele ovaluri din plastic, prinse cu şuruburi în uşi, fiecare gravat cu trei cifre, dar coridorul părea că se întinde la nesfârşit. În cele din urmă, bărbatul se opri în fata unei uşi ca toate celelalte, furniruită cu imitaţie de lemn de trandafir, şi puse palma deasupra broaştei, lipind o de metal. Se auzi un râcâit, apoi mecanismul ţăcăni şi uşa se deschise. Când bărbatul îşi retrase mâna, Coretti zări o aşchie osoasă de forma unei chei, roz cenuşie, retrăgându-se umedă în carnea albicioasă.

În cameră nu ardea nici o lumină, însă haloul palid de neoane al oraşului se strecura printre jaluzele, permiţându-i să distingă chipurile a peste o duzină de persoane cocoţate pe marginile patului, canapelei, fotoliilor şi taburetelor din bucătărie. La început, Coretti crezu că aveau ochii deschişi, apoi pricepu că pupilele mate erau acoperite de membrane nictitante, pleoape terţiare ce reflectau slabele tonuri fluorescente dinspre fereastră. Purtau îmbrăcămintea adecvată ultimului local vizitat; mantalele diforme ale Armatei Salvării stăteau alături de coloratele haine sport din suburbii, rochiile de seară lângă salopetele prăfuite de fabrică, hainele din piele ale motocicliştilor lângă tweedul Harris bine periat. În somn, dispăruse orice contrafacere de umanitate.

Erau aciuaţi aici peste noapte.

Cuplul său se instală pe marginea măsuţei de melamină din bucătărie, iar Coretti şovăi, rămas singur în mijlocul covorului. Ani lumină de mochetă păreau că-l despart de ceilalţi, totuşi ceva îl atrăgea din depărtare, promiţându-i

odihnă, pace şi integrare. Continua însă să ezite, tremurând de o indecizie care părea că ia naştere din nucleul genetic al fiecărei celule a trupului său.

Până ce ei deschiseră ochii, cu toţii simultan, membranele lunecând în lateral şi dezvăluind calmul nepământean al locuitorilor din fosa cea mai întunecată a oceanului.

Coretti urlă şi o luă la goană, alergând pe coridoare şi coborând scările din beton răsunător, spre ploaia răcoritoare şi străzile aproape pustii.

Nu reveni niciodată în odaia sa de la etajul trei al imobilului. Plictisitul detectiv al hotelului strânse cărţile de lingvistică şi singurul geamantan de haine, care fură vândute în cele din urmă la licitaţie. Coretti închirie o cameră într-o pensiune condusă de o baptistă încruntată, antialcoolică, care şi obliga chiriaşii să se roage la începutul fiecăreia dintre cinele arse pe plită. N-o deranja faptul că el nu mânca niciodată în comun; îi explicase că avea masa asigurată la locul de muncă. Minţea acum în mod curent şi cu iscusinţă. Niciodată nu consuma băuturi alcoolice în pensiune şi nici nu venea acasă beat. Domnul Coretti era puţin bizar, dar întotdeauna achita chiria la timp. Şi era foarte liniştit.

Coretti încetă s-o mai caute pe Antoinette. Încetă să mai frecventeze barurile. Bea dintr-o sticlă ţinută într-o pungă de hârtie, când se ducea şi revenea de la slujba lui, în depozitul unei edituri dintr-un cartier a cărui industrializare permitea existenţa puţinor baruri.

Lucra în schimburile de noapte.

Uneori, spre zori, cocoţat pe marginea patului nedesfăcut, moţăind — acum nu mai dormea niciodată întins — se gândea la ea. La Antoinette. Şi la ei. La specia integrată. Uneori specula visător... Poate că erau aidoma şoarecilor de casă, genul de animale mici care evoluaseră doar pentru a trăi în zidurile structurilor clădite de oameni.

Animale ce se hrănesc exclusiv cu băuturi alcoolice. Dotate cu un metabolism aparte, ele convertesc alcoolul şi diversele proteine din cocktailuri, vinuri şi beri în tot ceea

ce au nevoie. Îşi pot modifica aspectul exterior, precum cameleonii, pentru protecţie, astfel încât să trăiască printre noi. Şi poate că, se gândi Coretti, se dezvoltă în etape. În primele faze sunt asemănători oamenilor, consumă aceeaşi hrană ca ei şi-şi percep diferenţa doar sub forma senzaţiei neclare că nu fac parte dintre aceştia.

Animale înzestrate cu o şiretenie proprie, cu un ansamblu propriu şi special de instincte urbane. La care se adaugă capacitatea de a-i recunoaşte pe cei din aceeaşi specie, atunci când se află în preajmă. Poate...

Sau poate că nu...

Coretti luneca în somn.

***

Într-o miercuri, la trei săptămâni după ce obţinuse noua slujbă, proprietăreasa deschise uşa camerei — nu ciocănea niciodată — şi-l anunţă că e căutat la telefon. Glasul ei era crispat de obişnuita suspiciune şi Coretti o urmă pe coridorul întunecat, până în sufrageria comună de la etajul doi, unde se găsea telefonul.

Ducând la ureche receptorul negru, de modă veche, auzi la început doar muzică, apoi un vuiet sonor care se descompuse într-un amalgam de fragmente de conversaţii. Râsete... Nimeni nu i vorbi pe fondul zgomotos al localului, însă melodia din fundal era „*You’re the Reason Our Kids Are Ugly*”.

Pe urmă se auzi tonul, când cel care-i telefonase închise.

***

Mai târziu, singur în odaia lui, ascultând paşii apăsaţi ai proprietăresei în camera de dedesubt, Coretti îşi dădu seama că nu era nevoie să mai rămână aici. Fusese chemat. Gazda impusese însă ca orice plecare din pensiune să fie anunţată cu trei săptămâni înainte. Asta însemna că bărbatul îi datora bani. Instinctul îi spunea să renunţe la ei.

Muncitorul creştin reformat din încăperea vecină tuşi prin somn, când Coretti se sculă şi porni pe hol, spre telefon. Îl anunţă pe şeful schimbului său că părăsea slujba. Închise şi reveni în camera lui, încuie uşa şi se dezbrăcă fără grabă

până ce rămase gol puşcă în faţa litografiei cu ramă ţipătoare a lui Iisus, aflată deasupra biroului brun din oţel.

După aceea numără nouă bancnote de câte zece dolari şi le aşeză cu atenţie lângă plăcuţa cu două mâini încleştate în rugăciune care orna tăblia biroului.

Erau bani arătoşi. Bani perfect valabili. Îi făcuse el însuşi.

***

De data aceasta, Coretti n-avea chef să pălăvrăgească. Antoinette avea în faţă o margarita; comandă şi el acelaşi lucru. Ea plăti, scoţând banii cu o mişcare expertă dintre sânii care se legănau în decolteul adânc al rochiei. El întrezări branhia închizându-se acolo. Se simţi cuprins de o bruscă excitare — care de data aceasta nu se materializă printr-o erecţie.

După cea de a treia margarita, şoldurile li se atingeau şi o senzaţie nouă se răspândea prin el în valuri lente de orgasm. Zona de contact era lipicioasă şi avea mărimea bazei degetului mare, în locul unde ţesătura se deschisese. El era doi oameni: interiorul, contopindu-se cu ea într-o totală comuniune celulară, şi învelişul, care stătea neglijent pe taburetul barului, cu coatele de ambele părţi ale paharului, jucându-se între degete cu paiul cocteilului. Zâmbind binevoitor în gol. Calm, în penumbra răcoroasă.

Şi o dată, însă numai o singură dată, o părticică distantă şi îngrijorată din el îl făcu pe Coretti să şi plece privirea spre locul unde pulsau tuburile moi, rubinii, iar cârceii purtând în vârf buze tăioase se mişcau în umbrele dintre ei. Precum tentaculele întrepătrunzându-se a două anemone stranii.

Se împerecheau, fără ştirea nimănui.

Iar barmanul, când aduse următorul rând, le oferi surâsul lui obosit şi spuse:

— Plouă tare, este? Nu mai vrea să-nceteze.

— Aşa a ţinut o toată săptămâna asta nenorocită, răspunse Coretti. Toarnă cu găleata.

Şi o spusese perfect. Ca un om adevărat.

Zonă de frontieră

Când Hiro izbi comutatorul, visam Parisul, visam străzile umede şi întunecoase, iarna... Durerea se înălţă, vibrând, de undeva din fundal capului, explodând înapoia ochilor, într-un zid de neon albastru. Urlând, am coborât picioarele din hamacul de plasă. Răcnesc întotdeauna, am grijă de asta. Feedback-ul îmi bubuie în ţeastă. Comutatorul de durere este un circuit auxiliar în implantul telefonului, conectat direct la centrii durerii, exact ceea ce ţi trebuie să risipeşti pâcla unui surogat barbituric. Au trecut câteva secunde până când viaţa mi s-a reînchegat, aisberguri de biografie întrevăzându-se prin ceaţă: cine eram, unde mă aflam, ce făceam acolo, cine mă trezea...

Glasul lui Hiro îmi răsună, pârâind, în cap, prin implantul osului transmiţător.

— La dracu', Toby! Ştii că mi spargi urechile, urlând aşa?

— Ştii cât de mult îmi pasă de urechile tale, doctore Nagashima? Îmi pasă la fel ca...

— N-avem timp de declaraţii de dragoste, băiete! Avem treabă. Ia zi, ce-i cu maximele astea de cincizeci de milivolţi din temporalii tăi? Ai amestecat ceva cu trunchi, ca să fie mai frumos?

— Electroencefalograma ta e aiurea, Hiro. Eşti nebun! Eu vreau să dorm...

M-am prăbuşit în hamac şi am încercat să mă acopăr cu bezna, dar vocea lui era tot acolo.

— Scuze, tipule, da' azi ai de lucru. Acum o oră s-a întors o navă. Ecluziştii sunt deja acolo şi taie motoarele, ca s-o bage înăuntru.

— Cine-i?

— Leni Hofmannstahl, chimist fizician, cetăţeană vest germană. Aşteptă să termin cu gemetele şi adăugă: O cărniţă confirmată.

Am creat un jargon minunat aici. Voia să spună: O navă revenită, cu telemetrie activă, conţinând un corp, cald, cu statut psihologic neconfirmat încă. Am închis ochii şi m am legănat în întuneric.

— Se pare că eşti surogatul ei, Toby. Profilul i se sincronizează cu al lui Taylor, da’ el e-n concediu.

Ştiam ce era cu „concediul” lui Taylor. Tipul se găsea afară, în cutiile agro, îndopat cu amitriptilină, făcând exerciţii aerobice ca să contracareze ultimul atac de depresie clinică. Unul dintre riscurile profesionale ale surogaţilor. Taylor şi cu mine nu ne prea înţelegem. Curios cum treaba asta e mai frecventă atunci când profilul psiho-sexual al individului aduce prea mult cu al tău.

— Hei, Toby, de unde ai atâtea droguri? De acum, întrebarea făcea parte din ritual: De la Charmian?

— De la mă ta, Hiro!

El ştie la fel de bine ca mine că i vorba de Charmian.

— Mersi, Toby! în cinci minute să fii aici, la ascensorul Raiului — dacă nu, trimit să te ajute infirmierele alea rusoaice. Sau, mai bine, pe infirmieri.

Am rămas legănându-mă în hamac şi jucând jocul denumit „*Locul lui Toby Halpert în Univers*”. Nu sunt egoist; pun în mijloc Soarele, Astrul, globul zilei. În jurul lui, rotesc planete curăţele: sistemul nostru cel drăgălaş. Iar în locul ăsta, într-un punct situat cam la o optime din distanţa până la orbita lui Marte, atârn un cilindru gros din metal, aidoma unui model la scara unu pe patru al lui *Ţiolkovski 1*, Paradisul Muncitorilor, aflat în L5. *Ţiolkovski 1* se găseşte în punctul de echilibru dintre atracţia Pământului şi cea a Lunii, dar aici avem nevoie de o velă solară pentru a ne ţine pe loc: douăzeci de tone de aluminiu ţesute într-un hexagon cu deschiderea de zece kilometri. Vela ne a purtat de pe orbita Pământului, iar acum este ancora noastră. O reglăm sub diferite unghiuri faţă de fluxul fotonilor şi ne menţinem pe loc lângă... punctul, singularitatea căreia îi spunem Autostrada.

Francezii o numesc Le Métro, Metroul, iar ruşii i-au zis Fluviul, dar cuvântul Metrou nu poate sugera distanţa, în

vreme ce Fluviul, pentru americani, nu poate transmite aceeaşi senzaţie de singurătate. Îi puteţi spune Coordonatele de Anomalie Tovieski, dacă nu vă deranjează că pomeniţi de Olga. Olga Tovieski, Doamna Noastră a Singularităţilor, Sfânta Ocrotitoare a Autostrăzii.

Hiro n-a avut încredere că mă voi scula singur. Chiar înainte de apariţia infirmierilor ruşi, mi-a aprins prin telecomandă luminile din compartiment, lăsându-le să pâlpâie şi să clipească neregulat câteva secunde, înainte de a revărsa o strălucire egală peste fotografiile Sfintei Olga, lipite de Charmian pe batardou. Câteva zeci de poze, chipul său repetat în cerneala tipografică şi culorile lucioase ale revistelor. Doamna Noastră a Autostrăzii.

***

Locotenent colonelul Olga Tovieski, cea mai tânără femeie cu acest grad din programul spaţial sovietic, se afla în drum spre Marte, singură într-un Aliut 6 modificat. Modificările respective îi permiteau să transporte prototipul unui nou tip de epurator de aer, ce urma să fie testat în laboratorul orbital marţian de patru oameni al U.R.S.S.-ului. Ar fi putut la fel de uşor dirija Aliutul din Ţiolkovski, prin telecomandă, însă Olga voia să adune zile de misiune. Se asiguraseră totuşi că avea să fie ocupată; îi băgaseră pe gât o serie de experimente de rutină, privind emisiile radio în banda hidrogenului, ultima parte dintr-un schimb ştiinţific sovieto-australian, de prioritate scăzută. Olga ştia că rolul ei în experimente putea fi îndeplinit de un banal cronometru programabil. Era însă un militar sârguincios; avea să apese butoanele exact la intervalele specificate.

Cu părul ei şaten, pieptănat spre spate şi prins într-o plasă, trebuie să fi arătat precum un medalion Pravda idealizat al Muncitorului Spaţial, de departe cel mai fotogenic cosmonaut al oricărui sex. Verificase din nou cronometrul Aliutului şi ridicase mâna deasupra butoanelor ce urmau să declanşeze prima emisie. Locotenent colonelul Tovieski n-avea cum să ştie că se apropia de punctul din spaţiu care avea să fie cunoscut, în cele din urmă, ca Autostrada.

În vreme ce apăsa cele şase butoane, determinând comanda declanşatoare, Aliutul parcursese acei ultimi kilometri şi emisese rafala, un jet continuu de energie radio la 1420 megahertzi, frecvenţa de emisie a atomului de hidrogen. Radiotelescopul din Ţiolkovski o urmărea, retransmiţând semnalul com-sateliţilor geosincroni, care îl trimiteau în jos staţiilor din Uralii sudici şi New South Wales. Timp de trei secunde şi opt zecimi, imaginea radio a navei fusese mascată de imaginea remanentă a rafalei.

Când aceasta se topise de pe monitoarele Pământului, Aliutul dispăruse.

În Urali, un tehnician georgian între două vârste îşi înfipse dinţii în muştiucul pipei sale din spumă de mare. În New South Wales, un fizician tânăr începu să izbească în display cu pumnul, aidoma unui jucător de fliper, protestând în faţa afişajului: GRIPAT.

***

Ascensorul care aştepta să mă urce în Rai semăna cu una dintre cele mai bune imagini hollywoodiene a unei vitrine cu mumii în Bauhaus — un sarcofag îngust, aşezat vertical, cu un capac din plexiglas transparent. Dincolo de el, şiruri de console identice se micşorau precum ilustraţiile unei cărţi despre iluzia perspectivei. În jur se foia, preocupată, obişnuita mulţime de tehnicieni în salopete galbene din hârtie, de clovn. L-am zărit pe Hiro, în blugi; cămaşa de cowboy, cu nasturi perlaţi, era deschisă lăsând să se vadă tricoul UCLA decolorat. Absorbit de cifrele revărsându-se în josul unui monitor, nu m-a remarcat. Nici ceilalţi nu m-au băgat în seamă.

Am rămas locului, privind în sus, către plafon, fundul podelei Raiului. Nu era mare lucru de văzut. Cilindrul nostru cel gros este compus de fapt din doi cilindri, unul în interiorul celuilalt. Aici, în cel exterior — avem propriul „jos”, datorită rotaţiei axiale — se găsesc toate accesoriile lumeşti ale activităţii noastre: dormitoare, cantine, puntea cu ecluză pneumatică, unde aducem vehiculele revenite, Comunicaţiile şi Saloanele, unde am grijă să nu ajung niciodată.

Raiul, cilindrul interior, neaşteptata inimă verde a acestui loc, este împlinirea unui Disney despre întoarcere acasă, urechea nesăţioasă a unei economii mondiale înfometată de informaţii. Un torent permanent de date brute curge pulsând către Pământ, o revărsare de zvonuri, şoapte şi remarci ale traficului transgalactic. Obişnuiam să mă întind în hamac, să rămân nemişcat şi să percep presiunea tuturor acelor date, să le simt şerpuind prin cablurile pe care mi le imaginam înapoia batardoului, cabluri aidoma unor tendoane puternice şi bombate, gata să se contracte, gata să mă strivească. Apoi Charmian s-a mutat cu mine şi, după ce i am povestit despre spaimele mele, a rostit descântece împotriva lor şi a atârnat icoanele Sfintei Olga. Iar presiunea a scăzut, a dispărut.

— Îţi bag o translatoare, Toby. S-ar putea să-ţi trebuiască germana în dimineaţa asta. Glasul era nisip în craniul meu, o modulare directă a paraziţilor. Hillary...

— Aici, doctore Nagashima, rosti o voce de BBC, clară precum un cristal de gheaţă. Ştii franceză, nu, Toby? Hofmannstahl cunoaşte franceza şi engleza.

— Cară te din sufletul meu, Hillary! Vorbeşti când eşti întrebată, ai înţeles?

Tăcerea ei deveni un alt strat în sfârâitul complicat şi permanent al electricităţii statice. Hiro mă fulgeră furios pe deasupra a două duzini de console. Am rânjit.

Începea: exaltarea, năvala adrenalinei. O puteam simţi prin ultimele crâmpeie ale barbituricelor. Un puşti cu figură blondă şi netedă de surfist m-a ajutat să intru în salopetă. Ţesătura mirosea; era proaspăt învechită, uzată cu grijă, îmbibată în sudoare sintetică şi feromoni legali. Ambele mâneci erau acoperite, de la încheietură până la cot, cu simboluri, majoritatea embleme de corporaţii, finanţatoarele unei imaginare expediţii pe Autostradă, cu marca principalului sponsor mult mai mare, cusută pe umeri — firma care ar fi trebuit să-l trimită pe HALPERT TOBY în spaţiu, spre întâlnirea lui cu stelele. Măcar numele meu era adevărat, brodat cu majuscule roşii din nailon, chiar deasupra inimii.

Surfistul avea genul de figură standard, plăcută, pe care o asociam stagiarilor CIA, dar pe ecusonul lui scria Nevski, nume repetat şi în chirilice. Deci, KGB. Nu era ţiolnik; nu avea stilul lipsit parcă de încheieturi, conferit de douăzeci de ani petrecuţi în habitatul lor L5. Puştiul era moscovit pur sânge, un controlor politicos, cunoscând probabil opt modalităţi de a ucide cu un ziar făcut sul. Am început ritualul drogurilor şi al buzunarelor; umplu o microseringă cu unul dintre noile euforohalucinogene şi o introduse în buzunarul de pe încheietura mea stingă, se retrase un pas, apoi bifă acţiunea în blocnotesul lui. Pe carneţelul special, conturul tipărit al unui surogat în salopetă arăta ca o ţintă de tir. Din caseta legată de brâu cu un lănţişor, scoase o fiolă conţinând cinci grame de opiu şi găsi buzunarul potrivit. Ţac! Paisprezece buzunare. Cocaina a fost ultima. Hiro apăru exact când termina rusul.

— Poate că are ceva date serioase, Toby, nu uita că-i chimistă şi fiziciană.

Era ciudat să-l aud acustic, nu ca o vibraţie a osului dinspre implant.

— Totu-i serios acolo sus, Hiro!

— Crezi că nu ştiu?

Simţea şi el vibraţia aceea aparte. Se părea că nu prea puteam să ne privim în ochi. Înainte ca stânjeneala să se accentueze, se întoarse şi ridică degetele mari spre unul dintre clovnii galbeni.

Doi dintre ei mă ajutară să intru în sicriul Bauhaus şi se retraseră, în vreme ce capacul şuieră glisând în jos, pre¬cum o vizieră uriaşă. Mi am început urcuşul spre Rai şi spre întoarcerea acasă a unei străine pe nume Leni Hofmannstahl. Un drum scurt, însă care părea că durează o veşnicie.

***

Olga, prima noastră autostopistă, prima care a întins degetul mare pe lungimea de undă a hidrogenului, a revenit după doi ani. La Tiuratam, în Kazahstan, într-o dimineaţă mohorâtă de iarnă, i-au înregistrat întoarcerea, pe optsprezece centimetri de bandă magnetică.

Dacă o persoană religioasă — expertă în tehnologia cinematografică — ar fi urmărit punctul din spaţiu unde dispăruse cu doi ani în urmă Aliutul, ar fi crezut că Dumnezeu montase cadrele cu nava Olgăi imediat după imaginile spaţiului pustiu. Revenise brusc în spaţiul şi timpul nostru, precum jalnicul efect special al unui amator. Cu o săptămână mai târziu, n-ar mai fi putut să ajungă la timp; Pământul s-ar fi rostogolit pe orbita lui, lăsând o să plutească spre Soare. La cincizeci şi trei de ore după apariţie, prin chepengul Aliutului pătrunsese un voluntar nervos, pe nume Kurtz, purtând un costum de lucru blindat. Era est german, specialist în medicină spaţială, iar ţigările americane constituiau viciul lui secret; ducea dorul uneia când deschise ecluza pneumatică, se strecură dincolo de forma dreptunghiulară a epuratorului de aer şi aprinse reflectoarele căştii printr-o apăsare a bărbiei. Chiar după doi ani, aerul din interiorul Aliutului părea respirabil. În razele paralele de pe casca masivă, bărbatul zări globule minuscule de sânge şi vomă, legănându-se încetişor pe lângă el, învolburându-se în urma lui, pe măsură ce şi împingea costumul mătăhălos prin coridor, intrând în modulul de comandă. Acolo o găsi.

Olga plutea deasupra displayului de navigaţie, dezbrăcată, ghemuită într-o poziţie fetus rigidă. Ţinea ochii deschişi, dar aţintiţi asupra unor lucruri pe care Kurtz n-avea să le vadă niciodată. Pumnii îi erau însângeraţi, încleştaţi precum piatra, iar părul ei castaniu, despletit acum, plutea în jurul capului, aidoma unor alge marine. Încet şi precaut, bărbatul se trase peste tastele albe ale consolei de comandă şi-şi asigură costumul de display. Decise că femeia încercase să demonteze aparatura de comunicaţie a navei cu mâinile goale. Dezactivă gheara dreaptă a costumului; aceasta se deplie automat, ca fălcile unei menghine care se visează floare. Kurtz întinse braţul, în continuare izolat într-o mănuşă chirurgicală cenuşie, presurizată.

După aceea, cât putu mai blând, descleştă degetele mâinii stângi a Olgăi. Nimic...

Dar când îi desfăcu pumnul drept, ceva se rostogoli şi se învârti lent la numai câţiva centimetri de cuarţul sintetic al vizorului său. Părea o cochilie.

Olga revenise acasă, însă nu mai revenise niciodată la viaţă înapoia ochilor albaştri. Încercaseră, bineînţeles; totuşi, cu cât se străduiau mai mult, cu atât o reduceau mai mult şi, în lăcomia lor de a afla, o subţiară tot mereu până ce, în martiriul ei, ajunse să umple arhive întregi cu coridoare îngheţate de relicve preţioase. Nicicând un sfânt nu fusese mai fin tăiat; numai în Laboratoarele Pleseţk, Olga era reprezentată de peste două milioane de lame cu ţesut, stocate şi numerotate în subsolul unui complex biologic antiaerian.

Avuseseră mai mult noroc cu cochilia. Brusc, exobiologia se trezise pe un teren înspăimântător de solid: unu virgulă şapte grame de informaţie biologică superior organizată, în mod limpede extraterestră. Cochilia Olgăi genera o întreagă subramură a ştiinţei, dedicată exclusiv studiului... cochiliei Olgăi.

Primele descoperiri au lămurit două lucruri. Provenea dintr-o biosferă necunoscută Terrei şi, pentru că în sistemul solar nu se cunoşteau alte biosfere, rezulta că venise dinspre alt astru. Olga fie că îi vizitase planeta de origine, fie că intrase în contact, indiferent cât de vag, cu ceva care era sau fusese capabil să facă drumul până acolo.

Au trimis în Coordonatele Tovieski un maior, Grosz, într-un Aliut 9 special echipat. Era urmat de o altă navă. Emisese ultima din cele douăzeci de rafale de hidrogen când dispăruse. Îi înregistraseră plecarea şi aşteptaseră. Apăru după două sute treizeci şi patru de zile. În acest timp, cercetaseră permanent zona, căutând cu disperare orice ar fi putut deveni anomalia specifică, anormalul în jurul căruia s ar fi putut dezvolta o teorie. Nu exista nimic; doar nava lui Grosz, rostogolindu-se lipsită de control. El se sinucisese înainte de a se putea ajunge la el, a doua victimă a Autostrăzii.

Când au remorcat Aliutul înapoi la Ţiolkovski, au constatat că echipamentele sofisticate nu înregistraseră

nimic. Toate se găseau în perfectă stare de funcţionare; nici măcar unul nu lucrase. Grosz a fost congelat rapid şi trimis cu prima navetă jos, la Pleseţk, unde buldozerele excavau deja un subsol nou.

După trei ani, în dimineaţa următoare pierderii celui de al şaptelea cosmonaut, la Moscova a sunat un telefon. Era directorul Agenţiei Centrale de Informaţii a Statelor Unite ale Americii. A afirmat că era autorizat să facă o propunere de colaborare. În anumite condiţii, extrem de speciale, Uniunea Sovietică putea beneficia de aportul celor mai inteligente creiere ale psihiatriei occidentale. CIA considera, a urmat el, că un asemenea ajutor ar fi binevenit.

Vorbea o rusă perfectă.

***

Paraziţii telefonului erau un simun subliminal. Ascensorul lunecă în sus, în puţul îngust, prin podeaua Raiului. Număram luminile albastre, dispuse la intervale de doi metri. După a cincea lumină, beznă şi nemişcare...

Ascuns în consola de comandă goală, din imitaţia navei de pe Autostradă, aşteptam în lift precum secretul dinapoia raftului fals al bibliotecii dintr-o carte de aventuri pentru copii. Nava era un decor, o recuzită asemănătoare cabanei bavareze lipită de muntele din ipsos într-un parc de distracţii — un detaliu subtil, totuşi nu tocmai necesar. Dacă aceia care revin ne acceptă — măcar parţial — dacă ne iau ca atare, scenariile şi decorurile noastre nu par a schimba prea mult lucrurile.

— Drumu-i liber, rosti Hiro. Nici un intrus.

Cu un gest reflex, am masat cicatricea dindărătul urechii stângi, unde îmi implantaseră telefonul. Peretele lateral al falsei console se deschise, lăsând să pătrundă lumina Raiului, cenuşie ca zorii zilei. Interiorul navei imitaţie era în mod simultan familiar şi ciudat, aidoma propriului apartament când nu l-ai mai văzut de o săptămână. De la ultima mea vizită pe sus, una dintre noile liane braziliene şerpuise peste hubloul din stânga, dar asta părea singura modificare a decorului.

La şedinţele de biotectură se certau în toată regula din cauza lianelor. Ecologii americanii urlau despre posibilele crize de azot. Ruşii fuseseră susceptibili în privinţa biodesignului încă de pe vremea când trebuiseră să solicite ajutorul american la programul biotic din *Ţiolkovski 1*. O chestie păcătoasă cu putregaiul ce ataca grâul hidroponic; toată ingineria sovietică superfină nu putuse stabili un ecosistem funcţional. Dezastrul acesta netezise obstacolele din calea noastră, ajutându-ne să ajungem lângă ei. Chestiunea îi irită, aşa că insistă asupra lianelor — de fapt, asupra oricărui lucru ce le oferă şansa unei discuţii în contradictoriu. Mie însă îmi plac lianele alea. Frunzele au forma unor inimioare şi, dacă le freci între degete, miros a scorţişoară.

Am rămas lângă hublou, privind poieniţa conturându-se, pe măsură ce în Rai pătrundea lumina reflectată a soarelui. Raiul funcţionează după Greenwich Standard; undeva afară, în vidul strălucitor, uriaşele oglinzi Mylar se roteau conform programării unei dimineţi Greenwich Standard. În copaci porniră înregistrările ciripiturilor. Păsările se chinuiau teribil în absenţa gravitaţiei. Nu puteam avea păsări adevărate, deoarece înnebuneau, încercând să se adapteze forţei centrifuge.

Când îl zăreşti pentru întâia oară, Raiul îşi confirmă numele; este luxuriant, luminos şi plăcut, cu iarba înaltă, smălţată cu flori de câmp. Este mai bine dacă nu ştii că majoritatea copacilor sunt artificiali sau n-ai habar de grija necesară menţinerii unei balanţe optime între algele verzi albastre şi cele diatomee din iazuri. Charmian spune că se aşteaptă s-o vadă pe Bambi ieşind, zbenguindu-se, din pădure, iar Hiro pretinde că ştie exact câţi ingineri Disney au jurat să nu sufle o vorbă, conform Actului de Securitate Naţională.

— Recepţionăm fragmente de la Hofmannstahl, zise Hiro.

Ar fi putut la fel de bine să vorbească singur; gestaltul surogat manevrant începuse să se facă simţit şi, curând, urma să încetăm să mai fim conştienţi unul de celălalt. Efectul adrenalinei se estompa.

— Nimic foarte coerent. *Schöne Maschine*, nu ştiu cum... maşină frumoasă... Hillary apreciază că pare destul de calmă, însă complet aiurea.

— Nu-mi mai spune. Nu-s speranţe, aşa e? Să-i dăm drumul!

Am deschis ecluza şi am inhalat aerul Raiului; era precum vinul alb, frapat.

— Unde-i Charmian? Oftă; o pală slabă de paraziţi.

— Charmian ar trebui să fie în Poiana Cinci, ocupându-se de un chilian întors de trei zile, dar nu-i acolo, pentru c-a auzit că vii. Te aşteaptă lângă heleşteul crapilor, încăpăţânata dracului, adăugă el.

***

Charmian azvârlea pietricele în crapul chinezesc. Îşi pusese un bucheţel de flori albe înapoia unei urechi, iar după cealaltă ureche se vedea o ţigară Marlboro îndoită. Era desculţă şi murdară de noroi pe picioare; retezase cracii salopetei la mijlocul gambelor. Părul negru şi-l strânsese într-o coadă de cal.

Prima noastră întâlnire fusese la o petrecere în spaţiu, într-un atelier de sudură, printre glasuri ameţite, răsunând în interiorul sferei din aliaj, bând votcă făcută acolo, în imponderabilitate. Cineva venise cu o pungă de apă, ca să se dreagă, storsese din ea doi pumni şi-i modelase, expert, într-un balon rostogolitor şi moale de tensiune superficială. Vechile bancuri despre ruptul apei... Eu însă sunt neîndemânatic în imponderabilitate. Când sfera a venit spre mine, am trecut cu mâna prin ea. Mi-am scuturat din păr o mie de biluţe argintii, lovindu-le cu palmele şi răsucindu-mă, iar lângă mine râdea, dându-se lent peste cap, o fată zveltă cu părul negru. Purta pantalonii aceia largi, din fire trefilate, pe care i cumpără turiştii de pe *Ţiolkovski* şi un tricou NASA decolorat, cu trei măsuri prea mare. După un minut, îmi povestea despre deltaplanorismul cu adolescenţii ţiolniki şi despre mândria simţită atunci când reuşiseră să obţină o varietate mai slabă de marijuana într-un container pentru grâu. Nu mi-am dat seama că şi ea era surogat, până ce nu s a băgat Hiro să ne spună că

petrecerea se terminase. După o săptămână, Charmian s-a mutat la mine.

— Un minut, da? Hiro scrâşni din dinţi; un sunet oribil: Unu.

După aceea, dispăru, ieşi complet de pe circuit, poate nici măcar ascultând.

— Cum merge treaba în Poiana Cinci? M-am ghemuit lângă ea şi am găsit nişte pietricele.

— Nu grozav... A trebuit să plec pentru o vreme de lângă el, l-am îndopat cu hipnotice... Translatoarea mi-a spus că urci.

Are genul de accent texan tărăgănat şi uşor derutant.

— Credeam că ştii spaniola. Tipu-i chilian, nu?

Am zvârlit o pietricică în apă.

— Vorbesc mexicana. Lebedele culturale ziceau că n-o să-i placă accentul meu. E bine pe de altă parte. Când vorbeşte repede, nu-l pot urmări. Una din pietrele ei o urmă pe cea aruncată de mine şi se scufundă, încreţind cercuri în jur. Adică mai tot timpul, adăugă Charmian.

Un crap cu căpăţâna mare se apropie să cerceteze dacă piatra era comestibilă.

— N-o să reuşească...

Nu mă privea. Tonul îi era perfect neutru.

— În mod clar, micuţul Jorge n-o să reuşească...

Am ales cea mai plată pietricică şi am încercat s-o fac să sară pe suprafaţa iazului, dar s-a scufundat. Cu cât cunoşteam mai puţine despre chilianul Jorge, cu atât era mai bine. Ştiam că trăia, unul dintre cei zece la sută. Cei morţi la sosire reprezintă aproximativ douăzeci de procente. Sinucigaşi... Şaptezeci la sută din cărniţe sunt candidaţi automaţi pentru Saloane: cazurile de decădere în infantilism, bolborositorii, cei pierduţi pentru totdeauna. Charmian şi cu mine suntem surogaţi pentru ultimele zece procente.

Mă îndoiesc că Raiul ar mai fi existat dacă primii reveniţi ar fi adus numai cochilii. Raiul a fost construit după ce un francez a revenit mort, strângând în pumnul rece un inel de doisprezece centimetri din oţel codificat magnetic; parodia

sinistră a puştiului norocos care câştigă turul gratuit în căluşei. S-ar putea să nu aflăm niciodată unde sau cum îl găsise, dar inelul acela a fost *Piatra Rosetta* a cancerului. De aceea, acum este un obiect de cult pentru rasa umană. S ar putea ca aici, sus, să dăm peste chestii pe care cercetările nu le ar fi descoperit nici într-o mie de ani. Charmian spune că suntem aidoma amărâţilor ăia de fraieri de pe insula Thier, care şi petrec tot timpul construind piste de aterizare, încercând să recheme păsările mari din argint. Charmian mai zice că un contact cu civilizaţii „superioare” reprezintă ceva pe care nu-l doreşti nici celui mai mare duşman.

— Te ai întrebat vreodată cum de s-au gândit la şmecheria asta, Toby? Mijise ochii înaintea soarelui dinspre est, privind în lungul ţinutului nostru cilindric, verde şi lipsit de orizont. Cred că i-au adus pe toţi barosanii, elita psihiatrilor, şi i-au înşiruit pe o bancă lungă din imitaţie reală de lemn de trandafir, mobilier Pentagon standard. Fiecare avea un carneţel imaculat şi un creion nou nouţ, special ascuţit în vederea evenimentului. Erau cu toţii acolo: freudieni, jungieni, adlerieni, şobolani Skinner, orice-ţi trece prin minte... Şi fiecare din nenorociţii ăia ştia în adâncul sufletului că era momentului să-şi joace atuul. Ca profesiune, nu doar ca reprezentant al unei anumite facţiuni. Ăia erau! încarnarea psihiatriei occidentale! Şi nu se-ntâmpla nimic! Oamenii ieşeau morţi de pe Autostradă sau reveneau cu balele curgând şi bolborosind poezioare pentru copii. Cei vii o duceau vreo trei zile fără să zică absolut nimic, apoi se împuşcau sau deveneau catatonici.

Charmian luă de la brâu o lanternă mică şi-i sparse cu indiferenţă carcasa din plastic, extrăgând lentila parabolică.

— Kremlinul urlă, CIA se suie pe pereţi... Ba chiar mai rău, multinaţionalii, care voiau să finanţeze treaba, dau înapoi: „Astronauţi morţi? Date nu-s? Nu facem târgul, prieteni!” Toţi superpsihiatrii ăia au început să devină nervoşi, până când vreun diliu, poate un uşchit din Berkeley a zis — şi aici glasul ei tărăgănat parodie împleticeala unei criţe — „Auzi, păi, de ce nu-i punem pe tipii ăia într-un loc

cu adevărat drăguţ, c-o grămadă de droguri bune şi cu cineva cu care se pot ei înţelege pe bune, eh?”

Râse şi clătină din cap. Folosi lentila să-şi aprindă ţigara, focalizând razele soarelui. Nu ne dau chibrituri, focul dă peste cap balanţa oxigen bioxid de carbon. Un firicel de fum cenuşiu se înălţă în spirală, îndepărtându-se de focarul alb strălucitor.

— Gata, făcu Hiro, ţi s-a dus minutul.

Mi am privit ceasul; trecuseră mai mult de trei minute.

— Baftă, băiete, şopti ea, prefăcându-se concentrată asupra ţigării. Domnul fie cu tine!

***

Promisiunea durerii. Se găseşte mereu acolo. Ştii ce se va întâmpla, însă nu ştii când, sau exact cum anume. Încerci să te agăţi de ei; îi legeni în beznă. Dar dacă te încordezi pentru durere, nu poţi funcţiona. Poezia aceea din care citează Hiro: Învaţă-ne să ne pese şi să nu ne pese.

Suntem aidoma unor muşte inteligente, rătăcind printr-un aeroport internaţional; unii dintre noi reuşim să ne strecurăm pe zborurile spre Londra sau Rio, poate chiar să supravieţuim drumului şi să ne întoarcem. „Hei”, zic celelalte muşte, „ce se întâmplă de cealaltă parte a uşii ăleia? Ce ştiu ei în plus faţă de noi?” La marginea Autostrăzii, fiecare limbaj omenesc ţi se clarifică — exceptând poate graiul şamanului, al cabalistului, limbajul intenţiei mistice de a carta ierarhiile demonilor, îngerilor, sfinţilor.

Autostrada este însă guvernată de legi şi noi am învăţat câteva. În felul acesta, avem de ce să ne agăţăm.

Legea Unu: O călătorie trebuie să conţină o singură entitate; fără echipe sau cupluri.

Legea Doi: Nici un fel de inteligenţe artificiale; indiferent ce se află acolo, nu se va opri pentru o maşină deşteaptă, cel puţin nu pentru cele pe care ştim noi să le construim.

Legea Trei: Aparatele de înregistrare constituie o risipă de spaţiu; întotdeauna revin goale.

În siajul sfintei Olga apăruseră zeci de şcoli noi de fizică, erezii din ce în ce mai bizare şi mai elegante, fiecare

sperând să se strecoare înăuntru. Una câte una, toate s-au năruit. În tăcerea presărată cu şoapte a nopţilor Raiului, îţi închipui că poţi auzi paradigmele sfărâmându-se, cioburi de teorie transformându-se în pulbere scânteietoare, în vreme ce munca de o viaţă a vreunui colectiv de creiere al unei corporaţii se reduce la cea mai laconică notă de subsol a istoriei; toate, în timpul necesar călătorului tău vătămat să mormăie un fragment în beznă.

Muşte într-un aeroport, făcând autostopul pe avioane. Muştele sunt sfătuite să nu pună prea multe întrebări; muştele sunt sfătuite să nu caute Tabloul General. Încercări repetate în direcţia respectivă duc invariabil spre înflorirea lentă, continuă, a paranoiei; mintea proiectează pe zidurile nopţii configuraţii uriaşe, întunecate, structuri care se pot închega, devenind nebunie, devenind religie. Muştele deştepte merg pe teoria Cutiei Negre; Cutia Neagră este metafora aprobată, Autostrada rămânând un x în fiecare ecuaţie sănătoasă. N-ar trebui să ne facem griji în legătură cu ce anume este Autostrada, sau cine a pus-o acolo. În loc de aşa ceva, ne concentrăm asupra a ceea ce punem în Cutie şi ce scoatem din ea. Există chestii pe care le trimitem pe Autostradă (o femeie numită Olga, nava ei, atâtea altele care au urmat) şi chestii care ne sosesc (o femeie nebună, o cochilie, artefacte, fragmente ale unor tehnologii necunoscute). Teoreticienii Cutiei Negre ne asigură că principala noastră grijă este optimizarea acestui schimb. Ne aflăm aici pentru a observa dacă specia noastră este recompensată corespunzător. Totuşi, anumite lucruri ne devin tot mai evidente; unul dintre ele este faptul că nu suntem singurele muşte ce au pătruns într-un aeroport. Am adunat artefacte provenind de la cel puţin şase culturi extrem de diferite. „Alţi ţărănoi”, îi numeşte Charmian. Suntem precum şobolanii din cala unui vapor, făcând troc cu şobolanii altor porturi. Visând la luminile strălucitoare, la oraşul cel mare...

Să nu ne complicăm, totu-i o chestie de Intrări şi Ieşiri. Leni Hofmannstahl: Ieşire.

***

Am aranjat întoarcerea acasă a lui Leni Hofmannstahl în Poiana Trei, cunoscută şi drept Elizeul. M-am ghemuit într-un desiş de reproduceri meticuloase ale unor lăstari tineri de arţari şi i-am studiat nava. Iniţial arătase ca o libelulă fără aripi, adăpostind reactorul în abdomenul zvelt, lung de zece metri. Acum, cu motorul demontat, semăna cu o pupă albă având ochii larvari holbaţi, ticsiţi cu obişnuita îngrămădeală inutilă de senzori şi roboţi. Zăcea în mijlocul Poienii pe o pantă lină, o colină special proiectată şi amenajată pentru susţinerea multor tipuri de nave. Cele mai recente sunt micuţe, aidoma unor maşini de spălat rufe Grand Prix, celule minime fără pretenţia de a fi nave de explorare. Module pentru cărniţe...

— Nu-mi place, zise Hiro. Asta nu-mi place. Ceva e-n neregulă...

Putea să fi vorbit de unul singur, puteam să fi fost chiar eu, vorbindu-mi mie însumi, ceea ce însemna că gestaltul manevrant surogat era aproape operaţional. Întemniţat în rolul meu, nu mai sunt omul de vârf al urechii flămânde a Raiului, o sondă specială, asigurând legătura radio cu un psihiatru şi mai special; când gestaltul face clic, Hiro şi cu mine ne contopim în ceva cu totul diferit, ceva ce nu putem recunoaşte unul faţă de celălalt, mai ales când nu se petrece. Relaţia noastră ar provoca unui freudian coşmaruri. Ştiam însă că are dreptate; acum, ceva se simţea complet în neregulă.

Poiana era aproximativ circulară. Trebuia să fie aşa; de fapt, e un disc de cincisprezece metri decupat în podeaua Raiului, un ascensor rotund, deghizat ca un mini luminiş alpin. Retezaseră motorul lui Leni, introduseseră nava în cilindrul exterior şi după aceea coborâseră poiana până la puntea cu ecluză pneumatică, înălţând-o în cele din urmă în Rai, pe o tipsie gigantică, presărată cu iarbă şi flori de câmp. Îi înăbuşiseră senzorii cu emisiuni de bruiaj şi sigilaseră hublourile şi chepengul; Raiul trebuie să constituie o surpriză pentru noii sosiţi.

M-am pomenit întrebându-mă dacă Charmian se întorsese deja la Jorge. Poate că-i gătea ceva, unul dintre

peştii pe care-i „prindem” atunci când sunt trimişi în mâinile noastre din acvariile de pe fundul iazului. Mi-am imaginat mirosul peştelui fript, am închis ochii şi mi-am închipuit-o pe Charmian deplasându-se prin apa puţin adâncă, picături strălucitoare sclipindu-i pe coapse, aidoma unor mărgele; o fată cu picioare lungi, într-un eleşteu din Rai.

— Mişcă, Toby! Acum!

Ţeasta mi a ţiuit de intensitatea strigătului: antrenamentul şi reflexul gestalt mă purtaseră deja peste jumătate de poiană.

— La dracu’! La dracu’! La dracu’...

Este mantra lui Hiro şi atunci ştiu că totul e în neregulă. Hillary, translatoarea, avea un ton ascuţit şi îndepărtat, detaşarea BBC-ului dizolvându-se, în vreme ce turuia cu maxim de viteză despre planşe anatomice. Pesemne că Hiro a desigilat intrarea prin telecomandă, dar n-a mai aşteptat să se autodeşurubeze. A declanşat şase bolţuri explozive amplasate în blindaj şi a aruncat în aer întregul mecanism al chepengului. Acesta trecuse de puţin pe lângă mine. Instinctiv, mă ferisem. Apoi, m-am năpustit în susul fuzelajului neted, înhăţând lonjeroanele fagure aflate imediat după intrare; mecanismul chepengului rupsese şi scara din aliaj.

Am încremenit locului, ghemuit în mirosul de plastic al bolţurilor, deoarece acolo m-a găsit Frica, m-a găsit cu adevărat, pentru prima dată.

Simţisem Frica şi mai înainte, însă numai franjurile, marginile îndepărtate... Acum era uriaşă, însăşi adâncimea nopţii, o pustietate rece şi implacabilă. Erau ultimele cuvinte, imensitatea spaţiului, fiecare adio din istoria speciei noastre. Mă făcea să mă chircesc, scâncind. Tremuram, mă târam, plângeam. Ne instruiesc în legătură cu asta, ne avertizează, încearcă s-o explice şi s-o minimalizeze ca fiind agorafobie temporară, inevitabilă în munca noastră, dar noi ştim ce este; surogaţii ştiu, iar manevranţii nu pot înţelege. Până acum n-a existat nici o explicaţie cât de cât acceptabilă.

Este pur şi simplu Frica, degetul cel lung al Nopţii Uriaşe, bezna ce i îndeasă pe damnaţii bolborositori în fălcile albe şi blânde ale Saloanelor. Olga a cunoscut o prima. Sfânta Olga. A încercat să ne ferească de ea, năpustindu-se cu mâinile goale asupra echipamentului radio, însângerându-şi degetele pentru a distruge capacitatea de emisie a navei, rugându-se ca Pământul s-o piardă, s-o lase să moară...

Hiro era înnebunit, totuşi trebuie să fi înţeles şi ştia ce trebuie să facă.

Mă lovi cu comutatorul de durere. Tare. O dată şi încă o dată, precum o vită mânată cu biciul. Mă împinse în navă. Mă conduse prin Frică.

Dincolo de Frică exista o încăpere. Tăcere şi un miros străin, mirosul unei femei.

Modulul strâmt era uzat, aproape familiar, plasticul obosit al fotoliului de acceleraţie cârpit cu fâşii de bandă argintie care se dezlipeau. Totul părea însă modelat în jurul unei absenţe. Femeia lipsea. După aceea am zărit friza dementă de zgârieturi, simboluri ilizibile, mii de dreptunghiuri micuţe şi strâmbe, încrucişându-se şi suprapunându-se. Pătată cu urme de degete, grotescă, acoperea cea mai mare parte a batardoului pupa.

Hiro pârâia static, şoptind, implorând: Găseşte-o, Toby, acum, te rog, Toby, găseşte-o, găseşte-o, gă...

Am găsit o în cabinetul medical — o nişă îngustă în peretele coridorului. Deasupra ei scânteia *Schöne Maschine*, manipulatorul chirurgical, cu braţele lui înguste şi strălucitoare pliate, membre cromate ale unui crab păianjen, având în vârfuri hemostatice, forcepsuri, bisturie laser. Hillary era isterică, pe jumătate pierdută pe un canal neclar, îndrugând ceva despre anatomia braţului omenesc, tendoane, artere, taxonomie elementară. Hillary zbiera.

Nu exista nici un pic de sânge. Manipulatorul este o maşină curată, capabilă să opereze în imponderabilitate fără să murdărească, aspirând sângele. Leni murise înainte ca Hiro să arunce în aer chepengul, cu braţul drept întins peste suprafaţa operatorie din plastic alb, aidoma unei gravuri medievale, jupuită, cu muşchii şi celelalte ţesuturi

ţintuite, într-o etalare perfect simetrică, cu o duzină de ace din oţel inoxidabil. Murise din cauza hemoragiei. Un manipulator chirurgical este astfel programat încât să evite sinuciderile, însă poate fi folosit ca robot de disecţie, preparând eşantioane biologice pentru conservare.

Femeia găsise o modalitate de a-l păcăli. De obicei, poţi trişa maşinile, dacă ai timp la dispoziţie. Ea avusese opt ani.

Zăcea acolo, într-o structură metalică pliabilă, asemănătoare cu scheletul unui scaun dentar; prin ea îi puteam întrezări desenul colorat de pe spatele salopetei, emblema unui conglomerat de electronică vest german. Am încercat să-i vorbesc. Am rostit:

— Te rog, eşti moartă. Iartă-ne, am venit să-ncercăm să te ajutăm, Hiro şi cu mine. Înţelegi? El te cunoaşte, vezi, Hiro e aici, în capul meu. Ţi-a citit dosarul, profilul sexual, culorile preferate, îţi cunoaşte spaimele copilăriei, primul iubit, numele unui profesor de care ţi plăcea... Iar eu am exact feromonii corespunzători şi sunt un depozit ambulant de droguri: imposibil să nu am ceva care să nu-ţi placă. Şi puteam minţi. Hiro şi cu mine suntem aşi în minciuni. Te rog! Trebuie să vezi. Suntem complet străini, dar pentru tine, eu şi Hiro alcătuim străinul perfect!

Era o femeie micuţă, blondă; părul moale şi neted îi era presărat cu şuviţe prematur încărunţite. I-am atins părul, o dată, şi am ieşit în poiană. Pe când stăteam acolo, iarba lungă a tremurat, florile sălbatice s-au legănat graţioase şi am început coborârea, cu nava în centrul discului ascensor. Poiana a lunecat în jos din Rai şi lumina soarelui s-a pierdut în strălucirea uriaşelor lămpi cu vapori ce azvârleau umbre distincte pe puntea largă a ecluzei pneumatice. Siluete în salopete roşii, alergând. Un Dinky Toy roşu coti brusc pe anvelopele mari din cauciuc, ferindu-se din calea noastră.

Nevski, surfistul KGB, aştepta la piciorul pasarelei pe care au împins o pe rotile lângă marginea poienii. Nu l-am văzut până n-am ajuns jos.

— Acum trebuie să ţi iau drogurile, domnule Halpert.

Am rămas locului, clătinându-mă, clipind ca să-mi alung lacrimile din ochi. Întinse mâna să mă sprijine. M-am întrebat dacă ştia măcar de ce se află aici, jos, pe puntea ecluzei; o salopetă galbenă într-un teritoriu roşu. Probabil însă că nu-i păsa; nu părea să-l deranjeze ceva cu adevărat; avea notesul pregătit.

— Trebuie să le iau, domnule Halpert.

Mi-am dezbrăcat costumul, l-am făcut ghemotoc şi i l-am întins. L-a înghesuit într-un Ziploc din plastic, a pus Ziplocul într-o casetă legată de încheietura lui stângă şi a format combinaţia.

— Nu le lua pe toate o dată, puştiule, am rostit, apoi am leşinat.

***

Mai târziu, în aceeaşi noapte, Charmian a adus în odăiţa mea un întuneric special, doze individuale sigilate în folie groasă. Nu semăna câtuşi de puţin cu bezna Nopţii Uriaşe, întunericul conştient ce pândeşte şi aşteaptă să i târască pe autostopişti în Saloane, întunericul ce cloceşte Frica. O beznă asemănătoare umbrelor mişcându-se pe bancheta din spate a maşinii părinţilor tăi, într-o noapte ploioasă, când ai cinci ani şi te simţi la căldură şi-n siguranţă. Charmian este mult mai şmecheră decât mine, atunci când trebuie să treacă pe lângă cei ce bifează în carneţele — indivizi precum Nevski.

N am întrebat o de ce se întorsese din Rai şi nici ce se întâmplase cu Jorge. Ea nu mi a pus nici o întrebare despre Leni.

Hiro dispăruse complet din emisie. Îl văzusem în după amiaza aceea, la raport; ca de obicei, ne-am evitat privirile. Nu conta. Ştiam că avea să se întoarcă. De fapt, fuseseră lucruri obişnuite. O zi grea în Rai, dar niciodată nu-i uşor. Este greu când simţi Frica pentru prima oară; totuşi, ştiusem mereu că aşteaptă acolo... Au discutat despre diagramele lui Leni şi despre schiţele, zgâriate de ea, ale lanţurilor moleculare care se deplasează la comandă. Molecule ce pot funcţiona aidoma unor comutatoare, elemente logice, ba chiar şi un fel de cablaje, dispuse

stratificat, într-o singură moleculă foarte mare, un calculator minuscul. Probabil nu vom şti niciodată cu ce s-a întâlnit ea acolo; probabil nu vom cunoaşte niciodată detaliile tranzacţiei. S-ar putea să ne pară rău, dacă vom afla vreodată. Nu suntem singurul trib din zona de frontieră, singurii care caută resturi.

S-o ia dracu' pe Leni, să-l ia dracu' pe francezul ăla, să-i ia dracu' pe toţi cei care aduc lucruri acasă, cei care vin cu leacuri pentru cancer, cochilii, obiecte fără nume — aceia care ne ţin aici aşteptând, care umplu Saloane, care ne aduc Frica! Agaţă-te însă de întunericul ăsta cald şi apropiat, de răsuflarea înceată a lui Charmian, de ritmul oceanului. Te droghezi îndeajuns aici; vei auzi oceanul, jos, în adânc, dincolo de electricitatea statică şi constantă a telefonului. Este ceva ce purtăm cu noi, indiferent cât de departe suntem de casă.

Charmian se foi lângă mine, murmurând un nume necunoscut, numele vreunui călător nefericit, de mult coborât în Saloane. Ea deţine actualul record; a reuşit să păstreze în viaţă un bărbat vreme de două săptămâni, până când şi a scos ochii cu degetele mari. Charmian a urlat tot timpul coborârii, rupându-şi unghiile pe capacul din plastic al ascensorului. După aceea, i au administrat sedative.

Cu toate acestea, amândoi avem impulsul, chemarea aceea aparte, dinamica dementă care ne permite să revenim în Rai. Amândoi am căpătat-o în acelaşi fel, zăcând săptămâni întregi acolo, afară, în navetele micuţe, aşteptând să ne ia Autostrada. Iar când ultimul nostru jet a dispărut, remorcherele ne-au adus înapoi, aici. Pur şi simplu, unii oameni nu sunt luaţi, însă nimeni nu ştie motivul. Oricum, nu vei căpăta niciodată o a doua şansă. Se zice că-i prea costisitor, dar, de fapt, privindu-ţi bandajele de la încheieturi, vor să spună că acum eşti prea valoros, le poţi fi extrem de util ca surogat potenţial. Nu-ţi face griji în legătură cu încercarea de sinucidere, îţi vor zice; aşa se întâmplă mereu. Perfect logic: sentimentul de respingere totală. Dar eu voiam să merg, doream atât de mult... Charmian la fel... Ea a încercat cu pilule. Ne-au lucrat însă,

ne-au sucit puţin, ne au reglat imboldurile, au implantat telefoanele şi ne-au cuplat cu manevranţi.

Cumva Olga trebuie să fi ştiut, trebuie să fi prevestit totul; încercase să ne oprească a găsi drumul spre locul unde fusese ea. Înţelesese că, dacă-l găseam, aveam să fim siliţi să mergem. Până şi acum, ştiind ceea ce ştiu, tot vreau să plec într-acolo. N-o voi face niciodată. Mă pot însă legăna aici, în noaptea asta ce se înalţă cu mult deasupra noastră, ţinând palma lui Charmian în palma mea. Între degetele noastre, folia ruptă a ambalajului drogului. Iar Sfânta Olga ne zâmbeşte de pe pereţi; o poţi simţi, toate reproducerile după aceeaşi fotografie publicitară, rupte şi lipite pe zidurile nopţii, zâmbetul ei sclipitor, veşnic.

Hotelul „Trandafirul Nou”

Şapte nopţi închiriate în sicriul ăsta, Sandii. Hotelul „Trandafirul Nou”. Cât de mult te doresc acum. Uneori te lovesc. Derulez amintirile atât de încet, de dulce şi cu răutate. Aproape că pot să te simt. Uneori scot automatul tău micuţ din geanta mea şi mi plimb degetul peste cromul neted şi ieftin. Chinez, calibrul 0,22, cu orificiul ţevii nu mai mare decât pupilele dilatate ale ochilor tăi dispăruţi.

Vulpoiul e mort, Sandii.

Vulpoiul mi-a spus să te uit.

***

Mi-l amintesc pe Vulpoi, rezemat de barul capitonat, în recepţia întunecoasă a unui hotel din Singapore, de pe strada Bencoolen, mâinile sale descriind diferite sfere de influenţă, rivalităţi interne, curba unei anumite cariere, un punct slab descoperit de el în blindajul vreunui colectiv de cercetare. Vulpoiul era pionul avansat în bătăliile creierelor, un mijlocitor în tranzacţiile corporaţiilor. Era unul dintre soldaţii războaielor secrete ale zaibatsuilor, corporaţiile multinaţionale ce controlează economii întregi.

Îl revăd pe Vulpoi surâzând, vorbind repede, ascultându-mi aventurile trăite în spionajul intercorporaţii şi clătinând din cap. Chestia, spunea el, trebuie să găsesc o Chestie de aia. Te făcea să simţi că era o Chestie cu C mare. Chestia reprezenta Graalul Vulpoiului, bucăţica esenţială de talent omenesc pur, intransferabil, ascunsă în creierele celor mai avansaţi cercetători din lume.

Nu poţi descrie Chestia pe hârtie, spunea Vulpoiul, şi nici nu o poţi bate pe o dischetă.

Lovelele se băgau în dezertorii din corporaţii.

Vulpoiul era manierat, severitatea costumelor sale negre, franţuzeşti, fiind compensată de o şuviţă neastâmpărată de păr, care nu voia să stea la locul ei. Nu mi-a plăcut

niciodată cum i s-a ruinat toată imaginea atunci când s-a ridicat de la bar, cu umărul stâng strâmbat într-un unghi pe care nu-l putea ascunde nici un croitor din Paris. Cineva dăduse cu un taxi peste el, la Berna, şi nimeni nu prea mai ştia cum să-l pună la loc.

Cred că am plecat cu el pentru că spunea că urmăreşte o Chestie.

Şi undeva, pe acolo, în drumul nostru către Chestie, te-am găsit pe tine, Sandii.

Hotelul „Trandafirul Nou” este un stelaj de sicrie pe marginile neregulate ale lui Narita Internațional. Capsule din plastic, înalte de un metru şi lungi de trei, înfipte ca nişte dinţi suplimentari ai Godzillei pe un teren din beton, lângă şoseaua spre aeroport. Fiecare capsulă are încastrat în plafon un ecran de televiziune. Stau de câteva zile, urmărind spectacole cu jocuri japoneze şi filme vechi. Uneori, am arma ta în mână.

Uneori pot auzi reactoarele, împletite în planare deasupra Naritei. Închid ochii şi îmi imaginez dârele de condensare albe, clare, pălind, pierzându-şi definiţia.

Întâia oară când te am zărit, intrai într-un bar din Yokohama. Eurasiatică, pe jumătate gaijin, cu coapse prelungi şi fluidă, într-o bombă chinezească după originalul unui designer din Tokio. Ochi europeni, negri, pometţi asiatici. Mi te amintesc răsturnându-ţi poşeta pe pat, mai târziu, într-o cameră de hotel, scotocind după trusa de machiaj. Din poşetă au căzut un teanc boţit de yeni noi, o agendă imensă ţinută laolaltă cu elastice, un cip bancar Mitsubishi, paşaportul japonez cu o crizantemă de aur gravată pe copertă şi Chinezul calibru 0,22.

Mi-ai spus povestea ta. Tatăl fusese director executiv în Tokio, dar acum era dizgraţiat, desproprietărit, proscris de către Hosaka, cel mai mare zaibatsu dintre toate. În noaptea aceea, mama ta era olandeză, iar eu te ascultam depănând pentru mine verile din Amsterdam, cu porumbeii din piaţa Digului ca un covor castaniu, moale.

N-am întrebat niciodată pentru ce fusese dizgraţiat tatăl tău. Te-am privit îmbrăcându-te; am privit legănatul pletelor tale negre, drepte, care tăiau aerul.

Acum Hosaka mă vânează pe mine.

Coşciugele din „Trandafirul Nou” sunt fixate în eşafodaje de reciclare, ţevi din oţel emailate strălucitor. Vopseaua se cojeşte când urc scara, cade la fiecare treaptă, pe când urmez pasarela. Mâna mea stânga numără chepengurile sicrielor, abţibildurile lor multilingve anunţând amenzile pentru pierderea unei chei.

Ridic ochii când reactoarele decolează din Narita, în drum spre casă, tot atât de îndepărtată acum ca şi oricare satelit.

Vulpoiul şi a dat seama rapid cum te am putea utiliza, totuşi nu a fost destul de ager ca să te crediteze cu ambiţie. El n-a stat însă niciodată o noapte întreagă cu tine pe plaja de la Kamakura, nu ţi-a auzit niciodată coşmarurile, nu a ascultat niciodată o copilărie complet inventată schimbându-se sub stelele acelea, schimbându-se şi rostogolindu-se, gura ta de copilă deschizându-se ca să destăinuie un trecut proaspăt şi, întotdeauna, jurai tu, acela era adevărul adevărat.

Nu-mi păsa, ţinându-ţi şoldurile, în vreme ce nisipul se răcea sub pielea ta.

Odată m-ai părăsit şi ai fugit înapoi pe plajă, spunând că uitaseşi cheia. Am descoperit cheia în uşă şi am mers după tine, ca să te găsesc îngropată până la glezne în valuri, cu spatele tău catifelat acum rigid şi tremurând, cu ochii pierduţi în depărtare. N-ai putut vorbi. Tremurai. Erai pierdută. Tremurai pentru alte viitoruri şi trecuturi mai bune.

M-ai lăsat aici, Sandii.

Mi-ai lăsat toate lucrurile tale.

Pistolul. Cutia de farduri, fondurile de ten şi rujurile capsulate în plastic. Microcalculatorul tău Cray, un cadou de la Vulpoi, cu o listă de cumpărături pe care o introduseseşi în memorie. Uneori o derulez privind fiecare articol cum traversează micul ecran argintiu.

Un congelator. Un fermentator. Un incubator. Un sistem de electroforeză cu celulă integrată de agaroză şi transiluminator. Un inserator de ţesut. Un cromatograf lichid de mare performanţă. Un citometru. Un spectrofotometru. Patru duzini de eprubete din borsilicat. O microcentrifugă. Şi un sinterizator de ADN cu calculator încorporat. Plus softurile.

Lucruri scumpe, Sandii, însă Hosaka ne semna toate cecurile. Mai târziu, i-ai făcut să plătească şi mai mult, dar tu erai deja dusă.

Hiroshi ţi-a alcătuit lista. În pat, probabil. Hiroshi Yomiuri. Lucra la *Maas Biolab GmbH*. Hosaka şi-l dorea.

Era un greu. Chestia, şi multe altele. Vulpoiul îi urmărea pe inginerii geneticieni, aşa cum un fan urmăreşte jucătorii în jocul favorit. Vulpoiul îl dorea atât de mult pe Hiroshi, încât aproape îi simţea gustul.

Înainte să apari tu, mă trimisese de trei ori la Frankfurt, numai ca să mă uit la Hiroshi. Nu să-i arunc o nadă, sau măcar să-i fac cu ochiul. Doar să-l privesc.

Hiroshi dovedea toate semnele stabilităţii. Găsise o nemţoaică căreia îi plăceau lodenurile conservatoare şi cizmele de călărie lustruite în culoarea castanelor. Cumpărase în oraş o casă renovată, exact în piaţa potrivită. Se apucase de scrimă şi renunţase la kendo.

Iar peste tot, echipele de securitate ale lui *Maas*, solide şi profesioniste, un sirop gros, dar limpede, de supraveghere. M-am întors şi i-am spus Vulpoiului că nu o să-l putem atinge niciodată.

Tu l-ai atins pentru noi, Sandii. L-ai atins aşa cum trebuie.

Contactele noastre din Hosaka erau ca nişte celule specializate, protejând organismul mamă. Noi eram mutaţii, Vulpoiul şi cu mine, agenţi dubioşi plutind în partea întunecată a oceanului intercorporaţii.

După ce te-am instalat la Viena, li-l-am oferit pe Hiroshi. Nici măcar nu au clipit. Calmi şi imobili, într-o cameră de hotel din L.A. Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul a rostit numele principalului concurent al lui Hosaka pe piaţa genelor, l-a aruncat deschis, încălcând protocolul care interzicea folosirea numelor proprii.

Au spus că trebuie să se gândească.

Vulpoiul le-a dat trei zile.

Cu o săptămână înainte de-a pleca la Viena, te-am luat cu mine la Barcelona. Mi-te reamintesc, cu pletele strânse sub o beretă cenuşie, cu pometţii tăi mongoloizi, înalţi, reflectându-se în vitrinele vechilor magazine. Mergând pe Ramblas până în portul fenician, dincolo de Mercado cea acoperită de sticlă, unde se vindeau portocale din Africa.

Bătrânul Ritz, camera noastră călduroasă, întuneric, cu toată greutatea moale a Europei trasă peste noi ca o plapumă. Te puteam avea în timp ce dormeai. Erai întotdeauna gata. Îţi revăd buzele într-un O moale, rotund de surpriză, faţa ta gata să se afunde în perna albă şi pufoasă — arhaica lenjerie de pat a Ritzului. Înăuntrul tău îmi imaginam tot neonul acela, mulţimile înghesuindu-se în jurul staţiei Shinjuku, noaptea electrică. Te mişcai chiar aşa, în ritmul unei noi generaţii, visătoare şi îndepărtată de pământul oricărei naţiuni.

După ce am ajuns la Viena, te-am plasat în hotelul favorit al nevestei lui Hiroshi. Liniştit, solid, recepţia cu dale ca o tablă de şah din marmură, cu ascensoare alămite, mirosind a suc de lămâie şi ţigări fine. Era uşor să ne-o închipuim acolo, să zărim lucirile de pe cizmele ei reflectate în marmura lustruită, însă ştiam că ea nu avea să vină, nu atunci.

Plecase într-o staţiune balneară din Rhineland, iar Hiroshi venise la Viena pentru o conferinţă. Când securitatea *Maas*-ului a apărut ca să inspecteze hotelul, tu nu erai la vedere.

Hiroshi a sosit după o oră, singur.

Închipuieşte-ţi un extraterestru, spunea odată Vulpoiul, care a venit aici să identifice forma de inteligenţă dominantă a planetei. Extraterestrul priveşte o singură dată, apoi alege. Ce crezi că o să aleagă? Probabil că am înălţat din umeri.

Pe zaibatsu, a spus Vulpoiul, pe multinaţionali. Sângele unui zaibatsu este informaţia, nu oamenii. Structura este independentă de vieţile individuale care o compun. Corporaţia, ca o formă de viaţă.

Iar începi cu teoria Chestiei, i-am zis.

Maas nu este aşa, a răspuns el, ignorându-mă.

Maas era mică, iute, nemiloasă. Un atavism. *Maas* era în sine o Chestie.

Mi-l amintesc pe Vulpoi vorbind despre natura Chestiei lui Hiroshi. Nucleoază radioactivă, anticorpi monoclonali, ceva referitor la legăturile proteinelor şi nucleotidelor… Calde, le spunea Vulpoiul, proteine calde. Legături de mare viteză. Mai spunea că Hiroshi reprezenta o ciudăţenie, genul care scutură prejudecăţile, inventează un întreg domeniu ştiinţific şi aduce revizuirea violentă a unui întreg bagaj de cunoştinţe. Licenţe fundamentale, spunea el cu gâtul răguşit de bogăţia de acolo, cu aroma milioanelor neimpozabile ce înconjoară acele două cuvinte.

Hosaka îl voia pe Hiroshi, dar Chestia lui era îndeajuns de radicală ca să-i pună pe gânduri. Voiau să-l lase să lucreze de unul singur.

Am mers la Marrakech, în oraşul vechi, Medina. Am găsit un laborator de heroină ce fusese convertit pentru extracţia de feromoni. L-am cumpărat cu banii lui Hosaka.

Am parcurs piaţa din Djemaa el Ena cu un afacerist portughez care transpira permanent, discutând despre lămpile fluorescente şi instalarea cuştilor ventilate pentru specimenele de laborator. Dincolo de zidurile oraşului, se zărea uriaşul Atlas. Djemaa el Ena era ticsită de jongleri, dansatori, ghicitoare, băieţaşi strunjind cu picioarele şi cerşetori orbi cu farfurioare de lemn, sub hologramele animate care făceau reclamă softurilor franţuzeşti.

Am trecut pe lângă baloturi de lână brută şi tuburi din plastic cu microcipuri chinezeşti. Am făcut aluzie la faptul că patronii mei doreau să producă beta endorfină sintetică, întotdeauna, încearcă să le dai ceva pe care să-l priceapă.

Uneori, Sandii, mi-te amintesc în Harajuku. Închid ochii în sicriul ăsta şi te pot zări acolo — strălucirea, labirintul de

cristal al buticurilor, parfumul hainelor noi. Îţi văd pometţii trecând pe lângă rafturi cromate, conţinând pielărie pariziană. Câteodată te ţin de mână.

Credeam că noi te am găsit, Sandii, dar, de fapt, tu ne găsiseşi. Acum ştiu că ne căutai, pe noi sau pe cineva asemenea nouă. Vulpoiul era încântat, rânjind în faţa descoperirii noastre: o sculă atât de nouă şi de frumuşică, strălucitoare ca un bisturiu. Exact ceea ce ne trebuia ca să separăm o Chestie încăpăţânată, cum era Hiroshi, de trupul gelos al mamei sale, *Maas Biolab*.

Căutai pesemne de multă vreme, uitându-te după o cale de scăpare, în nopţile acelea din Shinjuku. Nopţi în care tăiai atentă pachetul cu cărţile de joc risipite ale trecutului tău.

Propriu-mi trecut dispăruse cu ani în urmă; pierdusem toate tururile. Înţelegeam obiceiul Vulpoiului ca, noaptea târziu, să-şi golească portofelul, răvăşindu-şi actele de identitate. Le aşeza după aceea în combinaţii diferite, le rearanja, aştepta să se formeze o imagine. Ştiam ce căuta. Tu făceai exact acelaşi lucru cu amintirile tale din copilărie.

În „Trandafirul Nou”, în noaptea aceasta, aleg pachetul tău de trecuturi.

Aleg versiunea originală, faimosul text recitat în camera hotelului din Yokohama, în acea primă noapte, în pat. Aleg tată dizgraţiat, director executiv la Hosaka. Hosaka! Ce perfect... Şi mama olandeză, verile în Amsterdam, pătura moale de porumbei, după amiezile în piaţa Digului.

Din zăduful Marrakechului, am intrat în aerul condiţionat al Hiltonului. Cămaşa udă mi s a lipit de spate, în timp ce am citit mesajul pe care mi-l expediaseşi prin Vulpoi. Treaba era gata: Hiroshi avea să-şi părăsească nevasta. Nu-ţi fusese greu să comunici cu noi, chiar şi prin reţeaua deasă a securităţii *Maas*; îi arătaseşi lui Hiroshi locşorul perfect pentru cafea şi cornuri cu unt. Chelnerul tău favorit avea părul cărunt, era blând, şchiopăta şi lucra pentru noi. Îţi lăsai mesajele sub şervetul de pe masă.

Toată ziua de astăzi am privit cum un elicopter micuţ descria o reţea strânsă deasupra locului meu, exilul meu,

hotelul „Trandafirului Nou”. M-am uitat pe chepeng cum umbra lui răbdătoare traversa betonul pătat de ulei. Aproape. Foarte aproape.

Am plecat din Marrakech spre Berlin. M-am întâlnit cu un galez într-un bar şi am început să aranjez dispariţia lui Hiroshi.

Avea să fie o afacere complicată, încâlcită ca angrenajele din bronz şi oglinzile mişcătoare ale scamatoriilor victoriene, însă efectul dorit era destul de simplu. Hiroshi urma să păşească înapoia unui Mercedes cu celulă de hidrogen şi să dispară. Duzina de agenţi *Maas* care îl urmăreau permanent avea să forfotească în jurul microbuzului ca furnicile; aparatul de securitate al lui *Maas* avea să se întărească în jurul punctului său de plecare ca o răşină epoxidică.

În Berlin se pricep să rezolve iute afacerile. Am reuşit chiar să aranjez o ultimă noapte cu tine. Am păstrat secretul faţă de Vulpoi; s-ar fi putut să nu fie de acord. Acum am uitat numele orăşelului. L-am ştiut timp de o oră, pe autostradă, sub cenuşiul cer renan, şi l-am uitat în braţele tale.

Spre dimineaţă a început ploaia. Camera noastră avea o singură fereastră, înaltă şi îngustă, unde am stat şi am privit ploaia îmbrăcând râul cu ace din argint. Sunetul răsuflării tale. Râul curgea pe sub arcade joase, din piatră. Strada era pustie. Europa era un muzeu mort.

Îţi rezervasem deja biletul spre Marrakech, din Orly, sub un alt nume. Atunci când aveam să trag ultima sfoară şi să-l fac pe Hiroshi să dispară, tu urma să fii pe drum.

Îţi lăsaseşi poşeta pe biroul cel negru şi vechi. În vreme ce dormeai, ţi-am scotocit prin lucruri, îndepărtând tot ceea ce nu s-ar fi potrivit cu noua identitate pe care ţi-o cumpărasem în Berlin. Am luat Chinezul calibru 0,22, microcalculatorul şi cipul bancar. Am scos din geanta mea un paşaport nou, olandez, un cip bancar elveţian pe acelaşi nume şi ţi le-am vârât în poşetă.

Am atins cu degetele ceva plat. Am scos obiectul afară: o dischetă. Neetichetată.

Stătea acolo, în palma mâinii mele, toată moartea aceea. Latentă, codificată, aşteptând.

Am rămas pe loc, privindu-te cum răsufli, privindu-ţi sânii ridicându-se şi coborând. Ţi-am văzut buzele uşor întredeschise, iar în linia şi curba buzei de jos zăream ideea vagă a rănirii.

Am pus discheta înapoi în poşetă. Când m-am întins în pat, te-ai lipit de mine, trezind prin răsuflarea ta noaptea electrică a unei noi Asii, viitorul ridicându-se în tine ca un fluid strălucitor, curăţindu-mă de orice, cu excepţia clipei. Aceasta îţi era magia, trăiai în afara istoriei: totul în prezent.

Iar tu ştiai cum să mă duci acolo.

M-ai dus, pentru ultima, ultima oară.

Pe când mă bărbieream, te-am auzit deşertându-ţi fardurile în geanta mea. Sunt olandeză acum, ai spus. Vreau un chip nou.

Dr. Hiroshi Yomiuri a dispărut în Viena, pe o stradă liniştită de lângă Singerstrasse, la două blocuri de hotelul favorit al soţiei lui. Într-o după amiază senină de octombrie, în prezenţa unei duzini de martori experţi, dr. Yomiuri şi a pierdut urma.

A trecut ca Alice printr-o oglindă. Undeva, în culise, mişcarea bine unsă a mecanismului victorian.

Am răspuns la telefonul galezului dintr-o cameră de hotel din Geneva. Treaba se făcuse. Hiroshi era în drum spre Marrakech. Mi-am turnat un pahar şi m-am gândit la picioarele tale.

Vulpoiul şi cu mine ne-am întâlnit peste o zi, pe Narita, într-un bar sushi din terminalul JAL. Tocmai coborâse dintr-un avion cu reacţie Air Maroc, epuizat şi triumfător.

Îi place acolo, mi-a spus, referindu-se la Hiroshi. O iubeşte, a adăugat, referindu-se la tine.

Am zâmbit. Promiseseşi să ne întâlnim în Shinjuku peste o lună.

Pistoletul tău ieftin din hotelul „Trandafirul Nou”... Cromul a început să se cojească. Turnarea este grosolană şi în oţelul aspru au fost ştanţate caractere chinezeşti,

neclare. Plăselele sunt din plastic roşu, cu câte un dragon pe fiecare parte. Ca o jucărie de copil.

Vulpoiul mânca sushi în terminalul JAL, excitat de ceea ce făcusem. Umărul continua să-i dea de furcă, dar spunea că nu-i pasă. Acum avea bani pentru doctori mai buni. Acum avea bani pentru orice.

Totuşi, banii pe care îi luasem de la Hosaka nu mi se păreau foarte importanţi. Nu mă îndoiam de noua noastră avere, însă ultima noapte petrecută cu tine mă convinsese că, în noua ordine de lucruri, totul ne revenea în mod normal, ca o funcţie a ceea ce eram.

Sărmanul Vulpoi... Cu cămăşile lui din oxford albastru, mai apretate ca oricând, cu costumele pariziene parcă mai întunecate şi mai elegante. Stând acolo, în JAL, întinzând sushi prin hreanul verde dintr-o tăviţă dreptunghiulară, avea mai puţin de o săptămână de trăit.

Este întuneric acum, iar stelajele cu sicrie ale „Trandafirului Nou” sunt iluminate toată noaptea de reflectoarele cocoţate sus, pe stâlpii metalici, vopsiţi. Aici nimic nu pare să slujească scopului iniţial. Totul este surplus, reciclat, până şi sicriele. Acum patruzeci de ani, capsulele acestea din plastic erau înşiruite în Tokio sau Yokohama, o haltă convenabilă pentru comis voiajori. Poate că tatăl tău a dormit într-una din ele. Când schelele erau noi, se ridicau în jurul carapacei vreunui bloc turn cu oglinzi din Ginza, forfotind de echipe de constructori.

Briza din seara aceasta aduce cu ea zăngănitul unei săli pachinko şi mirosul legumelor gătite dinspre tarabele ambulante de peste drum.

Întind pastă de krill, cu gust de crab, peste pesmeţii portocalii din orez. Aud avioanele.

În ultimele zile petrecute la Tokio, Vulpoiul şi cu mine am ocupat apartamente alăturate la etajul cincizeci şi trei din Hyatt. Nici un contact cu Hosaka. Ne plătiseră şi ne şterseseră din memoria oficială a companiei.

Vulpoiul însă nu putea pleca. Hiroshi era copilul lui, proiectul lui cel mai drag. Căpătase faţă de el un interes de proprietar, aproape patern. Îl iubea pentru Chestia lui. De

aceea mă obligase să păstrez legătura cu afaceristul portughez din Medina, care era de acord să arunce câte un ochi şi peste laboratorul lui Hiroshi.

Când telefona, o făcea dintr-un bar din Djemaa el Ena, pe fundalul chemărilor vânzătorilor şi al sunetelor de naiuri din Atlas. Ne-a spus că cineva băga securitate în Marrakech. Vulpoiul a încuviinţat. Hosaka.

După mai puţin de o duzină de telefoane, am văzut schimbarea din Vulpoi, încordarea şi privirea pierdută. Îl găseam lângă fereastră, privind în josul celor cincizeci şi trei de etaje, la grădinile imperiale, absorbit de ceva despre care nu voia să vorbească.

Cere-i o descriere mai amănunţită, mi-a spus după una dintre convorbiri. Credea că unul dintre cei văzuţi de omul nostru intrând în laboratorul lui Hiroshi putea să fie Moenner, principalul genetician al lui Hosaka.

Moenner este, a încuviinţat el după următoarea convorbire. Încă una şi a crezut că l-a identificat pe Chedanne, şeful echipei de proteine. De peste doi ani, nici unul nu fusese văzut în afara laboratoarelor corporaţiei.

Devenise deja limpede că cercetătorii de vârf ai lui Hosaka se adunau încetişor în Medina, Lear-urile negre ale executivilor şuierând pe aripi din fibră de carbon deasupra aeroportului Marrakech. Vulpoiul clătina din cap. Era şi el profesionist, specialist, şi intuia că acumularea bruscă a principalelor Chestii Hosaka în Medina constituia o greşeală gravă în politica zaibatsului.

Hristoase, a rostit el, turnându-şi un Black Label, în momentul ăsta şi au dus acolo toată secţia bio. O bombă... A clătinat din cap. O grenadă, la momentul şi locul potrivit.

I-am reamintit de tehnicile de saturaţie pe care le întrebuinţa în mod vădit securitatea Hosaka. Avea legături în inima Dietei şi infiltrarea lor masivă de agenţi în Marrakech putea să aibă loc numai cu ştiinţa şi cooperarea guvernului marocan.

Las o naibii, i-am spus. S-a terminat. Le-ai vândut pe Hiroshi. Acum, uită-l.

Ştiu ce este, mi-a răspuns el. Ştiu. Am mai văzut odată aşa ceva.

Mi-a explicat că în munca de cercetare există un anumit factor aleator. Chestia Chestiei, îi zicea el. Când un cercetător face o breşă, se poate ca ceilalţi să nu mai reuşească duplicarea rezultatelor lui. Lucrul acesta era de aşteptat la Hiroshi, ale cărui cercetări se desfăşurau în sensul opus conceptelor din ramura sa. Adeseori, soluţia era de a purta deschizătorul de breşe dintr-un laborator al corporaţiei în altul pentru o iniţiere rituală. Câteva modificări lipsite de logică ale echipamentului şi procesul avea loc. O nebunie, a încheiat el, nimeni nu ştie de ce se întâmplă aşa, dar merge. Mi-a zâmbit.

Totuşi ei riscă, a adăugat după aceea. Afurisiţii ne-au spus că vor să-l izoleze pe Hiroshi, să-l ţină departe de direcţia lor principală de cercetare. Rahat. Fac pariu că în cercetarea Hosaka are loc o bătălie pentru putere. Cineva barosan îşi aduce favoriţii acolo şi-i freacă de Hiroshi, ca să aibă baftă. Când Hiroshi o să tragă covorul de sub picioarele ingineriei genetice, tipii din Medina vor fi pregătiţi.

Şi-a băut scotchul şi a înălţat din umeri.

Du-te la culcare, mi-a spus. Ai dreptate, s-a terminat.

M-am culcat, dar m-a trezit telefonul. Era tot Marrakechul, electricitatea statică albă a unei legături prin satelit şi un torent de portugheză speriată.

Hosaka nu ne îngheţase creditul, îl evaporase. Comoara din poveste. Cu un minut înainte, fusesem milionari în devizele cele mai sigure din lume, iar acum eram săraci. L-am trezit pe Vulpoi.

Sandii, a rostit el. A trădat. Securitatea *Maas* a cumpărat-o în Viena. Iisuse Hristoase!

L-am privit despicându-şi valiza zdrenţuită cu un cuţit al armatei elveţiene. Avea sub capac trei bucăţi de aur, lipite cu ciment de contact. Plăcuţe moi, fiecare validată şi marcată de trezoreria unui guvern african dispărut.

Trebuia să-mi fi dat seama, a continuat el cu glas sec.

Am zis: nu. Cred că am rostit numele tău.

Uit-o, m-a sfătuit el. Hosaka ne vrea capetele. O să presupună că i-am tras pe sfoară şi i-am trădat. Telefonează şi verifică-ne creditul.

Creditul nostru nu mai exista. Au negat că vreunul dintre noi avusese vreodată un cont.

Roiul, a decretat Vulpoiul.

Am şters-o. Pe o ieşire de serviciu, în traficul din Tokio şi apoi în Shinjuku. Atunci am înţeles pentru întâia oară cât de lungi erau braţele lui Hosaka.

Toate uşile ni-se închideau. Oameni cu care făcusem afaceri de ani de zile ne zăreau venind şi vedeam cum îndărătul ochilor lor se trânteau obloane de oţel. O întindeam înainte să aibă timp să telefoneze. Tensiunea superficială a lumii interlope se triplase şi peste tot întâlneam aceeaşi membrană întinsă, care ne zvârlea îndărăt. Nici o şansă de a ne da la fund, de a dispărea.

În prima zi, Hosaka ne-a lăsat să fugim. După aceea, au trimis pe cineva să rupă pentru a doua oară spinarea Vulpoiului.

Nu i-am văzut făcând-o, însă l-am zărit pe el căzând. Ne găseam într-un magazin din Ginza, cu o oră înaintea închiderii, şi l-am văzut prăbuşindu-se din mezaninul lustruit peste produsele noii Asii.

Pe mine m-au scăpat şi am continuat să fug. Vulpoiul a dus aurul cu el, dar mai avea în buzunar o sută de yeni noi. Am fugit. Până la hotelul „Trandafirul Nou”.

Acum a sosit momentul.

Vino cu mine, Sandii. Ascultă neoanele bâzâind pe şoseaua spre Narita Internațional. Câţiva fluturi de noapte descriu cercuri infinite în jurul reflectoarelor ce strălucesc peste „Trandafirul Nou”.

Iar tot hazul, Sandii, este că, uneori, pur şi simplu nu-mi pari reală. Vulpoiul a spus cândva că erai o ectoplasmă, un spirit invocat de extremele economiei. Spirit al veacului nou, coagulându-se pe o mie de paturi din Hyatt-urile şi Hilton-urile lumii.

Acum ţin în mână pistolul tău, băgat în buzunarul jachetei, iar mâna mi se pare teribil de îndepărtată. Deconectată.

Mi-l amintesc pe amicul portughez uitând engleza, încercând să comunice în patru limbi pe care de abia le înţeleg, în vreme ce credeam că mi spune că arde Medina. Nu Medina ardea. Creierele celor mai buni cercetători ai lui Hosaka. Boală, şoptea portughezul meu, boală şi febră şi moarte.

Inteligent, Vulpoiul a pus totul cap la cap. Nici nu a mai fost nevoie să mai pomenesc de discheta găsită în poşeta ta, în Germania.

Cineva reprogramase sintetizatorul ADN, mi-a explicat el. Totul era acolo, pentru realizarea peste noapte a macromoleculei necesare. Cu calculatorul lui încorporat şi softurile de comandă. Lucruri costisitoare, Sandii. Dar nu atât de costisitoare pe cât te-ai dovedit a fi tu pentru Hosaka.

Sper că ai obţinut un preţ bun de la Maas.

Discheta în mâna mea. Ploaia pe râu. Ştiam, totuşi nu puteam recunoaşte adevărul. Am pus codul pentru virusul meningeal înapoi în poşeta ta şi m-am întins lângă tine.

Astfel încât Moenner a murit, împreună cu alţi cercetători Hosaka. Inclusiv Hiroshi. Chedanne a suferit leziuni cerebrale permanente.

Hiroshi nu-şi făcuse griji în legătură cu contaminarea. Proteinele introduse de el erau inofensive. Sintetizatorul a bâzâit de unul singur toată noaptea, construind un virus după programul lui *Maas Biolab GmbH*.

Maas. Mică, iute, nemiloasă. O Chestie.

Şoseaua spre aeroport este lungă şi dreaptă. Caută să rămâi la adăpostul umbrei.

Iar eu zbieram la vocea aceea portugheză, o imploram să mi spună ce se întâmplase cu fata, cu femeia lui Hiroshi. A dispărut, mi-a spus vocea. Cucul din orologiul victorian.

De aceea Vulpoiul a trebuit să cadă, să cadă cu cele trei plăcuţe jalnice de aur şi să-şi rupă pentru ultima dată şira spinării. Pe podeaua unui magazin din Ginza, toţi

cumpărătorii holbaţi în clipa dinainte de a începe să răcnească.

Pur şi simplu, nu te pot urî, fetiţo.

Elicopterul lui Hosaka s-a întors, cu luminile stinse, vânând în infraroşu, căutând căldura corpului. Un ţiuit înăbuşit când se întoarce, la un kilometru depărtare, legănându-se înapoi spre noi, spre „Trandafirul Nou”. O umbră prea iute peste strălucirea Naritei.

E în regulă, fetiţo. Te rog doar să vii aici. Să mă ţii de mână.

Stea roşie pe orbită de iarnă

Colonelul Korolev se răsuci lent în chingi, visând iarna şi gravitaţia. Tânăr din nou, de abia cadet, îşi biciuia calul peste stepele de noiembrie târziu ale Kazahstanului, intrând în peisajele roşii şi aride ale amurgului marţian.

Ceva e n neregulă, gândi el...

Şi se trezi — în Muzeul Victoriei Spaţiale Sovietice — în zgomotele scoase de Romanenko şi nevasta KGB-istului. Erau din nou pe treabă, înapoia paravanului din capătul posterior al Saliut-ului, chingile şi fuzelajul capitonat scârţâind şi bufnind ritmic. Copite în zăpadă...

Eliberându-se din chingi, Korolev execută o lovitură de picior îndelung exersată, care-l propulsă în despărţitura toaletei. Scoţându-şi salopeta destrămată, îşi fixă closetul în jurul bazinului şi şterse aburii condensaţi de pe oglinda din oţel. Mâna artritică i se umflase din nou în timpul somnului; datorită lipsei de calciu, încheietura avea subţirimea unui os de pasăre. Trecuseră douăzeci de ani de când cunoscuse pentru ultima oară gravitaţia; îmbătrânise pe orbită.

Se bărbieri cu un aparat de ras aspirator. O reţea de vene sparte îi pătau obrazul şi tâmpla drepte, o altă moştenire a exploziei care l schilodise.

Când ieşi, adulterii terminaseră. Romanenko îşi aranja hainele. Nevasta ofiţerului politic, Valentina, îşi rupsese mânecile salopetei brune; braţele ei albe străluceau de sudoarea efortului. Părul ei blond cenuşiu unduia în briza unui ventilator. Ochii de culoarea celei mai pure albăstrele, puţin cam apropiaţi, aveau o privire jumătate de scuză, jumătate conspirativă.

— Uite ce ţi am adus, colonele...

Îi întinse o minusculă sticluţă de coniac. Uluit, Korolev clipi spre emblema Air Force ştanţată pe dopul de plastic.

— A venit cu ultimul Soiuz. Soţul meu zicea c-au găsit o într-un castravete. Chicoti: Mi-a dăruit o mie.

— Am hotărât să fie a dumitale, colonele, interveni Romanenko, zâmbind larg. La urma urmelor, noi putem pleca în permisie oricând.

Korolev ignoră căutătura furişă, stânjenită, spre coapsele sale stafidite şi labele picioarelor atârnând albicioase. Deschise sticla şi un val furnicător de sânge îi năvăli în obraji, simţind aroma bogată. O ridică grijuliu şi supse câţiva milimetri de brandy. Ardea precum acidul.

— Hristoase, icni el, au trecut ani de zile... O să mă fac praf! continuă, izbucnind în râs, cu lacrimile înceţoşându-i privirea.

— Tata zicea că pe timpuri beai ca un erou, colonele.

— Da, încuviinţă Korolev şi sorbi din nou. Aşa-i.

Coniacul i se răspândea în trup aidoma aurului lichid. Nu-i plăcuse nici tatăl lui — un fluşturatic membru de partid, de multă vreme dedat unei vieţi de turnee prin ţară, o casă la Marea Neagră, băuturi americane, costume franţuzeşti, pantofi italieneşti... Băiatul avea trăsăturile tatălui, aceiaşi ochi gri şi limpezi, nicicând umbriţi de îndoială.

Alcoolul invadă sângele subţiat al bătrânului.

— Sunteţi foarte generoşi, rosti el. Se împinse o dată, uşor şi ajunse la consolă. Trebuie să luaţi nişte samizdat, emisiuni americane prin cablu, recent interceptate. Lucruri picante! Un moş ca mine n-are nevoie de ele.

Introduse în fantă o casetă goală şi copie materialul.

— O să le-o dau băieţilor de la posturile de luptă, rânji Romanenko. Ei o pot rula pe consolele de urmărire din arsenal.

Staţia fasciculului de particule fusese de la început poreclită „arsenalul”. Soldaţii de acolo erau extrem de avizi după asemenea casete. Korolev mai trase o copie pentru Valentina.

— Este porno? Femeia părea alarmată şi în acelaşi timp intrigată. Putem reveni, colonele? Joi, la orele douăzeci şi patru fix?

Korolev îi zâmbi. Înainte de a fi selecţionată pentru activităţi spaţiale, Valentina fusese muncitoare în fabrică. Frumuseţea ei o făcea utilă ca instrument de propagandă, ca model pentru proletariat. Acum, cu coniacul curgându-i prin vene, o compătimea şi constata că îi venea greu să-i refuze puţină fericire.

— O întâlnire la miezul nopţii în muzeu, Valentina? Cât de romantic!

Ea îi sărută obrazul, legănându-se în imponderabilitate.

— Mulţumesc, colonelul meu!

— Eşti un prinţ, colonele, spuse Romanenko bătând cu palma, cât putu mai uşor, pe umărul ca o scobitoare al bătrânului. După nenumăratele ore petrecute cu aparatele de gimnastică, muşchii băiatului erau umflaţi aidoma unui fierar.

Korolev îi privi pe amanţi trecând precauţi în sfera centrală de andocare, joncţiunea celor trei bătrâne Saliut-uri cu două coridoare. Romanenko porni pe coridorul „nordic”, spre arsenal; Valentina o luă în direcţia opusă, către următoarea sferă de joncţiune şi Saliut-ul unde dormea soţul ei.

În Kosmograd existau cinci sfere de andocare, fiecare formată din trei Saliut-uri înlănţuite. În capetele opuse ale complexului se găseau instalaţiile militare şi lansatoarele sateliţilor. Pocnind, bâzâind şi şuierând, complexul orbital lăsa impresia unei staţii de metrou şi avea izul metalic şi umed al unui vapor cu zbaturi.

Korolev mai trase o duşcă din sticluţă. Acum era pe jumătate goală. O ascunse într-unul din exponatele muzeului, un aparat Hasselblad al NASA, recuperat din locul aselenizării lui Apollo. Bătrânul nu mai băuse alcool de la ultima sa permisie, înainte de explozie. Capul îi înota într-un curent plăcut şi dureros, de nostalgie cherchelită.

Plutind înapoi la consola sa, accesă o porţiune a memoriei unde discursurile lui Alexei Kosâghin fuseseră şterse pe furiş şi înlocuite cu colecţia personală de samizdat, muzică pop digitalizată, melodiile lui favorite din anii optzeci, pe când era adolescent. Avea grupuri britanice

înregistrate de la posturile de radio vest germane, heavy metal aparţinând Pactului de la Varşovia şi muzică americană cumpărată de la bursa neagră. Punându-şi căştile, comandă reggae-ul Czestochowa cântat de Brygada Cryzis.

După atâţia ani, de fapt nici nu mai auzea muzica, dar imaginile îl asaltau cu o limpezime dureroasă. În anii optzeci fusese unul dintre puştii lăţoşi ai elitei sovietice, funcţia tatălui său plasându-l efectiv în afara jurisdicţiei miliţiei moscovite. Îşi reamintea feedback-ul urlând prin boxe în întunericul fierbinte al unui club dintr-un beci şi mulţimea ca o neclară tablă de şah formată din blugi şi plete spălăcite. Fumase Marlboro conţinând pulbere de haşiş afgan. Îşi amintea gura fetei unui diplomat american, pe bancheta din spate a Lincolnului negru al tatălui ei. Numele şi chipurile se revărsau asupra lui, copleşindu-l dintr-o pâclă caldă de coniac. Nina, est germana care-i arătase copiile ei xerografiate după traduceri din gazetele dizidente poloneze...

Până în noaptea când ea nu mai apăruse la cafenea. Zvonuri despre parazitism, despre activităţi antisovietice, despre grozăviile chimice din puşcării. Scoase căştile.

Trecuseră cincizeci de ani, totuşi spaima îl cuprinsese brusc şi intens. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de speriat, nici chiar în timpul exploziei care-i zdrobise şoldul. Tremura violent. Luminile... Luminile din Saliut erau prea puternice, dar nu voia să se ducă la întrerupătoare. O acţiune simplă, una pe care o executa în mod regulat, totuşi... Întrerupătoarele şi cablurile lor izolate erau cumva ameninţătoare. Privi în jur, ameţit. Macheta micuţă a unui vehicul lunar Lunohod, agăţată cu roţile din velcro de peretele curb, părea ghemuită acolo aidoma unei entităţi încordate, aşteptând. Ochii pionierilor spaţiali sovietici din portretele oficiale îl fixau dispreţuitori.

Coniacul... Anii petrecuţi în imponderabilitate îi dăduseră metabolismul peste cap. Nu mai era bărbatul de pe timpuri. Trebuia să rămână calm, încercând să depăşească momentul. Dacă vomita, toţi ar fi râs de el.

Cineva ciocăni la intrarea muzeului şi Nikita Instalatorul, meşterul bun la toate al Kosmogradului, execută un perfect plonjon cu încetinitorul prin chepengul deschis. Tânărul inginer civil părea furios. Korolev se simţi intimidat.

— Te-ai sculat devreme, Instalatorule, rosti el, căutând cu disperare o faţadă de normalitate.

— O scurgere minusculă în Delta Trei. Se încruntă, apoi continuă: Ştii japoneza?

Instalatorul extrase o casetă din unul dintre cele zece buzunare ce se umflau proeminente pe vesta sa de lucru pătată şi o flutură în faţa lui Korolev. Tânărul purta Levi's prespălaţi cu grijă şi nişte adidaşi vechi.

— Am accesat-o azi noapte.

Korolev se înfioră ca şi cum caseta era o armă.

— Nu, japoneza n-o ştiu. (Umilinţa propriului glas îl surprinse.) Doar engleza şi poloneza.

Simţi că roşeşte. Instalatorul îi era prieten; o ştia şi se încredea în el, totuşi...

— Nu te simţi bine, colonele? Inginerul încărcă banda şi, cu degete experte, acoperite de bătături, apelă un program lexicon. Arăţi de parc-ai fi înghiţit un gândac. Vreau s-asculţi chestia asta.

Bătrânul privi neliniştit cum banda pâlpâi cu o reclamă pentru mănuşi de baseball. Subtitlurile chirilice ale lexiconului goneau peste monitor în timp ce glasul din off al japonezului trăncănea ca un dement.

— Acum vin ştirile, spuse Instalatorul trăgând cu dinţii de pieliţa unui deget.

Korolev miji ochii, tulburat, spre traducerea care luneca peste chipul crainicului japonez:

GRUPUL DE DEZARMARE AMERICAN AFIRMĂ CĂ... PREGĂTIRILE DE LA COSMODROMUL BAIKONUR... DOVEDESC CĂ RUŞII SUNT ÎN SFÂRŞIT GATA... SĂ ABANDONEZE STAŢIA MILITARĂ SPAŢIALĂ COMIC CITY...

— Cosmic, murmură Instalatorul. O eroare a lexiconului.

CONSTRUITĂ LA SFÂRŞITUL SECOLULUI CA UN CAP DE POD SPRE SPAŢIU... UN PROIECT AMBIŢIOS SCOS DIN UZ DE EŞECUL EXPLOATĂRILOR MINIERE LUNARE... STAŢIE

COSTISITOARE DEPĂŞITĂ DE UZINELE NOASTRE ORBITALE ROBOT... CRISTALE, SEMICONDUCTOARE ŞI MEDICAMENTE DE PURITATE MAXIMĂ...

— Ticăloşi îngâmfaţi, pufni tânărul. Îţi zic eu, asta-i mâna nenorocitului ăla de KGB-ist, Efremov. El şi a băgat nasul aici!

COLOSALUL DEFICIT COMERCIAL SOVIETIC... NEMULŢUMIREA POPORULUI FAŢĂ DE CHELTUIELILE SPAŢIALE... DECIZIILE RECENTE ALE BIROULUI POLITIC ŞI SECRETARIATULUI COMITETULUI CENTRAL...

— Ne închid staţia! Chipul Instalatorului era contorsionat de furie.

Korolev se răsuci cu spatele la ecran, tremurând fără să se poată stăpâni. Lacrimi neaşteptate i se desprinseră de pe gene, în picături ce plutiră în imponderabilitate.

— Lasă-mă-n pace! Nu pot face nimic!

— Ce s-a-ntâmplat, colonele? îl prinse de umeri inginerul. Uită-te-n ochii mei. Cineva ţi-a administrat *Frica*!

— Pleacă, îl imploră Korolev.

— Nenorocitu' ăla mic! Ce ţi-a dat? Pilule? O injecţie?

— Am băut ceva... se cutremură Korolev.

— Ţi a dat *Frică*! Ţie, un bătrân bolnav! Îl sparg la nas!

Instalatorul ridică brusc genunchii, execută un salt mortal înapoi, se împinse cu tălpile într-un mâner aflat deasupra capului şi se catapultă afară din cabină.

— Aşteaptă! Instalatorule!

Acesta ţâşnise însă prin sfera de andocare precum o veveriţă, dispărând pe coridor, şi acum Korolev simţea că nu mai rezistă să fie singur. În depărtare se auzeau ecourile metalice ale unor strigăte furioase, distorsionate.

Tremurând, închise ochii şi aşteptă să-l ajute cineva.

***

Îl rugase pe ofiţerul psihiatru Bâşkov să-l ajute să se îmbrace cu vechea lui uniformă, cea cu *Steaua Ordinului Ţiolkovski* cusută deasupra buzunarului stâng de pe piept. Cizmele negre din nailon matlasat, gros, cu tălpile lor de velcro, nu i se mai potriveau în picioarele contorsionate; de aceea, rămase desculţ.

Injecţia lui Bâşkov îl readusese la normal într-o oră, purtându-l pe rând între deprimare şi furie. Acum stătea în muzeu, aşteptând ca Efremov să-i răspundă apelurilor.

Căminul său fusese denumit *Muzeul Victoriei Spaţiale Sovietice* şi, pe măsură ce mânia i se destrăma, înlocuită de un gol binecunoscut, se simţea tot mai mult un alt exponat. Examina mohorât portretele cu rame aurite ale marilor vizionari spaţiali, chipurile lui Ţiolkovski, Rânin, Tupolev. Dedesubtul lor, în rame ceva mai mici se găseau Verne, Goddard şi O'Neill.

Câteodată, în momentele de extremă deprimare, îşi imaginase că putea detecta o ciudată căutătură comună în ochii lor, mai cu seamă la cei doi americani. Să fi fost oare vorba de o simplă nebunie, aşa cum se gândea uneori, în clipele lui cele mai cinice? Sau era capabil să întrezărească o manifestare subtilă a unei stranii şi dezechilibrate forţe, pe care deseori o suspectase ca fiind evoluţia omenească în acţiune?

O dată, şi numai o dată, Korolev văzuse privirea respectivă în propriii ochi — în ziua când păşise pe solul Bazinului Coprates. Scânteind în interiorul vizorului căştii, razele soarelui marţian îi arătaseră reflecţia a doi ochi ficşi, străini — netemători, totuşi posedaţi —, iar acel şoc secret şi tăcut, acum îşi dădea seama, fusese momentul cel mai memorabil, chiar transcendental, al vieţii sale.

Deasupra portretelor, unsuros şi inert, se afla un tablou ce prezenta amartizarea în culori ce i aminteau de borş şi piftie — peisajul marţian redus la kitschul idealist al realismului socialist sovietic. Artistul reprodusese astronautul în costum de lângă lander cu toată vulgaritatea profund sinceră a stilului oficial.

Simţindu-se impurificat, aştepta sosirea lui Efremov, KGB-istul, politrucul Kosmogradului.

Când acesta se ivi în cele din urmă în Saliut, Korolev îi observă buza spartă şi vânătăile proaspete de pe beregată. Purta o salopetă albastră, Kansai, din mătase japoneză şi pantofi sport italieneşti. Tuşi politicos.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

Korolev îl privi fix şi lăsă tăcerea să se prelungească.

— Efremov, rosti el apăsat, nu te pot felicita.

KGB istul se înroşi, dar nu şi coborî privirea.

— Să vorbim deschis, colonele, ca de la rus la rus. Bineînţeles, sticla nu-ţi era destinată.

— *Frica*, Efremov?

— Beta-fenilat, da... Dacă nu le-ai fi încurajat acţiunile antisociale, dacă nu le-ai fi acceptat mita, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Deci sunt un peşte, Efremov? Un peşte şi un beţiv? Tu eşti un încornorat, un contrabandist şi un informator. Ţi-o zic, adăugă el, ca de la rus la rus.

Acum chipul celuilalt adoptase masca oficială de virtute politicoasă şi netulburată.

— Spune-mi însă, Efremov, ce urmăreşti de fapt? Ce ai făcut de când ai venit în Kosmograd? Ştim că staţia va fi desfiinţată. Ce-i aşteaptă pe civilii din echipaj, când vor reveni la Baikonur? Acuzaţii legate de corupţie?

— Bineînţeles că vor urma anchete. În unele cazuri, s-ar putea să fie vorba de spitalizări. Ce vrei să sugerezi, colonele, că Uniunea Sovietică are vreo vină în eşecurile Kosmogradului?

Korolev tăcu.

— Kosmogradul a fost un vis, colonele. Un vis care a eşuat. La fel ca şi visul despre spaţiu. Nu avem ce căuta aici. Ne aşteaptă o planetă întreagă ce trebuie adusă la ordine. Moscova reprezintă cea mai mare putere a istoriei. Nu putem să ne permitem pierderea perspectivei globale.

— Crezi c-o putem neglija atât de uşor? Noi reprezentăm o elită, o elită tehnică cu înaltă pregătire.

— O minoritate, colonele, o minoritate desuetă. Cu ce contribuiţi, în afară de a lua spuma de pe otrăvitoarele gunoaie americane? Echipajul de aici trebuia să muncească, nu să se transforme în speculanţi la bursa neagră, făcând contrabandă cu jazz şi pornografie. (Chipul lui Efremov rămăsese calm şi netulburat.) Vor reveni la Baikonur, armamentul poate fi dirijat şi de la sol. Desigur, dumneata vei rămâne şi vor veni cosmonauţi oaspeţi:

africani, sud americani… Pentru aceşti oameni, spaţiul continuă să deţină un anumit grad din vechiul său prestigiu.

— Ce ai făcut cu băiatul? scrâşni din dinţi Korolev.

— Instalatorul tău? se încruntă politrucul. A atacat un ofiţer al Comitetului pentru Securitatea Statului. Va rămâne sub pază până când va putea fi transportat la Baikonur.

— Dă-i drumul, încercă bătrânul un hohot neplăcut de râs. Tu însuţi vei avea prea multe necazuri ca să mai acuzi pe alţii. O să vorbesc personal cu mareşalul Gubarev. Poate că funcţia mea nu-i decât onorifică, Efremov, dar îmi păstrez o anumită influenţă.

KGB-istul ridică din umeri.

— Soldaţii din arsenal au primit de la Baikonur ordine să păstreze modulul de comunicaţii permanent încuiat. Cariera lor depinde de asta.

— S-a instaurat deci legea marţială?

— Aici nu-i Kabul, colonele. Trecem acum prin momente dificile. Dumneata deţii o autoritate morală — ar trebui să-ncerci să oferi un exemplu personal.

— O să vedem…

***

Kosmograd ieşi din umbra Pământului în razele directe ale Soarelui. Pereţii Saliutul-ui lui Korolev pocniră şi scârţâiră precum un cuib plin de cioburi. „Dintotdeauna”, se gândi absent colonelul pipăindu şi venele sparte de pe tâmplă, „hublourile unui Saliut sunt primele care cedează.”

Tânărul Grâşkin părea să gândească la fel. Dintr-un buzunar de la gleznă, scoase un tub ştemuitor şi începu să examineze etanşarea din jurul hubloului. Era ajutorul şi cel mai bun prieten al Instalatorului.

— Propun să trecem la vot, rosti obosit Korolev.

Unsprezece din cei douăzeci şi patru de civili ai echipajului din Kosmograd fuseseră de acord să participe la şedinţă, chiar doisprezece, dacă se punea şi pe el la socoteală. Aşadar rămăseseră treisprezece care fie că nu doreau să rişte implicându-se, fie erau de a dreptul ostili ideii de grevă. Efremov şi cei şase soldaţi din arsenal ridicau la douăzeci numărul total al absenţilor.

— Am prezentat revendicările noastre. Toţi cei care sunt de acord cu actuala listă...

Îşi ridică braţul sănătos. Alţi trei înălţară şi ei mâinile. Atent la hublou, Grâşkin întinse un picior. Korolev oftă:

— Şi aşa suntem destul de puţini. Ar fi preferabil să avem unanimitate. Să vă auzim obiecţiile.

— Expresia custodia militarilor, rosti un tehnician biolog pe nume Korovkin, poate fi interpretată că militarii sunt responsabili pentru situaţie, nu criminalul de Efremov. Bărbatul arăta extrem de stânjenit. Altfel suntem de acord, dar nu vom semna. Suntem membri de partid.

Păru gata să mai adauge ceva, dar amuţi.

— Mama, vorbi încet soţia lui, era evreică...

Korolev încuviinţă, însă nu spuse nimic.

— Toate astea sunt aiureli penale, zise botanistul Gluşko. (Nici el şi nici nevastă sa nu votaseră.) O idioţenie. Kosmogradul este terminat, o ştim cu toţii, şi cu cât ajungem mai repede acasă, cu atât mai bine. Ce a fost locul ăsta altceva decât o temniţă?

Imponderabilitatea nu convenea metabolismului său; în absenţa gravitaţiei, sângele avea tendinţa să i se acumuleze în faţă şi gât, făcându-l să semene cu unul dintre dovlecii lui experimentali.

— Tu eşti botanist, Vasili, spuse sec nevastă sa, în timp ce eu, dacă mai ţii minte, sunt pilot de Soiuz. Cariera ta nu este periclitată.

— Eu n-o să susţin idioţenia asta!

Gluşko izbi sălbatic cu piciorul în batardou, propulsându-se afară din cabină. Soţia îl urmă, plângându-se cu amărăciune pe tonul acela în surdină pe care membrii echipajului învăţaseră să l utilizeze pentru neînţelegerile personale.

— Din echipajul civil de douăzeci şi patru de membri, cinci doresc să semneze, rosti Korolev.

— Şase, spuse Tatiana, al doilea pilot de Soiuz, cu părul negru pieptănat peste cap şi prins cu o bandă împletită din plasă de nailon verde. L-ai uitat pe Instalator.

— Baloanele solare! strigă Grâşkin, arătând spre Pământ. Priviţi!

Kosmogradul ajunsese deasupra coastei Californiei: ţărmuri distincte, câmpuri de un verde intens, oraşe întinse şi decadente ale căror denumiri răsunau cu o magie stranie. Mult deasupra unei pături de stratocumulus pluteau cinci baloane solare, sfere geodezice din oglinzi ancorate prin cabluri energetice; reprezentaseră înlocuitoarele mai ieftine ale grandiosului plan american de construire a unor sateliţi energetici solari. Korolev bănuia că drăciile dăduseră rezultate, întrucât în ultimul deceniu le văzuse cum se înmulţiseră.

— Ei zic că năuntru trăiesc oameni?

Ofiţerul de sistem, Stoiko, i se alăturase lui Grâşkin în faţa hubloului. Korolev îşi aminti pateticul vârtej de bizare propuneri energetice ale americanilor ce urmaseră Tratatului de la Viena. Cu Uniunea Sovietică controlând ferm livrările mondiale de ţiţei, americanii păruseră gata să încerce absolut orice. După aceea, accidentul nuclear din Kansas îi lecuise pentru totdeauna de centrale atomice. Vreme de peste trei decenii, lunecaseră treptat în izolaţionism şi declin industrial. Spaţiul..., se gândi bătrânul cu tristeţe, ar fi trebuit să meargă în spaţiu... Nu pricepuse niciodată ciudata paralizie a voinţei care păruse că le afectase excepţionalele eforturi anterioare. Sau poate că fusese pur şi simplu un eşec al imaginaţiei, al viziunilor. Vedeţi voi, americanilor, le spuse în gând, ar fi trebuit să-ncercaţi să vă alăturaţi gloriosului nostru viitor, aici, în Kosmograd.

— Cine ar vrea să trăiască într-un asemenea loc? întrebă Stoiko, lovindu-l pe Gâşkin în umăr şi râzând cu energia tăcută a disperării.

***

— Glumiţi, rosti Efremov. Şi aşa avem cu toţii destule necazuri.

— Nu glumim, tovarăşe ofiţer politic, şi acestea sunt revendicările noastre.

Cei cinci dizidenţi se îngrămădiseră în Saliut-ul pe care KGB-istul îl ocupa împreună cu Valentina, împingându-l în ecranul dinspre partea posterioară. Ecranul era împodobit cu o fotografie — meticulos retuşată cu aerograful — a premierului, făcând cu mâna dintr-un tractor. Korolev ştia că Valentina se afla cu Romanenko în muzeu, scârţâind din chingi. Colonelul se întrebă cum reuşea tânărul să scape aşa frecvent de carturile din arsenal.

Efremov strânse din umeri şi examină lista.

— Instalatorul trebuie să rămână în custodie — am primit ordin direct. În privinţa celorlalte...

— Sunteţi vinovat de utilizarea neautorizată a unor droguri psihice! strigă Grâşkin.

— Aceea a fost o problemă strict personală, replică Efremov calm.

— Un act criminal, interveni Tatiana.

— Tovarăşe pilot, amândoi ştim că Grâşkin, aici de faţă, este cel mai activ pirat de samizdat al staţiei! Cu toţii suntem infractori, nu-nţelegi? În asta constă frumuseţea sistemului nostru, nu i aşa? (Rânjetul său brusc şi strâmb era şocant de cinic.) Kosmograd nu-i Potemkin, şi voi nu sunteţi revoluţionari. În plus, cereţi să discutaţi cu mareşalul Gubarev? Se află sub stare de arest la Baikonur. Mai cereţi să discutaţi cu ministrul tehnologiei? El personal conduce acţiunea de epurare.

Cu gesturi hotărâte, rupse imprimata în bucăţele — petece gălbui şi fragile, risipindu-se în imponderabilitate precum nişte fluturi zburând cu încetinitorul.

***

În cea de a noua zi a grevei, Korolev se întâlni cu Grâşkin şi Stoiko în Saliut-ul în care Grâşkin locuia de obicei cu Instalatorul.

Timp de patruzeci de ani, locuitorii Kosmogradului duseseră un război antiseptic împotriva mucegaiului şi ciupercilor. În imponderabilitate, praful, grăsimea şi vaporii nu se depuneau, iar sporii apăreau peste tot — în capitonaje, în haine sau ventilaţie. Se răspândeau aidoma petelor de ulei în atmosfera caldă şi umedă de cuve Petri.

Acum, în aer se simţea o duhoare de putreziciune uscată, suprapusă izului permanent de izolaţie arsă.

Somnul lui Korolev fusese întrerupt de bufnetul surd al plecării unui lander Soiuz. Probabil Gluşko şi nevastă-sa, presupuse el. În ultimele douăzeci şi patru de ore, Efremov supraveghease evacuarea acelor membri ai echipajului care refuzaseră să se alăture grevei. Soldaţii rămăseseră în arsenalul lor şi în inelul corpului de gardă, unde continuau să-l ţină pe Nikita Instalatorul.

Saliut-ul lui Grâşkin devenise cartierul general al greviştilor. Nici-unul dintre bărbaţi nu se bărbierise, iar Stoiko contractase o infecţie stafilococică ce i se răspândise pe antebraţe sub forma unor erupţii dureroase. Înconjuraţi de imagini lugubre preluate de la televiziunea americană, ei aduceau cu un trio degenerat de obsedaţi sexual. Lumina era slabă; Kosmogradul funcţiona cu jumătate din energie.

— După plecarea celorlalţi, spuse Stoiko, atuurile sunt în mâna noastră.

Grâşkin oftă. Avea nările astupate cu tampoane albe de vată medicinală. Era convins că Efremov avea să încerce spargerea grevei folosind aerosoli de beta-fenilat. Dopurile de vată constituiau unul dintre simptomele nivelului general de stres şi paranoia. Înainte ca ordinul de evacuare să vină de la Baikonur, unul dintre tehnicieni începuse să asculte la nesfârşit, ore de a rândul, uvertura 1812 a lui Ceaikovski, la o intensitate sonoră asurzitoare. Gluşko îşi fugărise nevasta goală, învineţită şi zbierând, prin întregul Kosmograd, Stoiko accesase fişierele KGB-istului şi înregistrările psihiatrice ale lui Bâşkov; metri întregi de imprimate galbene, răsucindu-se prin coridoare în spirale flasce, unduind în curentul ventilatoarelor.

— Gândiţi vă ce ne vor face declaraţiile lor de pe Pământ, murmură Grâşkin. Nici măcar n-o să mai fim judecaţi. Direct în psikuska!

Porecla sinistră a spitalelor politice părea să-l galvanizeze de spaimă pe băiat. Korolev ciuguli apatic dintr-o bucată vâscoasă de chlorella.

Stoiko înhăţă o bucată de imprimată ce plutea prin apropiere şi citi cu glas tare:

— Paranoia cu tendinţă de supraestimare a ideilor! Imaginaţii revizioniste, ostile sistemului social! Mototoli hârtia. Dac am putea pune mâna pe modulul de comunicaţie, ne-am putea cupla la un comsat american şi le-am trânti totu-n poală. Poate că asta ar demonstra Moscovei ceva despre ostilitatea noastră!

Korolev dezgropă din budinca de alge o musculiţă de fructe rătăcită. Cele două perechi de aripioare şi toracele bifurcat constituiau dovezi mute ale nivelurilor ridicate de radiaţie din Kosmograd. Insectele evadaseră din vreun experiment de mult uitat; de câteva decenii, generaţii de musculiţe infestaseră staţia.

— Americanii nu sunt interesaţi de noi, vorbi colonelul, iar Moscova nu mai poate fi stânjenită de asemenea revelaţii.

— Decât atunci când se apropie termenele de livrare ale importurilor de cereale, completă Grâşkin.

— America are nevoie să vândă, tot aşa cum noi avem nevoie să cumpărăm. Fără chef, Korolev vârî încă o porţie de chlorella în gură, mestecă mecanic şi înghiţi. Americanii n-ar putea ajunge la noi, nici dac ar vrea s o facă. Canaveral este în ruine...

— Noi nu prea avem carburant, spuse Stiko.

— Îl putem lua din landerele care au rămas, îi aminti Korolev.

— Şi atunci, cum dracu’ o să coborâm? Pumnii lui Grâşkin tremurau. Până şi-n Siberia sunt copaci, copaci peste tot... cerul! S-o ia dracu’! N-are decât să se facă bucăţele! Să cadă şi să ardă!

Budinca lui Korolev începu să curgă pe batardou.

— Ah, Hristoase, făcu Grâşkin. Iartă-mă, colonele. Ştiu că nu te poţi întoarce pe Pământ.

Când intră în muzeu, o găsi pe Tatiana, pilotul, plutind dinaintea oribilei reproduceri a amartizării, cu obrajii strălucind de lacrimi.

— Colonele, ştii că în Baikonur există un bust al dumitale? Din bronz. Treceam pe lângă el, când mergeam la cursuri.

Ochii îi era injectaţi de nesomn.

— Întotdeauna vor exista busturi. Academiile au nevoie de ele.

Zâmbi şi o luă de mână.

— Cum a fost atunci? Femeia continua să privească tabloul.

— De abia mai ţin minte. Am vizionat de atâtea ori benzile, încât acum mi-le amintesc doar pe ele. Amintirile mele despre Marte sunt identice cu ale oricărui şcolar. Îi surise din nou: în nici un caz n-a semănat cu tabloul ăsta urât. În ciuda atâtor ani trecuţi de atunci, în privinţa asta sunt sigur.

— De ce s-au petrecut aşa lucrurile, colonele? De ce se termină totul acum? Când eram mică, am văzut toate astea la televizor. Viitorul nostru în spaţiu era veşnic...

— Poate că americanii au avut dreptate. Japonezii au trimis maşini în loc de oameni, roboţi care să le construiască fabricile orbitale. Noi am eşuat în exploatarea minieră a Lunii, dar am considerat că cel puţin aici va fi un fel de centru permanent de cercetări. Cred că totul e legat de băierile pungii. De oamenii care stau în birouri şi iau decizii.

— Asta-i decizia finală în privinţa Kosmogradului, îi întinse Tatiana un petec de hârtie împăturit. Am găsit o printre ordinele primite de Efremov de la Moscova. În următoarele trei luni, vor permite reducerea treptată a orbitei staţiei.

Korolev constată că acum el privea fix la pictura pe care o detesta.

— Oricum, nu mai contează, se auzi vorbind.

Apoi ea izbucni în plâns, cu faţa apăsând cu putere umărul schilod al bătrânului.

— Am însă un plan, Tatiana, continuă el, mângâindu-i părul. Fii atentă!

Îşi privi Rolexul vechi. Se aflau deasupra Siberiei răsăritene. Îşi aminti cum primise ceasul de la ambasadorul elveţian, într-o uriaşă sală boltită a Kremlinului.

Era momentul să înceapă.

Pluti afară din Saliut-ul său, în sfera de andocare, îndepărtând o fâşie de imprimată care încerca să i se înfăşoare în jurul capului.

Cu mâna sănătoasă putea să lucreze încă rapid şi eficient. Surâse, desfăcând o butelie mare de oxigen din chingile care o fixau. Împingându-se într-un mâner, o azvârli cu toată puterea înspre capătul opus al sferei. Rezervorul ricoşă inofensiv, cu un zăngănit ascuţit. Bătrânul se duse după el, îl prinse şi-l aruncă din nou.

Apoi izbi alarma de decompresie.

Praful ţâşni din difuzoare, când o sirenă începu să urle. Declanşate de alarmă, ecluzele de andocare se închiseră automat, cu un şuier de hidraulice. Urechile lui Korolev pocniră. Strănută, după care merse iarăşi să prindă butelia de oxigen.

Luminile izbucniră la intensitatea maximă, apoi pâlpâiră, stingându-se. Korolev surâse în beznă, bâjbâind după rezervorul din oţel. Stoiko provocase o avarie generală de sistem. Nu fusese prea dificil. Băncile de memorie erau deja ticsite până aproape de colaps cu programe de televiziune piratate.

— Chestiile cu adevărat dure, mormăi bătrânul, lovind butelia de perete.

Lămpile reîncepură să clipească slab, pe măsură ce intrau în funcţiune generatoarele de avarie. Umărul începuse să l doară. Continuă cu stoicism, amintindu-şi zăpăceala cauzată de o explozie reală. Trebuia să fie cât mai bine. Trebuia să-i poată păcăli atât pe Efremov, cât şi pe soldaţii din arsenal.

Scârţâind, roata manuală a unui chepeng porni să se învârtă. În cele din urmă, bubui, deschizându-se şi Tatiana privi înăuntru, zâmbind timidă.

— Instalatorul e liber? întrebă colonelul, lăsând butelia de oxigen.

— Stoiko şi Umanski îl conving pe paznic. (Lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.) Grâşkin pregăteşte landerul.

El o însoţi până în următoarea sferă de andocare. Stoiko îl ajuta pe Instalator prin uşa dinspre inelul corpului de gardă. Inginerul era desculţ şi cu o faţă vânătă sub tuleiele nerase ale bărbii. Meteorologul Umanski îi urma, târând corpul inert al unui soldat.

— Cum te simţi? îl întrebă Korolev pe Instalator.

— Ameţit... M-au pompat cu *Frică*. Nu-n doze mari, totuşi... În plus, am crezut c-a fost o explozie adevărată!

Grâşkin lunecă afară din cel mai apropiat lander Soiuz, trăgând după el o legătură de scule şi aparate de măsură fixate pe un şnur.

— Totu-i verificat. Accidentul a avariat pilotul automat. Le-am stricat telecomenzile cu şurubelniţa, aşa încât să nu poată fi preluaţi de controlul de la sol. Cum merge, Nikita? se adresă Instalatorului. O să aterizezi în centrul Chinei.

Tânărul se strâmbă, clătină din cap şi se înfioră.

— Nu vorbesc chineza.

— Asta-i în mandarina fonetică, îi întinse Stoiko o imprimată. VREAU SĂ DEZERTEZ. DUCEŢI-MĂ LA CEA MAI APROPIATĂ AMBASADĂ JAPONEZĂ.

Instalatorul zâmbi şi-şi trecu degetele prin claia de păr năclăit de sudoare.

— Şi voi?

— Crezi că facem asta numai pentru binele tău? se strâmbă Tatiana. Asigură-te că serviciile chineze de ştiri pun mâna pe restul hârtiei. Fiecare dintre noi are o copie. Vom avea grijă ca lumea să afle ce soartă intenţionează Uniunea Sovietică să-i asigure colonelului Iuri Vasilievici Korolev, primul om pe Marte!

Suflă o sărutare spre Instalator.

— Ce facem cu Filipcenko? se interesă Umanski.

Câteva globuleţe întunecate, de sânge condensat, pluteau deformate lângă obrazul soldatului inconştient.

— De ce nu-l iei pe amărât cu tine? făcu Korolev.

— Haide, prostovane, mârâi Instalatorul apucând centura lui Filipcenko şi târându-l spre trapa Soiuz-ului. Eu, Nikita Instalatorul, îţi voi oferi cea mai mare favoare din mizerabila ta viaţă.

Korolev privi cum Stoiko şi Grâşkin etanşară trapa după el.

— Unde sunt Romanenko şi Valentina? întrebă el, verificându-şi ceasul.

— Aici, colonelul meu, rosti femeia cu părul blond plutindu-i în jurul chipului în chepengul altui Soiuz. L-am bifat şi p-ăsta, chicoti ea.

— O s-aveţi timp destul la Tokio, se răsti Korolev. Peste câteva minute, or să pregătească interceptoarele din Vladivostok şi Hanoi.

Braţul dezgolit şi musculos al lui Romanenko ieşi şi o trase pe Valentina înapoi, în lander. Stoiko şi Grâşkin etanşară trapa.

— Ţăranii-n cosmos, scuipă Tatiana.

Kosmogradul răsună cavernos când Instalatorul, însoţit de Filipcenko cel inconştient, se lansă în spaţiu. O altă bubuitură şi amanţii îi urmară.

— Haide, prietene, i se adresă Stoiko lui Umanski, şi adio, colonele!

Cei doi porniră pe coridor.

— Eu merg cu tine, zâmbi Grâşkin către Tatiana. La urma urmelor, eşti pilot.

— Nu, clătină ea din cap. Plecăm separat. În felul ăsta, ne dublăm şansele. O să te descurci cu pilotul automat. Ai grijă numai să n-atingi nimic de pe bord.

Korolev o privi ajutându-l să se instaleze în sfera ultimului Soiuz.

— Te invit la bal în Tokio, vorbi Grâşkin, apoi femeia etanşă trapa.

O altă bubuitură şi Stoiko împreună cu Umanski se propulsară din sfera de andocare alăturată.

— Du-te, Tatiana, zise bătrânul. Grăbeşte-te! Nu vreau să tragă în tine deasupra apelor internaţionale.

— O să rămâi singur aici, colonele, singur cu duşmanii tăi.

— După ce plecaţi, or să plece şi ei. În plus, mă bizui pe publicitatea voastră ca să stânjeniţi în asemenea măsură Kremlinul, încât să mă ţină în viaţă aici.

— Ce vrei să le spun la Tokio, colonele? Ai vreun mesaj pe care să-l transmiţi lumii?

— Spune-le..., şi toate clişeele năvăliră asupra lui cu o asemenea precizie, încât îi veni să izbucnească într-un râs isteric: Un pas mic... Am venit aici în pace... Proletari din toate ţările... Trebuie să le spui că am nevoie de spaţiu — şi-şi ciupi încheietura mumificată — până-n măduva oaselor.

Ea îl îmbrăţişă şi o rupse la fugă.

***

Korolev aşteptă singur în sfera de andocare. Tăcerea îi zgâria nervii; avaria dezactivase sistemul de ventilaţie cu al cărui zumzet trăise timp de douăzeci de ani. În cele din urmă, auzi Soiuzul Tatianei decuplându-se.

Cineva venea prin coridor. Era Efremov, înaintând cu stângăcie într-un scafandru spaţial. Colonelul zâmbi.

Înapoia vizorului din lexan al căştii, KGB-istul purta masca lui inexpresivă, oficială; evită totuşi ochii bătrânului, când trecu pe lângă el. Se îndrepta spre arsenal.

— Nu! strigă Korolev.

Sirena chemă operatorii staţiei la alarmă generală.

Chepengul arsenalului era deschis când Korolev ajunse acolo. În interior, soldaţii se mişcau sacadat, cu reflexele galvanizate ale nenumăratelor repetiţii, fixând centurile late ale scaunelor de consolă peste piepturile costumelor masive.

— N-o faceţi!

Încleştă mâna într-o gheară, trăgând de ţesătura rigidă, pliată precum un acordeon, a scafandrului lui Efremov. Unul

dintre acceleratoare se activă cu un ţiuit sacadat. Pe un ecran de urmărire, crucea verde a colimatorului se suprapuse unui punct roşu.

Efremov îşi scoase casca. Calm, fără vreo modificare a expresiei, şfichiui cu ea faţa bătrânului.

— Opreşte-i! gemu Korolev. Pereţii se cutremurară când fascisculul porni cu zgomotul unui harapnic. Nevastă ta, Efremov! E acolo!

— Afară, colonele! Bărbatul apucă mâna artritică a lui şi o strânse până când bătrânul urlă. Afară!

Un pumn înmănuşat îl pocni în piept. Korolev izbi zadarnic în costumul presurizat, în vreme ce era împins afară, pe coridor.

— Nici chiar eu, colonele, nu-ndrăznesc să comentez ordinele Armatei Roşii. Efremov părea îmbătrânit acum, masca i se năruise. Aşa, moşule! Aşteaptă aici până se termină.

În clipa aceea, Soiuzul Tatianei lovi instalaţia fasciculului şi inelul corpului de gardă. În fracţiunea de secundă a dagherotipului cu raze directe de soare, Korolev văzu arsenalul boţindu-se şi turtindu-se precum o cutie de bere strivită sub un bocanc; zări trunchiul decapitat al unui soldat rotindu-se şi îndepărtându-se de o consolă; îl văzu pe Efremov încercând să vorbească, cu părul ridicându-i-se vertical pe măsură ce vidul smulgea aerul din costumul său prin gulerul deschis. Două şuviţe subţiri, gemene, de sânge se arcuiră din nările lui Korolev, vuietul aerului scurs fiind înlocuit de un vâjâit mai profund în capul său.

Ultimul sunet de care îşi amintea era bufnetul chepengului închizându-se.

Când se trezi, o făcu în beznă, cu durerea pulsându-i înapoia ochilor, amintindu-i de nişte cursuri vechi la care asistase. Pericolul era la fel de mare ca şi explozia în sine; azotul fierbea prin sânge, izbind cu o durere paralizantă, alb arzătoare...

În realitate însă, totul era atât de îndepărtat, atât de academic... Răsuci rotiţele ecluzelor mai degrabă dintr-un straniu sentiment de *noblesse oblige*, atât şi nimic mai

mult. Munca era destul de istovitoare şi-şi dorea foarte mult să se întoarcă în muzeu şi să doarmă.

***

Putea astupa fisurile, dar avaria sistemelor îl depăşea. Avea grădina lui Grâşkin. Cu legume şi alge, nu urma să flămânzească, nici să se sufoce. Modulul de comunicaţii pierise odată cu arsenalul şi inelul corpului de gardă, desprinse de staţie prin impactul Soiuzului sinucigaş al Tatianei. Presupunea că respectiva coliziune perturbase orbita Kosmogradului, însă nu avea cum să prezică ora ultimei întâlniri incandescente a staţiei cu atmosfera superioară. Acum era bolnav în majoritatea timpului şi adesea se gândea că putea muri înainte de arderea finală, ceea ce-l tulbura.

Petrecea nenumărate ore vizionând biblioteca de benzi a muzeului. O îndeletnicire potrivită pentru *Ultimul Om în Spaţiu*, care fusese cândva *Primul Om Pe Marte*.

Devenise obsedat de simbolul lui Gagarin, rulând la nesfârşit imaginile de televiziune granulate din anii şaizeci, jurnalele de actualităţi care duceau atât de invariabil la moartea cosmonautului. În aerul stătut al Kosmogradului, pluteau spiritele martirilor. Gagarin, primul echipaj Saliut, americanii prăjiţi de vii în butucănosul lor Apollo...

Adesea o visa pe Tatiana; privirea ei era leit aceleia pe care şi o imaginase în ochii portretelor din muzeu. Iar odată se trezise — sau visase că se trezise — în Saliut-ul unde dormise femeia; el purta vechea uniformă şi avea fixat pe frunte un proiector de lucru alimentat cu baterii. De la mare distanţă, parcă privind un jurnal de actualităţi pe monitorul muzeului, se vedea smulgându-şi Steaua Ordinului Ţiolkovski de pe buzunar şi prinzând o pe certificatul ei de pilot.

Când auzi ciocăniturile, ştiu că trebuia să fie tot un vis.

Chepengul culisă, deschizându-se.

În lumina albăstrie, pâlpâitoare, a vechiului film, văzu că femeia avea pielea neagră. Tirbuşoane lungi de păr încâlcit i se înălţau precum nişte cobre în jurul capului. Purta

ochelari de protecţie, iar eşarfa din mătase a unui aviator se răsucea înapoia ei, în imponderabilitate.

— Andy, rosti ea în engleză, ia vino să vezi ce-i aici!

Îndărătul ei apăru plutind un bărbat micuţ, musculos, aproape chel şi purtând doar un suspensor şi o centură zornăitoare cu unelte.

— E viu? întrebă el.

— Sigur că e viu, replică Korolev într-o engleză abia accentuată.

Bărbatul numit Andy trecu pe deasupra capului negresei.

— Eşti okay, amice? (Bicepsul drept era tatuat cu un balon geodezic, deasupra a două fulgere încrucişate şi a inscripţiei PARCUL SOLAR 15, UTAH.) Nu ne aşteptam să găsim pe cineva.

— Nici eu, clipi bătrânul.

— Am venit să locuim aici, pluti mai aproape femeia.

— Suntem din baloane. Intruşi, cred c-ai putea spune. Auzisem că locul e pustiu. Ştiai că orbita staţiei tale este regresivă? Execută cu stângăcie un salt mortal şi sculele îi zăngăniră la centură. Imponderabilitatea asta i senzaţională!

— Dumnezeule, interveni şi femeia. Pur şi simplu nu mă pot obişnui cu ea! E minunată. Parc ai sări fără paraşută, atât că nu există curenţi de aer.

Korolev îl privi pe bărbatul ce avea aspectul neglijent al cuiva pe care libertatea îl îmbătase din naştere.

— Dar n-aveţi nici măcar un aerodrom, spuse el.

— Aerodrom? chicoti Andy. Păi ştii cum facem noi? Avem nişte surplusuri de trepte auxiliare pe care le ridicăm pe cabluri până la baloane, iar de acolo le dăm drumul şi le activăm în aer.

— Asta-i o nebunie!

— Dar am ajuns aici, nu?

Colonelul încuviinţă din cap. Dacă se afla într-un vis, atunci era unul cu totul special.

— Eu sunt colonelul Iuri Vasilievici Korolev.

— Marțianul! bătu femeia din palme. Să vezi când or-s-audă puştii!

Desprinse micuţa machetă a roverului Lunohod de pe batardou şi începu să i întoarcă arcul care o punea în mişcare.

— Hei, făcu bărbatul, trebuie să m-apuc de lucru. Avem nişte motoare auxiliare afară. Trebuie să-ţi ridicăm drăcovenia pe orbita stabilă înainte de a începe să ardă.

Ceva zăngăni, lovindu-se de fuzelaj. Kosmogradul răsună sub impact.

— Asta trebuie să fie Tulsa, zise Andy, consultându-şi ceasul. La fix!

— Dar de ce? Korolev scutură din cap, simţindu-se complet zăpăcit. De ce aţi venit?

— Ţi am zis... Ca să locuim aici. Putem lărgi coşmelia asta, poate să mai construim câteva... S-a zis că n-o să reuşim niciodată să trăim în baloane, dar am fost singurii care le-am făcut să funcţioneze. A fost unica noastră şansă s-ajungem sus pe cont propriu. Cine ar vrea să locuiască aici de dragul unui guvern, al unor mahări din armată, sau al unor scârţa-scârţa pe hârtie? Trebuie să ţi doreşti o nouă frontieră — să vrei chestia asta până în măduva oaselor, este?

Korolev zâmbi. Andy îi întoarse surâsul.

— Am înhăţat cablurile energetice şi pur şi simplu ne am târât în sus. Iar când ajungi sus, nenică, ori faci saltul cel mare, ori putrezeşti aici. Glasul îi spori în intensitate: Şi nu mai priveşti îndărăt, nu, meştere! Noi am făcut saltul ăla şi ne găsim aici ca să rămânem!

Femeia puse roţile din velcro ale machetei pe peretele curb şi i dădu drumul. Roverul porni să meargă pe deasupra capetelor lor, sfârâind fericit.

— Nu-i drăguţ? Puştii or să se dea în vânt după el.

Korolev privi în ochii lui Andy. Kosmogradul zăngăni din nou, mişcând micuţa machetă a Lunohodului pe o nouă traiectorie.

— Estul Los Angeles ului, continuă negresa. Acolo s copiii.

Îşi scoase ochelarii şi Korolev îi văzu ochii umplându-se cu o nebunie minunată.

— Ei bine, zornăi Andy centura de scule, te simţi în formă să ne prezinţi şi nouă locurile?

Piaţa în iarnă

Plouă mult, aici sus; în unele zile de iarnă, soarele nu răzbate deloc, este doar de un cenuşiu neclar, luminos. Sunt însă şi zile când parcă se trage cortina şi eşti orbit de trei minute de soare şi munţi suspendaţi, genericul unui film făcut de însuşi Dumnezeu. Aşa era în ziua când mi-au telefonat agenţii ei, tocmai din inima piramidei placată cu oglinzi de pe Beverly Boulevard, ca să-mi spună că ea se contopise cu reţeaua, făcuse pasul final, iar Regii Somnului mergea pe a treia distincţie de platină. Eu montasem cea mai mare parte din Regi, alcătuisem harta creierului şi o parcursesem cu modulul de transfocare rapidă, aşa încât încasam o parte din drepturi.

Nu, am rostit, nu. După aceea, da, da, şi am întrerupt convorbirea. Mi-am îmbrăcat haina şi am coborât treptele, câte trei o dată, la cel mai apropiat bar şi o rupere de film de opt ore, încheiată pe o terasă din beton, la doi metri deasupra miezului nopţii. Apa lui False Creek. Luminile oraşului, aceeaşi cupolă sură de cer, acum mai mică, iluminată de neoane şi vapori de mercur. Ningea, cu fulgi uriaşi, dar rari, ce dispăreau fără urmă atunci când atingeau undele întunecate. Mi am privit picioarele şi am văzut vârfurile lor peste muchia betonului, şi apa dintre ele. Purtam încălţăminte japoneză, nouă şi scumpă, cizmuliţe Ginza din piele de mănuşi, cu bombeurile protejate cu cauciuc. Am rămas acolo multă vreme, înainte să păşesc îndărăt.

Deoarece ea era moartă şi eu o lăsasem să plece. Pentru că acum era nemuritoare şi eu o ajutasem să devină aşa. Şi pentru că ştiam că avea să mi telefoneze, dimineaţa.

***

Tata era tehnician audio, maistru tehnician. Intrase în branşă de multă vreme, chiar dinaintea digitalelor.

Procesele de care se ocupa erau parţial mecanice, având particularitatea aceea ţăcănitoare, cvasi-victoriană, existentă în tehnologia secolului douăzeci. În esenţă, era un fel de strungar. Oamenii îi aduceau înregistrări audio şi el transpunea sunetele în şănţuleţe, pe un disc lăcuit. După aceea, discul era placat electrolitic şi folosit pentru construirea unei matriţe, care ştanţa plăcile, discurile acelea negre din magazinele cu antichităţi. Mi-l amintesc spunându-mi odată, cu câteva luni înaintea morţii, că anumite frecvenţe — mi se pare că le numea accidentale — puteau arde cu uşurinţă capul, capul tăietor al strungului. Capetele respective erau incredibil de costisitoare şi distrugerea lor se putea preveni cu ceva denumit accelerometru. La asta mă gândeam, stând acolo, cu vârfurile cizmelor deasupra apei: capul acela, arzându-se.

Deoarece asta îi făcuseră.

Şi asta fusese dorinţa ei.

Pentru Lise nu exista accelerometru.

***

Îndreptându-mă spre pat, am decuplat telefonul. Am făcut-o cu capătul util al unui tripod de studio vest german, a cărui reparaţie avea să mă coste salariul pe o săptămână.

M-am trezit, nu ştiu după cât timp, şi am luat un taxi înapoi, pe insula Granville, la Rubin.

Într-un mod de nimeni înţeles pe deplin, Rubin este un maestru, un dascăl, ceea ce japonezii numesc un *sensei*. De fapt, este un artist al gunoaielor, al resturilor, al deşeurilor, al oceanului acela de obiecte abandonate pe care pluteşte veacul nostru. *Gomi no sensei*. Maestrul rămăşiţelor.

De data aceasta, l-am găsit stând ghemuit pe vine între tamburii a două maşini cu aspect malefic, pe care nu le mai văzusem, membre de păianjeni ruginite, pliate deasupra constelaţiilor de conserve goale pescuite din pubelele Richmondului. Niciodată nu şi denumeşte încăperea „studio”, şi nici el nu se consideră artist. „Mă prostesc şi eu”, aşa se autodescrie, apreciindu-şi activitatea drept un fel de extensie a unei plictisite după amiezi de adolescent,

petrecută în garajul tatălui. Rătăceşte prin spaţiul acela ticsit şi dezordonat, un soi de mini hangar cârpit pe partea dinspre apă a Pieţii, urmat de cele mai inteligente şi agile dintre creaturile sale, precum un Satan vag blajin, aplecat asupra elaborării unor procese şi mai stranii, în Infernul său de gomi. L-am văzut pe Rubin programându-şi construcţiile să identifice şi să profere injurii la adresa pietonilor care poartă veşmintele unui anumit designer la modă; altele îndeplinesc misiuni mai obscure, iar câteva par realizate pur şi simplu în scopul de a se autodistruge la modul cel mai gălăgios cu putinţă. Rubin este aidoma unui copil; de asemenea, are o cotă ridicată în galeriile de artă din Tokio şi Paris.

I-am spus despre Lise. Nu m-a oprit, m-a lăsat să mă descarc, apoi a încuviinţat.

— Ştiu. Un bulache de la CBC a sunat de vreo opt ori. Sorbi dintr-o ceaşcă ştirbă. Vrei Wild Turkey cu sifon?

— De ce te-au sunat pe tine?

— Pentru că numele meu apare la sfârşitul Regilor. Dedicaţie.

— Încă nu l-am văzut.

— Ea a-ncercat să te sune?

— Nu.

— O s-o facă.

— Rubin, e moartă. Deja au incinerat-o.

— Ştiu, rosti el. Şi o să te caute.

***

Gomi.

Unde se opreşte gomi şi unde începe lumea? Acum un secol, japonezii nu mai aveau spaţiu pentru gomi în jurul lui Tokio, aşa că au avut ideea să-l obţină chiar din gomi. Prin 1969 îşi construiseră în golful Tokio o insuliţă din gomi şi o botezaseră Insula Viselor. Oraşul continua să deverseze nouă mii de tone pe zi, de aceea au continuat cu Noua Insulă a Viselor, iar astăzi coordonează întregul proces, şi alte Japonii se înalţă din Pacific. Rubin priveşte toate astea la emisiunile de ştiri şi nu comentează absolut nimic.

N-are nimic de spus despre gomi. Este mediul lui, aerul pe care-l respiră, unde a înotat toată viaţa. Bântuie prin Marele Rezervor, într-un soi de camionetă dezaxată, tăiată dintr-un Mercedes vechi, fost transportor de scară de aeroport, cu acoperişul pierdut sub un sac din cauciuc, care se bălăngăne, pe jumătate umplut cu biogaz. Caută obiecte potrivite ideilor ciudate, mâzgălite în interiorul craniului său de ceea ce-i slujeşte drept Muză. Aduce acasă alt gomi. Parţial, acesta e încă operativ. Parţial, este aidoma Lisei, uman.

Am întâlnit o pe Lise la una dintre petrecerile lui. Rubin dădea multe petreceri. El însuşi nu părea că se distrează, însă atmosfera era excelentă. În toamna aceea pierdusem numărul trezirilor pe o placă din poliuretan, în uruitul străvechiului espressor al lui Rubin, un behemoth mătuit deasupra căruia se afla un vultur mare, cromat, zgomotele reflectându-se din pereţii de tablă ondulată, totuşi extrem de liniştitoare şi aducătoare de siguranţă: se face cafea. Viaţa merge înainte.

Primul loc unde am zărit-o: Zona Bucătăriei. Nu prea i se potrivea denumirea, doar trei frigidere, o plită şi un cuptor convectiv defect, adus o dată cu gomi. Prima oară când am zărit-o: deschisese frigiderul de bere, lumina se revărsa dinăuntru şi am văzut pomeţii obrajilor şi linia hotărâtă a gurii, însă am observat şi sclipirea întunecată a policarbonului de la încheietura mâinii, şi bătătura lucioasă, unde freca exoscheletul. Prea beat să analizez, să înţeleg ce era, ştiam doar că nu-i o distracţie. De aceea, am procedat aşa cum obişnuiau oamenii să-i facă Lisei şi m-am comutat în alt film. Am schimbat direcţia spre vin, pe tejgheaua de lângă cuptor. Nici n-am privit îndărăt.

Dar ea m-a găsit iarăşi. A venit după mine peste două ore, slalomând printre trupuri şi gunoaie, cu graţia teribilă programată în exoschelet. Atunci, privind o cum se apropie, am priceput ce era; prea stânjenit s-o evit, să fug, să mormăi vreo scuză şi să plec. Ţintuit acolo, cu braţul în jurul unei fete pe care n-o cunoşteam, în vreme ce Lise înainta — era purtată, cu delicateţea aceea batjocoritoare

— drept spre mine, ochii arzându-i de wizz, iar fata mi-se strecurase de sub mână, dispărând cu o panică tăcută, şi Lise s-a oprit înaintea mea, rigidă în protezele de policarbon de grosimea unui creion. Privind-o în ochi, îi puteai auzi sinapsele ţiuind, un strigăt imposibil de acut, pe măsură ce wizzul îi deschidea fiecare circuit al creierului.

— Du-mă acasă, rosti ea, şi cuvintele mă şfichiuiră precum un bici. Cred că am clătinat din cap. Du-mă acasă.

Existau acolo multe niveluri de durere, şi subtilitate, şi o uimitoare cruzime. Atunci am ştiut că niciodată nu fusesem detestat atât de profund şi amănunţit pe cât mă ura acum fata aceea schiloadă, urându-mă pentru felul cum o privisem, apoi îmi ferisem ochii, lângă frigiderul plin cu bere al lui Rubin.

De aceea — dacă aceasta e o expresie potrivită — am făcut unul dintre lucrurile despre care nu pricepi niciodată de ce le ai făcut, deşi ceva din tine ştie că n-ai fi putut proceda altfel.

Am dus o la mine.

Am două camere într-un vechi imobil tip stelaj, pe colţul dintre Strada Patru şi MacDonald, la etajul zece. De obicei, ascensoarele funcţionează, iar dacă stai pe balustrada balconului şi te laşi pe spate, în exterior, ţinându-te de colţul clădirii de alături, poţi zări o feliuţă verticală de ocean şi munte.

Nu rostise nici un cuvânt pe drumul de la Rubin, iar eu mă trezisem îndeajuns ca să mă simt extrem de stânjenit, descuind uşa şi poftind-o înăuntru.

Primul lucru pe care l-a zărit a fost modulul portabil de transfocare rapidă, adus cu o seară în urmă de la Pilot. Exoscheletul a purtat-o peste mocheta prăfuită cu acelaşi mers, asemănător cu al unui manechin pe stradă. Departe de hărmălaia petrecerii, îl puteam auzi clincănind încetişor. A rămas locului, privind modulul. În poziţia aceea, întrezăream coastele exoscheletului, le distingeam pe spatele ei, prin pielea neagră, uzată, a jachetei. Una dintre maladiile acelea... Fie una veche, dintre cele pe care nu le au dibuit niciodată complet, fie una recentă — tipul vădit

ambiental — de abia botezată. Lipsită de scheletul suplimentar, nu putea face nici o mişcare, iar acesta îi era cuplat direct la creier, printr-o interfaţă mioelectrică. Protezele din policarbon, aparent fragile, îi deplasau braţele şi picioarele, însă un sistem mult mai subtil se ocupa de degetele subţiri, prin inserţii galvanice. Mi-am amintit de nişte picioare de broaşte tresărind, văzute în liceu, pe o casetă de laborator, apoi m am detestat pentru asta.

— Este un modul de transfocare rapidă, a rostit ea cu un glas nemaiauzit până atunci, îndepărtat, şi m-am gândit că poate wizzul îşi pierdea tăria. Ce caută aici?

— Mă ocup de montaj, am răspuns, închizând uşa.

— Auzi, auzi, râse ea. De montaj... Unde?

— Pe Insulă. Îi zice Pilotul Autonom.

Se întoarse; apoi, cu mâna pe şoldul împins în afară, se legănă — fu legănată — şi wizzul, ura şi o teribilă parodie de lascivitate mă străpunseră dinspre ochii aceia cenuşii, decoloraţi.

— N-ai vrea să fuţi şi tu ceva, maestre?

Am simţit cravaşa coborând iarăşi, dar nu aveam s-o mai încasez încă o dată. Am privit-o cu răceală, de undeva din miezul amorţit de bere al trupului meu umblător, vorbitor, cu membre vii şi pe de a întregul banal, iar cuvintele au ieşit precum scuipatul:

— Ai putea să simţi, dacă ţi-aş trage-o?

Lovit în plin. Poate că a clipit, totuşi a rămas inexpresivă.

— Nu, mi-a răspuns, însă uneori îmi place să privesc.

***

Rubin stă la fereastră, la două zile după moartea ei în Los Angeles, privind fulgii care cad în False Creek.

— Deci nu v-aţi culcat niciodată?

Unul dintre trage-mpingele lui, micuţele şopârle Escher pe rulmenţi, traversează masa prin faţa mea, ondulându-se.

— Nu, rostesc şi este adevărat. Apoi râd: Totuşi ne-am cuplat direct. Atunci, în prima noapte...

— Eşti nebun, comentează el oarecum aprobator. Putea să te omoare. Ţi s-ar fi putut opri inima sau respiraţia... Revine la geam: Nu te-a căutat încă?

***

Ne-am cuplat direct.

N-o mai făcusem până atunci. Dacă m-aţi fi întrebat de ce, v-aş fi spus că eram monteur, iar aşa ceva nu era profesional.

Adevărul ar fi fost mai degrabă următorul:

În meseria mea, meseria legală — n-am făcut niciodată porno — produsele brute, neprelucrate, le numim vise oarbe. Visele oarbe sunt creaţii neurale, provenind din niveluri ale conştiinţei la care majoritatea oamenilor n-au acces decât în timpul somnului. Totuşi, artiştii, cei cu care lucrez la Pilotul Autonom, sunt capabili să străpungă tensiunea superficială, să plonjeze în adânc, în adânc şi-n afară, în oceanul lui Jung, aducând visele. S-o scurtez: presupun că anumiţi artişti au făcut dintotdeauna acest lucru, indiferent în ce domeniu, însă neuroelectronica oferă acces la experienţă, iar reţeaua scoate totul pe fir, de aceea le putem împacheta, vinde şi vedea cum se comportă pe piaţă. Cu cât se schimbă mai mult lucrurile... Asta-i una dintre expresiile favorite ale tatei.

De obicei, primesc materia primă într-o situaţie de studio, filtrată prin aparatură de câteva milioane, şi nici măcar nu sunt nevoit să-l văd pe artist. Ceea ce oferim consumatorilor este structurat, echilibrat, transformat în artă. Încă există oameni îndeajuns de naivi pentru a crede că le-ar plăcea să se cupleze direct cu fiinţa iubită. Bănuiesc că majoritatea adolescenţilor încearcă s-o facă, măcar o dată. Bineînţeles, este uşor de realizat; magazinele de electronice Radio Shack vă pot vinde cutia, electrozii şi cablurile. Însă eu n-o făcusem niciodată. Iar acum, gândindu-mă, nu-s aşa sigur că pot explica motivul. Sau că măcar doresc să încerc.

Ştiu de ce am făcut o cu Lise, de ce m-am aşezat lângă ea pe salteaua mexicană şi am conectat legătura optică în mufa de pe spinare, pe muchia dorsală a exoscheletului. Era sus, la baza gâtului, ascunsă de părul negru.

Cauza era că ea se pretindea artistă, iar eu nu înţelesesem că ne încleştasem, cumva într-o luptă totală, şi

nu aveam să pierd. Poate vi se pare lipsit de sens, dar n-aţi cunoscut-o niciodată sau aţi cunoscut-o prin intermediul Regilor Somnului, ceea ce nu-i acelaşi lucru. N-aţi simţit niciodată foametea ei, redusă la o nevoie oarbă, hidoasă prin unicitatea ţelului urmărit. Dintotdeauna m-au înspăimântat oamenii care ştiu exact ceea ce doresc, iar Lise ştiuse de mult timp ce dorea şi nu voia absolut nimic altceva. Şi mi-era teamă, atunci, recunosc că mă temeam şi vizionasem destule vise străine în cabina de mixaj a Pilotului Autonom, ca să ştiu că monştrii interiori ai celor mai mulţi indivizi nu sunt decât prostii, lucruri ridicole în lumina calmă a propriei conştiinţe. În plus, eram încă beat.

Mi-am pus trozii şi m-am întins spre tasta modulului. I-am închis funcţiile de studio, transformând, temporar, optzeci de mii de dolari de electronică japoneză în echivalentul unei cutiuţe Radio Shack.

— Dă-i, am spus şi am atins tasta.

Cuvinte... Cuvintele nu-s îndeajuns. Sau, poate, vag, dacă aş fi ştiut măcar cum să-ncep să descriu ce a ieşit din ea, ce a făcut...

În Regii Somnului există un segment; ţi se pare că eşti pe o motocicletă, noaptea, fără lumini, dar cumva n-ai nevoie de ele, gonind pe o autostradă ce şerpuieşte de a lungul unei faleze abrupte, atât de rapid încât te afli într-un con de tăcere, cu tunetul motorului pierdut înapoia ta. Totul pierdut înapoia ta... În Regi durează numai o clipită, dar este unul dintre miile de lucruri pe care ţi le aminteşti, la care revii, pe care le încorporezi în propriul tău vocabular de sentimente. Ceva uluitor... Libertate şi moarte, acolo, chiar acolo, pe muchie de cuţit, marea...

Eu am recepţionat versiunea mamă a scenei, o goană dementă, chestie adevărată, nebunia ucigaşă şi neprelucrată, explodând într-un vid ce duhnea a sărăcie, a lipsă de iubire şi obscuritate.

Iar asta era ambiţia Lisei, goana aceea, văzută dinăuntru.

Totul a durat patru secunde.

Şi, desigur, ea câştigase.

Mi-am scos trozii şi am fixat peretele, posterele înrămate, cu ochii umezi tremurând.

N-o puteam privi. Am auzit o deconectând legătura optică. Am auzit exoscheletul scârţâind, când a ridicat-o de pe canapea. L-am auzit ticăind încetişor, purtând-o în bucătărie după un pahar de apă.

Apoi am început să plâng.

***

Rubin introduce o sondă subţire în pântecul cu rulment al unui trage-mpinge leneş şi cercetează circuitul prin ochelari lupă cu lămpi miniaturale, fixate pe tâmple.

— Şi? Te-a prins.

Înalţă din umeri şi ridică privirea. S-a lăsat întunericul, iar cele două raze gemene îmi împung ochii; se simte o umezeală friguroasă în magazia lui din tablă de oţel, şi-o sirenă de ceaţă răsună undeva, departe, peste ape.

— Şi?

Este rândul meu să strâng din umeri.

— Asta-i... Altceva ce era să fac?

Razele se apleacă înapoi către inima din siliciu a jucăriei defecte.

— Atunci e bine. A fost o alegere adevărată. Adică, ea era hotărâtă s-ajungă ceea ce este. Tu ai ajutat-o s-ajungă acolo unde-i acum, în aceeaşi măsură în care a făcut o modulul ăla. Dacă nu te găsea pe tine, tot ar fi găsit pe cineva...

***

Am căzut la înţelegere cu Barry, monteurul şef, pentru douăzeci de minute la ora cinci, într-o dimineaţă rece de septembrie. Lise a venit şi m-a iubit cu aceeaşi chestie, însă acum eram pregătit cu filtre şi hărţi ale creierului şi n-a trebuit să simt nimic. Mi-a luat două săptămâni să disec minutele în camera de montaj, să tai imaginile ei pentru a obţine ceva ce-i puteam arăta lui Max Bell, proprietarul Pilotului.

Bell nu fusese încântat când îi explicasem ce făcusem, câtuşi de puţin încântat. Monteurii nonconformişti pot reprezenta o problemă; în cele din urmă, cei mai mulţi

dintre ei cred c-au găsit viitorul star, următorul monstru sacru, şi atunci încep să irosească timpul şi banii. Încuviinţase din cap când îmi terminasem pledoaria, apoi îşi scărpinase nasul cu capacul unei carioci roşii.

— Îmhî. M-am prins. Cel mai tare lucru de când le-au crescut peştilor picioare, este?

Dar s-a cuplat, şi când forşpanul soft pe care-l pregătisem a sărit afară din fanta Braunului de birou, Max fixa peretele cu o privire pierdută.

— Max?

— Îmm?

— Ce crezi?

— Ce...? Am... Cum ziceai c-o cheamă? A clipit: Lise? Pentru cine ziceai c-a semnat?

— Lise. Pentru nimeni, Max. Deocamdată n-are nici un contract.

— Iisuse Hristoase... Continua să privească în gol.

***

— Ştii cum am găsit-o? întrebă Rubin, împleticindu-se printre cutii scâlciate din carton, în căutarea comutatorului de lumină.

Cutiile sunt umplute cu gomi atent sortat: baterii cu litiu, condensatori de tantal, conectoare FR, plăci de sticlo-textolit, transformatoare ferorezonante, benzi de semi conductori, bare colectoare... O cutie este plină cu capetele retezate a sute de păpuşi Bărbie, alta cu apărătoare blindate industriale, asemănătoare cu mănuşile unor scafandre spaţiale. Lumina inundă încăperea şi un fel de călugăriţă Kandinski, din tablă tăiată manual şi vopsită, îşi răsuceşte capul de mărimea unei mingi de golf spre becul puternic.

— Eram prin Granville, continuă el, după gomi, într-o fundătură, şi am găsit-o acolo. Am văzut scheletul... ea n-arăta prea bine şi am întrebat o dac a păţit ceva. Nimic... A-nchis ochii. Nu-i genul meu, mi-am zis. Întâmplător, peste vreo patru ore am trecut iar pe acolo şi nici nu se clintise. „Ascultă, păpuşel”, i-am zis, „poate ţi s-a paradit hardul.

Vrei să te ajut?” Nimic. „De cât timp stai aici?” Nimic. Atunci am şters-o.

Se apropie de bancul de lucru şi mângâie, cu un deget albicios, membrele metalice, lungi, ale călugăriţei. Înapoia mesei de lucru, agăţate pe foi vechi de melamină perforată, umflate de umezeală, sunt patente, şurubelniţe, un pistol cu bolţuri, o puşcă Daisy BB ruginită, cabluri coaxiale, cleşti, auto-sonde logice, letconuri, un osciloscop de buzunar, aparent fiecare unealtă din istoria umană, fără nici o încercare de a le ordona, deşi încă nu l-am văzut pe Rubin ezitând.

— Am revenit mai târziu, urmează el. Am lăsat o vreo oră. Leşinase deja, aşa c-am adus o aici şi am verificat exoscheletul. Se terminaseră bateriile. Cred c-atunci când s-au descărcat, tipa se târâse acolo şi se pregătea să moară de foame.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu o săptămână înainte de a o lua la tine.

— Şi dacă murea? Dacă n-ai fi găsit-o?

— Cineva tot ar fi găsit-o. Ea nu putea cerşi nimic, pricepi? Doar să ia. Nu se putea-njosi.

***

Max a găsit agenţi pentru ea şi, după o zi, trei funcţionari superiori, extrem de spilcuiţi, au venit cu un Lear pe YVR. Lise n-a vrut să-i întâlnească în Pilot, insistând să-i aducem la Rubin, unde continua să doarmă.

— Bun venit în Couverville, a zis Rubin, când au apărut în uşă. Figura lui prelungă era pătată de unsoare, iar şliţul pantalonilor de salopetă zdrenţuiţi fusese prins cu o agrafă pentru hârtii, răsucită. Băieţii au zâmbit automat, totuşi surâsul fetei era cu o fracţiune mai autentic.

— Domnule Stark, rosti ea, am fost săptămână trecută la Londra. V-am văzut lucrarea de la Tate.

— Fabrica de Baterii a lui Marcello, încuviinţă Rubin. Englezii zic că-i scatologic... Ridică din umeri: Englezi... Adică cine ştie?

— Au dreptate. E şi foarte amuzantă.

Băieţii radiau ca nişte faruri de coastă, în costumele impecabile. Forşpanul ajunsese în Los Angeles. Ştiau...

— Iar tu eşti Lise, continuă ea, strecurându-se printre maldărele de gomi ale lui Rubin. În curând vei fi o persoană celebră, Lise. Avem multe de discutat.

Lise stătea locului, proptită în policarbon, iar privirea de pe faţa ei era cea văzută de mine, în acea noapte, în apartamentul meu, când mă-ntrebase dacă nu vreau să mă culc cu ea. Însă dacă agenţii o observaseră, nu se trădară cu nimic. Erau profesionişti.

Mi-am spus că şi eu eram un profesionist.

Mi-am impus să mă relaxez.

***

În jurul Pieţii, focuri din gunoaie pâlpâie în butoaie de tablă. Ninsoarea continuă şi puştii se ghemuiesc deasupra flăcărilor, aidoma unor ciori artritice, ţopăind de pe un picior pe celălalt, cu vântul fluturându-le hainele întunecate. Sus, în boema de mahala din Fairview, nişte rufe au îngheţat pe sfoară, pătrate roz de cearşafuri, vizibile pe cafeniul din fundal şi pe vălmăşagul de antene pentru sateliţi şi panouri solare. Telul moriştii de vânt a unui ecolog se învârte întruna, se învârte întruna, precum un deget rotitor ce face un semn obscen la adresa taxelor pentru electricitate.

Rubin tropăie în galoşii L.L. Bean stropiţi cu vopsea, capul său masiv ghemuindu-se între umerii jachetei de armată cu două numere prea mare. La răstimpuri, unul dintre puştii ciuciţi îl arată cu degetul când trecem pe lângă ei, e gagiul care face chestiile alea aiurite, roboţii şi rahaturile.

— Ştii care-i problema ta? zice el când suntem sub pod, îndreptându-ne către Strada Patru. Tu eşti genul care întotdeauna consultă manualul. Orice lucru construit de oameni, orice fel de tehnologie trebuie să aibă un scop anume. Trebuie să facă ceva care să fie deja cunoscut cuiva. Dar dacă-i o tehnologie nouă, va deschide nişte domenii la care nu s-a mai gândit altcineva. Tu consulţi manualul, moşule, şi nu faci decât ce scrie acolo. Şi te

apucă năbădăile când altcineva-l foloseşte ca să facă ceva ce nu ţi-a trecut prin cap. Aşa, ca Lise...

— N-a fost ea prima...

Deasupra capetelor noastre huruie traficul.

— Nu, da-s sigur că-i prima persoană cunoscută de tine care s-a translatat într-un program supercablat. Ai murit de grija ăluia, cum îl cheamă, care a făcut o acum trei, patru ani, puştiu-ăla francuz, scriitorul?

— Nu prea m-a pus pe gânduri. O vrajă. Reclamă...

— El continuă să scrie. Chestia tare e că va continua să scrie, doar dacă nu-i distruge cineva mainframe-ul...

Mă strâmb şi scutur din cap.

— Dar nu-i el, aşa-i? E doar un program.

— O remarcă interesantă. Greu de spus... Cu Lise însă putem afla. Ea nu-i scriitoare.

***

Avea totul acolo, Regii, tăinuiţi în capul ei, aşa cum trupul îi era ascuns în exoschelet.

Agenţii i-au făcut contractul şi au adus o echipă de producţie din Tokio. Ea le-a spus că la montaj mă voia pe mine. Am refuzat; Max m-a târât în biroul lui şi m-a ameninţat cu concedierea imediată. Dacă nu eram băgat şi eu, n-aveau nici un motiv să facă activităţile de studio în Pilot. Vancouver-ul nu era centrul lumii şi agenţii o voiau în Los Angeles. Pentru Max însemna o grămadă de bani şi ar fi avansat serios cu Pilotul Autonom. Nu i-am putut explica de ce refuzasem. Era prea aiurea, prea personal; ea se băga în ultima ei chestie. Sau aşa credeam pe atunci. Însă Max vorbea serios. Într-adevăr, nu mi-a lăsat nici o şansă. Amândoi ştiam că alt angajament n-avea să-mi pice în braţe. Ne-am întors şi le-am zis agenţilor că hotărâsem: acceptam.

Ei şi au arătat dinţii.

Lise a scos un inhalator plin de wizz şi a tras o doză uriaşă. Mi s-a părut c-am văzut-o pe impresară înălţând o sprânceană perfectă, dar aceea a fost toată dezaprobarea. După semnarea hârtiilor, Lise putea face, mai mult sau mai puţin, orice dorea.

Şi Lise a ştiut mereu ce dorea.

Am terminat Regii în trei săptămâni, înregistrarea de bază. Am găsit o mulţime de motive să evit locuinţa lui Rubin, ba chiar am ajuns să cred în unele dintre ele. Ea continua să locuiască acolo, deşi agenţii nu erau prea încântaţi de ceea ce li se părea a fi o totală lipsă de securitate. Mai târziu, Rubin mi-a spus c-a fost nevoit să-şi pună propriul agent să-i sune şi să facă scandal, dar apoi se pare că nu şi au mai făcut griji. Nu ştiusem că Rubin avea un agent. Era întotdeauna uşor de uitat că Rubin Stark era mai faimos, pe atunci, decât orice altă persoană cunoscută mie, cu siguranţă mai faimos decât credeam c-ar fi putut ajunge Lise. Ştiam că făcea o treabă babană, totuşi niciodată nu poţi avea habar cât de mare poate ajunge cineva.

Însă cât stăteam în Pilot, eram pe treabă. Lise mă uluia.

Parcă fusese născută pentru asta, deşi tehnologia care făcea totul posibil nici nu existase la naşterea ei. Când vezi aşa ceva, te întrebi câte mii, poate milioane de artişti fenomenali au murit muţi de a lungul veacurilor, oameni care niciodată n-au putut ajunge poeţi, pictori sau saxofonişti, dar care aveau în ei chemarea respectivă, undele psihice aşteptând circuitul necesar decodificării...

În decursul şedinţelor de studio, am mai aflat câte ceva despre ea. Se născuse în Windsor. Tatăl era american, luptase în Peru şi revenise de acolo nebun şi pe jumătate orb. Boala ei era congenitală. Avea bătături deoarece refuzase să şi scoată vreodată exoscheletul, fiindcă începuse să se sufoce şi să moară la gândul totalei neputinţe. Avea patima wizzului, iar doza ei zilnică ar fi putut face criţă o echipă de fotbal.

Agenţii au adus medici care i-au capitonat policarbonul cu plastic spongios şi au acoperit rănile cu leucoplast. Au îndopat o cu vitamine şi au încercat să-i regleze dieta, însă nimeni n-a încercat vreodată să-i ia inhalatorul.

I-au adus coafori şi machiori, recuziteri şi constructori vizuali, precum şi nişte hamsteri mititei şi şcoliţi pentru

relaţiile cu publicul, iar ea suporta totul cu ceea ce ar fi putut să fie aproape un zâmbet.

În acele trei săptămâni, n-am stat deloc de vorbă. Doar discuţii tehnice de montaj; un cod extrem de restrictiv. Imaginile ei erau atât de puternice, atât de aparte, încât niciodată n-a fost nevoie să-mi explice un anume efect. Luam produsul brut şi-l aranjam, apoi i-l arătam. Lise spunea da sau nu, şi de obicei era da. Agenţii notau, încuviinţau, îl băteau pe spate pe Max Bell şi-l invitau la restaurant, iar salariul meu creştea.

Eram profesionist până în vârful unghiilor. Meticulos, îndatoritor şi politicos. Hotărâsem să nu mai cedez; nu m-am mai gândit niciodată la noaptea când plânsesem, în plus ştiam că fac cele mai bune chestii din cariera mea şi asta reprezenta un tonifiant în sine.

Apoi, într-o dimineaţă, pe la şase, după o şedinţă lungă, lungă — când ea obţinuse pentru prima dată secvenţa cotilionului sinistru, cea pe care puştii o numesc Dansul Stafiilor — Lise mi-a vorbit. Unul dintre agenţi fusese şi el acolo, arătându-şi dinţii, dar acum plecase şi Pilotul era cufundat în tăcere, cu excepţia bâzâitului unui ventilator, undeva, prin biroul lui Max.

— Casey, mi-a zis ea, cu un glas răguşit de wizz, iartă-mă că te am lovit aşa de tare.

Vreme de un minut am crezut că se referea la înregistrarea de abia terminată. Am ridicat ochii, am privit-o şi mi-am dat seama că eram singuri şi nu mai fusese singuri de când făcusem forşpanul.

Habar n-aveam ce să-i răspund. Nu ştiam nici măcar ce simţeam.

Susţinută în exoschelet, arăta mai rău decât în acea primă noapte, la Rubin. Sub fardurile cu care o acoperea echipa de machiaj, wizzul o devora şi uneori ţi se părea că întrevezi un cap de mort răsărind dinapoia chipului unei adolescente nu foarte frumoasă. Habar n-aveam care era vârsta ei reală. Nici bătrână, nici tânără...

— Efect de pantă, am spus, bobinând un cablu.

— Ce-i asta?

— Modul naturii de a te anunţa să-ţi termini treaba. Un fel de lege matematică: afirmă că un stimul anume îţi poate oferi numai de „n” ori o senzaţie de satisfacţie, chiar dacă măreşti dozele. Însă niciodată n-o să fie la fel de bine ca la început. Sau, n-ar trebui să fie... Acesta-i cusurul creatorilor de droguri: sunt prea deştepţi. Chestia asta cu care-i tragi tu are pe una dintre molecule o codiţă, care te opreşte să transformi adrenalina descompusă în adrenocrom. Dacă n-ar face aşa, ai fi de acum schizofrenică. N-ai nici o problemă, Lise? Vreo apnee, ceva? Nu te trezeşti din somn cu senzaţia de sufocare?

Dar nici măcar nu eram sigur că simţeam furia pe care mi-o auzeam în glas...

Lise mă privea cu ochii ei cenuşii, decoloraţi. Recuziterii îi înlocuiseră jacheta cumpărată de la solduri cu un bluzon mătuit, negru şi gălbui, care învelea mai bine coastele din policarbon. Închidea totdeauna fermoarul până sub bărbie, deşi în studio era înăbuşitor de cald. Cu o zi înainte, coaforii încercaseră ceva nou, dar dăduseră greş şi părul ei aspru şi negru era o explozie şuie deasupra chipului supt, triunghiular. Mă privea şi i-am simţit iarăşi concentrarea aceea asupra unui ţel anume.

— Eu nu dorm, Casey.

***

Abia târziu, mult mai târziu, mi-am amintit că-şi ceruse iertare. N-a mai făcut-o niciodată, şi a fost singura dată când am auzit-o spunând ceva care nu părea potrivit pentru ea.

Mesele lui Rubin constau din sandvişuri de la automate, semipreparate pakistaneze şi espresso. Niciodată nu l-am văzut consumând altceva. Mâncăm samosa într-o prăvălie strâmtă de pe Patru, unde există o singură măsuţă din plastic, înghesuită între tejghea şi uşa toaletei. Rubin îşi înfulecă duzina de samose, şase cu carne şi şase cu legume, absorbit, nesinchisindu-se să şi şteargă bărbia. Iubeşte locul acesta. Îl urăşte pe barmanul grec; relaţia este reciprocă, o adevărată legătură. Dacă barmanul n-ar mai lucra aici, Rubin n-ar mai frecventa localul. Grecul fixează

firimiturile de pe bărbia şi jacheta lui Rubin. Între două samose, Rubin îi răspunde cu priviri tot atât de fioroase, cu ochii îngustaţi înapoia lentilelor pătrate, înrămate în oţel.

Samosele reprezintă prânzul. Dejunul va fi salată de ouă, întinsă pe felii de pâine albă precum pielea de mort, împachetate într-unul din triunghiuleţele de plastic lăptos, după şase ceşcuţe de espresso, otrăvitor de amară.

— Nu te-ai prins, Casey. Mă priveşte din adâncimile pătate de amprente ale ochelarilor: Pentru că nu ştii să gândeşti colateral. Tu consulţi manualul. Ce crezi că voia ea? Sex? Mai mult wizz? O călătorie-n jurul lumii? Trecuse de fazele astea. De aia era aşa de puternică. De aia *Regii Somnului* i aşa de tare, şi de aia-l cumpără puştii, deoarece cred în el. Ei ştiu. Puştii ăia din Piaţă, care şi încălzesc fundurile lângă foc şi se-ntreabă dac-o să găsească un culcuş peste noapte, ei cred în el. E cel mai tare soft din ultimii opt ani. Un tip dintr-o prăvălie din Grainville mi-a zis că i se fură mai mulţi Regi decât tot ce vinde el. Zicea c-are necazuri, chiar dacă le ţine-n magazie... Ea-i mare pentru c-a fost ce sunt ei, ba chiar şi mai mult. Ea ştie, moşule. Fără vise, fără speranţe. Tu nu vezi gratiile puştilor, Casey, da' ei prind tot mai mult şpilu' că n-ajung nicăieri. Îşi îndepărtează de pe bărbie o bucăţică unsuroasă de carne, lăsând altele trei: Şi ea le-a cântat, le-a zis-o aşa cum ei nu pot. Le-a pictat un tablou. Iar cu banii şi a cumpărat evadarea, asta-i tot.

Privesc aburii condensându-se şi prelingându-se pe geam, în picături mari, lăsând dâre. Dincolo de fereastră pot distinge o Lada, parţial vandalizată, cu roţile furate, stând cu osiile direct pe pavaj.

— Câţi au făcut-o, Rubin? Ai idee?

— Nu prea mulţi. Oricum, e greu de zis, pentru că majoritatea sunt probabil politicieni despre care credem că-s bine, mersi. Mă fixează straniu: Nu-i prea plăcută chestia. În tot cazul, ei au fost primii. Continuă să fie prea scump pentru milionarii obişnuiţi, deşi eu am auzit de cel puţin şapte. Se zice că Mitsubishi i-a făcut-o lui Weinberg, înainte ca sistemul imunitar s-o ia razna. Era şeful laboratorului lor

de hibrizi din Okayama. Oricum, au destule rezerve în monoclonale, aşa că poate-i adevărat. Dup-aia, Langlais, puștiul ăla franţuz, scriitorul. Ridică din umeri: Lise n-avea bani pentru aşa ceva. Nu i-ar avea nici acum. Dar s-a băgat pe fir unde trebuia şi când trebuia. Era pe ducă, era-n Hollywood şi toţi puteau vedea deja ce aveau să facă Regii.

***

În ziua când am terminat, dintr-o navetă JAL din Londra a debarcat o trupă: patru puşti slăbănogi, evoluând ca o maşinărie bine unsă şi afişând un simţ hipertrofiat al modei, precum şi o totală lipsă de trac. I-am instalat în linie, în Pilot, pe scaunele Ikea de studio, albe şi identice, i-am mânjit cu pastă salină pe tâmple, am fixat trozii şi am rulat una din versiunile a ceea ce urma să devină Regii Somnului. Când s-a terminat, toţi au început să vorbească simultan, ignorându-mă complet, în dialectul britanic al limbajului ezoteric utilizat de muzicieni — patru perechi de mâini albicioase despicând aerul.

Am putut înţelege îndeajuns ca să pricep că erau excitaţi. Li se părea bun. Atunci mi-am îmbrăcat jacheta şi am plecat. Puteau să-şi şteargă şi singuri pasta.

În seara aceea, am văzut-o pentru ultima date pe Lise, deşi nu plănuisem nimic.

***

Întorcându-ne în Piaţă, cu Rubin digerându-şi zgomotos cina, stopurile roşii se reflectau pe piatra cubică udă. Dincolo de Piaţă, oraşul — aidoma unei sculpturi din lumină, o minciună, unde cei distruşi şi cei pierduţi se îngroapă în gomi-ul care sporeşte, precum humusul, la bazele turnurilor din sticlă...

— Mâine plec la Frankfurt, pentru un vernisaj. Nu vrei să vii? Te pot băga ca tehnician. Se strânge şi mai mult în jacheta de armată: Nu te plătesc, da’ drumu-i gratis! Dacă vrei...

O ofertă ciudată, venind din partea lui; ştiu c-o face pentru că mi poartă de grijă, crede că atitudinea mea faţă de Lise e stranie, şi singura lui idee este să mă scoată din oraş.

— La Frankfurt e mai frig ca aici.

— Poate c-ai nevoie de o schimbare, Casey. Nu ştiu...

— Mersi, dar Max are multe pe cap. Pilotu-i o afacere mare acum, vin fel de fel...

— Așa-i.

***

După ce am lăsat trupa în Pilot, am plecat acasă. Am mers pe strada Patru şi am luat troleul, pe lângă vitrinele pe care le văd zilnic, toate ţipătoare şi luminate a la giorno, haine, încălţăminte şi software, motociclete japoneze, ghemuite aidoma unor scorpioni din email imaculat, mobilier italienesc. Vitrinele se modifică o dată cu anotimpurile, magazinele apar şi dispar. Acum ne aflam în ajunul sărbătorilor, şi pe stradă erau mai mulţi oameni, multe cupluri, trecând grăbiţi şi preocupaţi pe lângă vitrinele sclipitoare, încercând să rezolve acel micuţ ceva pentru cineva, jumătate dintre fete purtând cizme din nailon, căptuşite, înalte până la şold, apărute iarna trecută la New York, cele despre care Rubin spune că le dă aspectul unor bolnave de elefantiazis. Am surâs amintindu-mi şi, brusc, mi-am dat seama: într-adevăr, se sfârşise, terminasem cu Lise, iar ea avea să fie absorbită de Hollywood, la fel de implacabil de parcă i-ar fi alunecat piciorul într-o gaură neagră, atrasă de inimaginabila forţă gravitaţională a L*ovelelor Babane*. Gândindu-mă aşa, că ea se dusese — probabil se dusese, de acum — mi-am coborât un fel de gardă interioară şi am simţit marginile compătimirii mele. Doar marginile, pentru că nu voiam să-mi stric seara. Doream să-mi fac de cap. Trecuse ceva vreme...

Am coborât în staţia mea şi ascensorul a pornit de prima dată. Semn bun, mi-am spus. Am urcat. M-am dezbrăcat şi am făcut duş, am îmbrăcat o cămaşă curată, apoi am băgat nişte burritos la microunde. Simte-te normal, mi-am sfătuit imaginea pe când mă bărbieream. Ai muncit din greu. Cărţile de credit îţi sunt tot mai grase. E timpul să iei măsuri.

Burritos aveau un gust de carton, totuşi am decis că-mi plăceau tocmai datorită banalului lor agresiv. Lăsasem maşina în Burnaby, să-mi încarce bateria cu hidrogen defectă, aşa încât n-aveam grija şofatului. Puteam ieşi să-mi beau minţile, iar dimineaţa să-i sun şi să mă dau bolnav. Max n-avea să facă scandal; eram băiatul lui de aur. Îmi era dator.

Îmi eşti dator, Max, m-am adresat sticlei brumate de Moskovskaia, pescuită din congelator. Mi-eşti dator pe viaţă. Am petrecut trei săptămâni, montând visele şi coşmarele unei fiinţe extrem de nefericite, Max. Pentru tine. Ca să prosperi tu, Max. Am turnat trei degete de votcă într-un pahar din plastic, rămas de la o petrecere dată în urmă cu un an, şi m-am întors în sufragerie.

Uneori mi se pare că aici nu trăieşte o persoană anume. Nu pentru că ar fi dezordine; sunt ordonat, chiar dacă fac curăţenie în mod automat şi-mi amintesc că şterg până şi praful de pe ramele posterelor, totuşi, uneori, încăperea îmi dă fiori prin acumularea de bunuri de consum fundamentale. Nu spun că aş dori s-o umplu cu pisici sau plante ornamentale, însă câteodată văd că aici ar putea locui oricine, oricine poate fi proprietarul acestor obiecte, şi totul îmi pare interschimbabil, viaţa mea cu a voastră, viaţa mea cu a oricui...

Bănuiesc că şi Rubin vede lucrurile la fel, întotdeauna, dar pentru el reprezintă o sursă de tărie. El trăieşte în gunoaiele altora şi tot ce târăşte acasă trebuie să fi fost nou şi strălucitor cândva, trebuie să fi însemnat ceva, oricât de puţin timp, pentru cineva. De aceea încarcă totul în camioneta lui trăsnită şi le duce acasă, unde le lasă să fermenteze până-i vine vreo idee nouă, ce ar putea face din ele. Odată mi-a arătat un album de artă din secolul douăzeci, care-i plăcea, şi înăuntru exista fotografia unei sculpturi mecanice denumită *Păsările moarte zboară iarăşi*, o maşinărie ce rotea păsări într-adevăr moarte, înşiruite pe sârmă, iar el surâdea şi încuviinţa din cap; şi am înţeles că-l simţea pe autor ca pe un fel de strămoş spiritual. Totuşi, ce ar fi putut face Rubin cu posterele mele înrămate şi cu

salteaua mexicană, din Golf, sau cu patul de poliuretan de la Ikea? La urma urmei, mi-am spus, luând prima sorbitură rece ca gheaţa, s-ar gândi la ceva, pentru că de-aia, dintre noi doi, el era faimosul artist.

M-am apropiat de fereastră şi mi-am lipit fruntea de geamul la fel de rece ca şi paharul din mână. E timpul să pleci, mi-am zis. Dovedeşti simptomele de anxietate ale celibatarului citadin. Există remedii. Bea. Pleacă.

În noaptea aceea, n-am izbutit să mă bine-dispun. Nici n-am avut maturul bun simţ să renunţ, să merg acasă, să mă uit la vreun film vechi şi să adorm pe saltea. Tensiunea acumulată de trei săptămâni mă conducea precum arcul unui ceas mecanic, şi am pornit ticăind prin oraş, ungându-mi avansul, mai mult sau mai puţin aleator, cu băutură. Destul de repede, am priceput că era una din acele nopţi când luneci într-un continuum paralel, într-un oraş perfect asemănător celui unde trăieşti, cu excepţia neliniştitoarei diferenţe de-a nu conţine nici măcar o singură persoană iubită, cunoscută, sau cu care măcar să fi discutat vreodată. Nopţi când intri într-un bar cunoscut şi constaţi că tocmai a fost înlocuit întregul personal; atunci îţi dai seama că adevăratul motiv care te a adus acolo a fost, pur şi simplu, nevoia de a vedea un chip familiar, o chelneriţă sau un barman, pe oricine... Este ştiut că aşa ceva nu te poate bine-dispune.

Totuşi am ţinut-o întruna, prin vreo şapte opt localuri, şi-n cele din urmă am ajuns într-un club din West End, ce părea că nu mai fusese redecorat din anii nouăzeci. Multă poleială din crom jupuindu-se peste plastic şi holograme tremurătoare, dându-ţi dureri de cap când te concentrai asupra lor. Cred că Barry îmi povestise despre locul ăsta, însă nu-mi pot imagina de ce o făcuse. Am privit în jur şi am rânjit. Dacă eram pe urma deprimării, ajunsesem la destinaţie. Da, mi-am spus, cocoţându-mă pe unul dintre taburetele barului, era cu adevărat trist, o mizerie reală. Îndeajuns de jalnic pentru a stopa inerţia nopţii mele ratate, ceea ce, neîndoios, era bine. Aveam să mai trag un şnaps,

aşa, să mă ţină pe drum, s-admir grota, apoi s-o iau spre casă.

Atunci am zărit-o pe Lise.

Ea nu mă văzuse, nu încă, şi eu continuam să port gulerul hainei din tweed ridicat, apărându-mă de ger. Stătea tot la bar, ceva mai încolo, cu două pahare goale dinaintea ei, nişte sonde înalte din cele care au înăuntru umbreluţe Hong Kong sau sirene din plastic, iar când şi-a ridicat privirea spre băiatul de alături, am întrezărit wizzul fulgerându-i în ochi şi am ştiut că paharele nu avuseseră alcool, deoarece dozele pe care le lua ea nu tolerau amestecul. Puştiul era însă făcut, rânjind beat şi moale, gata să lunece de pe scaun şi bolborosind ceva, străduindu-se din răsputeri să şi focalizeze privirea şi s-o distingă mai bine pe Lise, care stătea cu bluzonul din piele neagră al recuziterilor încheiat până sub bărbie şi cu oasele craniului gata să ardă prin faţa ei albă, precum un bec de o mie de waţi. Şi, văzând asta, văzând-o acolo, am înţeles dintr-o dată o mulţime de lucruri.

Că ea murea cu adevărat, fie datorită wizzului, fie a bolii, fie din combinaţia celor două. Că ea ştia asta al dracului de bine. Că băiatul de alături era prea pilit ca să bănuiască exoscheletul, totuşi nu atât de beat încât să nu fi remarcat jacheta luxoasă şi banii cu care Lise plătise băutura. Iar ceea ce vedeam era exact ceea ce părea.

Cu toate acestea, nu puteam pune lucrurile cap la cap, nu puteam calcula. Înăuntrul meu, ceva se crispa înfiorat.

Ea surâdea sau, oricum, schiţa ceva despre care credea că-i un zâmbet, o expresie adecvată situaţiei, încuviinţând uneori la aiurelile împleticite ale băiatului, şi atunci mi-am amintit replica aceea oribilă, că uneori îi place să privească.

Acum mai ştiu ceva. Ştiu că dacă n-aş fi fost acolo, dacă nu i-aş fi întâlnit, aş fi putut accepta tot ce s-a petrecut mai târziu. Aş fi putut găsi chiar un fel de a mă bucura pentru ea, sau un fel de a mă încrede în ceea ce a devenit ea de atunci sau ce a construit cu imaginea ei, un program ce pretinde că este Lise, mergând până acolo încât chiar crede că este ea. Aş fi putut fi de acord cu părerea lui Rubin că,

într-adevăr, depăşise totul, Sfânta Noastră Ioană Hi-Tech, arzând pentru contopirea cu divinitatea aceea supercablată din Hollywood, că nimic nu era important pentru ea, cu excepţia momentului plecării. Că a azvârlit, cu un strigăt de uşurare, trupul cel sărman şi trist, eliberat din cătuşele de policarbon, şi carnea blestemată. Ei bine, poate că, la urma urmei, a făcut o. Poate că aşa a fost. Eu sunt convins că aşa îşi închipuie ea lucrurile.

Însă zărind o acolo, cu degetele puştiului beat în mâna ei, o mână ce nu putea simţi, am priceput, o dată pentru totdeauna, că niciodată o motivaţie umană nu este absolut clară. Până şi Lise, cu pornirea ei corozivă, dementă, spre cariera de star şi nemurirea cibernetică, avea slăbiciuni. Era umană, într-un mod pe care-l detestam, fiindcă îl acceptam.

Ştiam că în noaptea aceea ieşise pentru a şi lua adio de la ea însăşi. Pentru a găsi pe cineva îndeajuns de criţă ca să-i o tragă. Întrucât, atunci am înţeles, era adevărat: îi plăcea să privească.

Bănuiesc că m-a văzut când am ieşit. Practic, alergam. Dacă m-a observat, cred că m-a urât mai mult decât oricând, pentru oroarea şi mila de pe chipul meu.

N-am mai văzut o niciodată.

***

Într-o bună zi, îl voi întreba pe Rubin de ce nu ştie să prepare decât Wild Turkey cu sifon. Băutură de calibru industrial. Îmi întinde ceaşca de aluminiu deformată, în vreme ce, în jurul nostru, încăperea ticăie şi foieşte de activitatea tainică a micilor lui construcţii.

— Ar trebui să vii la Frankfurt, repetă el.

— De ce, Rubin?

— Pentru că-n curând ea o să te sune. Şi nu cred că eşti pregătit pentru aşa ceva. Eşti încă dat peste cap şi o să vorbească exact ca ea, o să gândească exact ca ea, şi atunci o să devii şi tu ciudat. Hai cu mine-n Frankfurt, să schimbi aerul. N-o să ştie că eşti acolo.

— Ţi-am spus, rostesc, revăzând-o în barul acela, am multă treabă. Max...

— Dă-l dracu’ pe Max. Tu l-ai îmbogăţit. De acu’ poate să stea cu braţele-ncrucişate. Şi tu te ai îmbogăţit din drepturile tale la Regi, dacă n-ai fi aşa de încăpăţânat să nu-ţi verifici contul. Îţi poţi permite un concediu.

Îl privesc şi mă-ntreb dacă să-i spun de ultima întâlnire.

— Rubin, mulţumesc, moşule, dar...

Oftează şi bea.

— Da’ ce?

— Rubin, dacă mă caută, va fi ea?

Se uită îndelung la mine.

— Dumnezeu ştie! Ceaşca îi clincăne pe masă: Adică, tehnologia există, Casey, şi atunci cine, moşule, zău, cine poate şti?

— Tu zici să vin cu tine-n Frankfurt?

Îşi scoate ochelarii cu rame din oţel şi-i lustruieşte neîndemânatic pe poalele cămăşii din lână tricotată.

— Aşa zic. Ai nevoie de odihnă. Poate că nu-ți trebuie acum, da’ mai târziu o s-ai nevoie.

— Cum adică?

— Când va trebui să montezi următoarea ei creaţie. Ceea ce, cu siguranţă, se va-ntâmpla în curând, pentru că are nevoie de bani. Ocupă o grămadă de ROM pe un mainframe de corporaţie şi câştigul de pe urma Regilor n-ar fi ajuns nici măcar ca şperţ s-o bage acolo. Iar tu eşti monteurul ei, Casey. Care-i altul?

Eu îl privesc punându-şi ochelarii înapoi pe nas şi parcă nici nu mă pot clinti.

— Care-i altul, moşule?

Şi tocmai atunci, una dintre construcţiile lui clincăne, un sunet micuţ şi cristalin, şi-mi dau seama că are dreptate.

Luptă aeriană

Avea de gând să meargă întruna, fără oprire, până în Florida. Să se aciueze pe un vas care făcea contrabandă cu arme, sau poate chiar să se înroleze în vreo şuşă de armată rebelă din zona războiului. Sau, cine ştie, cu biletul valabil atâta vreme cât nu întrerupea drumul, să nu mai coboare niciodată — Olandezul Zburător al Ogarului Cenuşiu. Rânji la imaginea lui, vag reflectată de geamul rece şi unsuros, în timp ce luminile Norfolk ului treceau pe lângă el, iar autobuzul se legăna pe cauciucuri obosite, atunci când şoferul coti după un ultim colţ. Se opriră printr-un zgâlţâit în autogară — beton cenuşiu, iluminat puternic precum curtea de plimbare a unei închisori. Deke se vedea însă flămânzind, poate într-un viscol, undeva pe lângă Oswego, cu obrazul lipit de acelaşi geam de autobuz, şi-şi vedea resturile măturate afară, în staţia următoare, de un bătrân care bolborosea, îmbrăcat într-o salopetă decolorată. Oricum, se hotărî, pentru el nu mai conta. Atâta doar că picioarele parcă-i muriseră deja. Iar şoferul anunţă o haltă de douăzeci de minute — staţia Tidewater, Virginia. Era o clădire tuciurie, veche, cu câte două intrări spre fiecare sală de aşteptare, o relicvă a secolului anterior.

Cu picioarele ca de lemn, făcu o încercare, lipsită de tragere de inimă, să dea o gaură la tejgheaua de mărunţişuri, dar negresa din spatele ei era atentă, păzind conţinutul rarefiat al vitrinei vechi, de parcă tot viitorul ei atârna de acest lucru. Probabil că atârnă, se gândi Deke şi se îndepărtă. Vizavi de grupurile sanitare, o uşă deschisă oferea JOCURI, cuvântul pâlpâind slab în plastic biofluorescent. Putea zări o grămadă de chibiţi locali, strânşi în jurul unei mese de joc. Într-o doară, cu plictiseala urmându-l ca un nor, îşi strecură capul printre ei. Şi văzu un biplan, cu aripile nu mai lungi decât degetul cel mare,

înflorind ca o flacără portocalie, strălucitoare. Picând în vrie, lăsând în urmă o dâră de fum, dispărând în clipa în care lovi suprafaţa verde a mesei.

— Asta-i, Tiny, chicoti un chibiţ, l-ai halit pe nasol!

— Hei, făcu Deke, ce-i asta?

Chibiţul cel mai apropiat era un lungan cu o şapcă Peterbilt, din plasă neagră.

— Tiny luptă pentru Max, rosti el, fără să şi ia cohii de la masă.

— Da? Cum adică?

O zări însă chiar în clipa când puse întrebarea: o medalie albastră, emailată, de forma unei cruci malteze, cu inscripţia *Pour le Mérite* împărţită între braţe.

Max Albastru stătea pe marginea mesei, în faţa unei matahale perfect imobile, înghesuită într-un scaun de ţevi cromate, cu aspect fragil. Cămaşa kaki a bărbatului ar fi atârnat pe Deke precum un sac, dar pe pieptul acela se bomba atât de puternic, încât nasturii ameninţau să sară din clipă în clipă. Deke se gândi la puşcaşii sudişti pe care i întâlnise pe drum; la endotipurile stranii, cu pântece uriaşe, balansându-se pe picioare subţiri ce păreau împrumutate de la un alt trup. Dacă s-ar fi ridicat, Tiny ar fi arătat la fel, dar la o scară mult mai mare — un fermoar de o sută de centimetri la blugii care ar fi avut nevoie de o curea din fibră de oţel ca să reziste la atâtea kilograme de stomac. Dacă Tiny s-ar mai fi ridicat vreodată... deoarece Deke îşi dădu seama că acel cadru strălucitor era de fapt un scaun de invalid. Chipul bărbatului deţinea ceva stânjenitor de copilăresc, o impresie acută de tinereţe şi chiar o frumuseţe a trăsăturilor aproape îngropate în cute şi guși. Jenat, Deke îşi feri privirea. Celălalt bărbat, cel care stătea la masă în faţa lui Tiny, avea favoriţi stufoşi şi buze subţiri. Părea că încearcă să împingă ceva cu ochii; colţurile ochilor se încreţiseră de concentrare...

— Eşti prost, ce dracu'...

Tipul cu şapca Peterbilt se întoarse şi zări pentru prima dată proleblugii Indo ai lui Deke şi brăţările din cupru de la mâini.

— De ce n-o întinzi, gagiule? Aici n avem nevoie de tipi ca tine.

Reveni cu privirea la lupta aeriană.

Se făceau pariuri cu banii jos. Chibiţii veneau cu bani gheaţă din cei vechi, dolari cu capul Libertăţii şi fise Roosevelt, de la magazinele de timbre şi monede, în timp ce jucătorii mai prudenţi băgau dolari noi, din hârtie laminată în plastic transparent. Prin fum apăru un trio de avioane roşii, zburând în formaţie. Fokker D VII. Încăperea amuţi. Fokkerele se adăpostiră maiestuoase sub lumina orbitoare a unui bec de două sute de waţi.

Spad-ul albastru ţâşni de nicăieri. Alte două picară din plafonul umbrit, urmându-l îndeaproape. Chibiţii înjurară, iar unul chicoti. Formaţia de zbor se risipi brusc. Un Fokker veni în picaj până aproape de tăblia mesei, fără să scape de Spad-ul care îl urmărea, zigzagă furios de a latul tăbliei verzi, dar zadarnic. În cele din urmă se înălţă, mereu hăituit, însă prea brusc — şi pică, mult prea jos ca să se redreseze la timp.

O grămadă de fise de argint îşi schimbară proprietarul.

Acum Fokkerele erau în inferioritate numerică. Unul avea două Spaduri în coadă. Un jet de trasoare, subţire cât un ac, trecu pe lângă carlinga lui. Fokkerul viră la dreapta, se înclină într-un *immelmann* şi căzu înapoia unuia dintre urmăritori. Trase, şi biplanul se prăbuşi rostogolindu-se.

— Mai ai, Tiny!

Chibiţii se strânseră şi mai mult în jurul mesei.

Deke încremenise uluit. I se părea că renăscuse.

***

Popasul de camioane „La Frank” se găsea la trei kilometri în afara oraşului, pe şoseaua pentru vehicule comerciale. Deke îl remarcase întâmplător, din autobuz. Se întoarse, mergând între trafic şi parapeţii laterali din beton. Pe lângă el vâjâiau camioane articulate, monştri de opt segmenţi, curentul de aer ameninţând de fiecare dată să-l răstoarne. Popasurile de pe SVC-uri erau nişte bagatele. Când se strecură în „La Frank”, nimeni nu se îndoia că venise cu un vehicul de marfă, aşa încât putu să cerceteze în voie

raionul de cadouri. Raftul din sârmă cu micro plăcuţe proiectoare wet se găsea între un teanc de cămăşi cowboy coreene şi un display Fuzz Buster, pentru paznici. Doi dragoni orientali se răsuceau prin aer, deasupra raftului, luptându-se sau făcând dragoste, nu-şi putea da seama. Jocul pe care-l dorea era acolo: o microplacă etichetată *SPAD & FOKKER*. Îi trebuiră trei secunde s-o şterpelească şi mai puţin de atât ca să treacă magnetul — pe care curcanii din D.C. nu se deranjaseră să i-l confişte — peste banda universală de securitate.

În drum spre uşă, mai şuti două programatoare şi un batang micuţ, pentru telecomandă, care semăna cu o veche proteză auditivă.

***

Alese o cămăruţă la întâmplare şi debită agentului de închirieri povestea pe care o folosise de când îi fusese blocat ajutorul social. Nimeni nu verifica niciodată; statul se mulţumea să numere camerele ocupate şi plătea.

Încăperea mirosea vag a urină şi cineva mâzgălise pe pereţi lozinci ale *Frontului Anarhic de Eliberare*. Deke îndepărtă gunoaiele dintr-un colţ, se aşeză cu spatele la perete şi desfăcu pachetul cu microplăci.

Conţinea o broşurică de instrucţiuni, cu diagrame de lupinguri, tonouri şi immelmanne, un tub cu pastă salină şi o listă de specificaţii operaţionale pentru calculator. Apoi, microplăcuţa în sine: o bucată de plastic alb, pe o parte numele avionului şi un biplan albastru roşu pe cealaltă parte. O răsuci în mână: *SPAD & FOKKER, FOKKER & SPAD*. Roşu şi albastru. Îşi potrivi batang-ul după ureche, după ce acoperise cu pastă suprafaţa inductorului, introduse panglica fibroptică în programator şi-l cuplă la priza din perete. Apoi strecură microplăcuţa în programator. Era un aparat ieftin, indonezian, şi craniul îi bâzâi în mod neplăcut în timpul rulării programului. După aceea însă, un Spad azuriu începu să se legene fără oprire prin aer, la câţiva centimetri de chipul lui. Era atât de real, încât aproape strălucea. Poseda ciudata viaţă proprie pe care o au deseori modelele fanatic de detaliate dintr-un muzeu, dar îi trebuia

toată concentrarea să-l menţină în existenţă. Dacă atenţia îi era câtuşi de puţin distrasă, nu se mai focaliza, dizolvându-se într-un fel de ceaţă.

Exersă până când bateria din dispozitivul de la ureche se epuiză, apoi se rezemă de perete şi adormi. Visă că zbura într-un univers constituit numai din nori albi şi cer albastru, fără sus şi jos, şi fără nici un câmp verde de care să se zdrobească.

***

Se trezi într-un miros înţepător de frigănele din krill şi se strâmbă de foame. Nu avea nici o leţcaie. Nu-i nimic, erau destui studenţi în cămin. Trebuia să existe măcar unul pe care să-l intereseze un programator. Îl luă şi ieşi pe coridor. Nu departe, pe o uşă era un poster: *LA UŞA URMĂTOARE E UN UNIVERS AL DRACULUI DE BUN*. Sub litere se vedea un peisaj stelar, ca un maldăr de pilule multicolore, decupat dintr-o reclamă pentru vreo companie farmaceutică, colat peste o imagine inspirată a „coloniei spaţiale” ce se construia încă dinainte de naşterea lui. HAIDEM, continua posterul sub colajul de hipnotice.

Ciocăni. Uşa se deschise, contactele de securitate glisând atât cât să se întrevadă o felie de patru centimetri din chipul unei fete.

— Da?

— O să crezi că-i furat, trecu el programatorul dintr-o mână în cealaltă. Asta pentru că-i nou, practic virgin, şi are încă pe el codul de bare. Nu vreau să discut despre asta... Nu! O să ţi-l las la numai jumătate din cât ai plăti în oricare alt loc.

— Hei, zău, nu faci mişto?

Fragmentul de gură vizibil se strâmbă într-un zâmbet ciudat. Fata întinse braţul cu palma în sus, strânsă, la nivelul bărbiei lui.

— Uite aici!

În mâna ei era o gaură, un tunel negru ce continua în susul braţului. Două luminiţe roşii. Ochi de şobolan. Năvăleau spre el, crescând, strălucind. Ceva cenuşiu se năpusti înainte către faţa lui.

Deke strigă, ridicând braţele ca să se apere. Picioarele îi cedară şi căzu, programatorul spărgându-se.

Cioburile de silicaţi se împrăştiară, în vreme ce el se zvârcolea, ţinându-se de cap. Când durea, durea rău de tot...

— Oh, Doamne!

Contactele se deblocară şi fata se aplecă deasupra lui.

— Hei, auzi, intră! îi întinse un prosop albastru. Apucă te de el şi o să te ridic.

O privi printr-un val de lacrimi. Studentă. Privirea sănătoasă, tricoul cu câteva numere mai larg, dinţii atât de albi şi regulaţi, încât puteau fi folosiţi drept referinţă de credit. Un lănţişor subţire, din aur, în jurul uneia dintre glezne — presărată, văzu, cu un puf de copil. Tunsoare scurtă, japoneză. Bani…

— Rahatu' ăla trebuia să-mi asigure cina, rosti el cu reproş. Prinse prosopul şi se lăsă tras în sus.

Ea îi zâmbi, dar se feri din calea lui.

— Las' că ţi-l repar eu. Vrei să mănânci ceva? Era doar o proiecţie, să ştii.

O urmă în cameră, precaut ca un animal ce intră într-o capcană.

— Să fiu al dracu', exclamă Deke, e brânză adevărată…

Stătea pe o canapea cu arcurile rupte, înghesuit între un ursuleţ înalt de un metru şi un teanc de dischete. Pe jos erau împrăştiate cărţi, haine şi hârtii. Iar mâncarea pregătită de fată — brânză Gonda, carne conservată şi, incredibil, pâine de grâu de seră — venea direct din *O Mie şi Una de Nopţi*.

— Hei, făcu ea, ştim cum să tratăm un prole, nu?

Se numea Nance Bettendorf. Avea şaptesprezece ani. Ambii părinţi lucrau — zgârciobii dracului! —, iar ea absolvea ingineria la William & Mary. Avea numai note maxime, mai puţin la literatură.

— Cred c-ai ceva cu şobolanii... Vreo fobie, ceva?

Deke trase cu coada ochiului spre pat. De fapt, mai mult îl bănuia; era doar o moviliţă prin talmeş-balmeşul de pe jos.

— Nu, pur şi simplu mi-a reamintit de altceva.
— Ce anume?
Stătea turceşte în faţa lui, cu tricoul larg ridicat sus, pe pulpa netedă.
— Păi... ai văzut vreodată... involuntar, glasul i se înălţă şi se năpusti peste cuvinte... Monumentul Washington? Noaptea? Are astea două... luminiţe roşii deasupra, lumini de navigaţie aeriană, aşa ceva, iar eu, iar eu...
Începu să tremure.
— Ţi-e frică de Monumentul Washington?
Nance chicoti şi se tăvăli pe jos de râs, dând din picioarele lungi şi bronzate. Purta un slip purpuriu.
— Mai bine aş muri decât să l revăd, încheie Deke.
Fata se opri din râs, se ridică şi-l privi. Palidă, muşcându-şi cu dinţii buza inferioară, ca şi cum înţelesese ceva la care nu voia să se gândească. În cele din urmă, îndrăzni:
— Blocaj mental?
— Da, răspunse el cu amărăciune. Mi-au spus că n-am să mai revin niciodată în D.C. Dup-aia au râs, jigodiile.
— Pentru ce?
— Sunt un hoţ.
Nu avea de gând să-i spună că acuzarea îl calificase drept cleptoman.

***

— O grămadă din bătrânii experţi în calculatoare îşi petreceau viaţa programând maşini. Dar ştii ceva? Creierul omenesc nu-i deloc ca o maşină, absolut deloc. Pur şi simplu, nu programează la fel.
Deke cunoştea rap-ul acela strident şi disperat, plasa uriaşă şi rotundă pe care singuraticii o aruncă în jurul rarilor ascultători; îl cunoştea dintr-o sută de nopţi reci şi pustii, petrecute în compania unor străini. Nance era pierdută în el, iar Deke, încuviinţând şi căscând, se întrebă dacă avea să reuşească să rămână treaz până ce urmau să sară, în sfârşit, în pat.
— Eu singură am construit proiecţia aia cu care te am lovit, urmă ea, strângându-şi genunchii la piept, sub bărbie. E pentru golani, ştii? Tocmai o aveam la mine şi ţi-am

trântit-o pentru că mi s-a părut caraghios să încerci să-mi vinzi tocmai mie rahatul ăla de programator indo-javanez.

Se întinse înainte, arătându-i mâna.

— Priveşte. Deke se crispa.

— Nu, nu-ţi fac nimic. Zău, asta-i altceva.

Deschise palma.

O flăcăruie albastră dansa acolo, perfectă şi schimbătoare.

— Uită-te, îl îndemnă fata. Uită te. Eu am programat-o. Să ştii că nu-i un mizilic de şapte imagini. Este o buclă continuă de două ore, şapte mii două sute de secunde, fără nici-o repetiţie, fiecare clipă aparte, ca un fulg de nea!

Centrul flăcării era un cristal de gheaţă, ale cărui faţete şi vârfuri sclipeau, rotindu-se şi dispărând, lăsând în urmă imagini aproape subliminale, atât de strălucitoare şi de limpezi, încât răneau ochiul. Deke clipi. În general, oameni. Omuleţi goi, regulându-se.

— Cum dracu' ai făcut asta?

Fata ridică tălpile goale, alunecând pe revistele lucioase, şi, cu un gest dramatic, îndepărtă nişte teancuri de imprimante, răvăşite pe un raft de scândură. Deke zări un şir ordonat de console micuţe, cu aspect sobru şi scumpe. Toate de comandă.

— Astea-s chestiile mele grele. Facilitator de imagini... Modul transfocator rapid... Analizor de funcţii pe o hartă unu la unu a creierului...

Scanda denumirile ca pe o rugăciune.

— Stabilizator cuantificat de pâlpâiri... Racordor de programe... Asamblor de imagini...

— Toate astea îţi trebuie ca să faci o flăcăruie?

— Bineînţeles. Chestia asta-i o artă, iar aici am echipament wet de proiecţie profesionist. Depăşeşte cu mulţi ani tot ce ai văzut.

— Hei! făcu el, ştii ceva despre SPAD & FOKKER?

Fata izbucni în râs. Simţind că venise momentul, Deke se întinse să i prindă mâna.

— Să nu m atingi, mama mă-tii, să nu m-atingi niciodată! zbieră Nance, izbindu-se cu capul de perete, pe când se retrăgea, palidă, tremurând de groază.

— Bine! ridică el palmele. Gata! Nu sunt lângă tine! Gata!

Fata avea ochii mari şi ficşi; lacrimile îi izbucniră pe la colţuri şi se scurseră în josul obrajilor pământii. În cele din urmă, scutură din cap.

— Hei, Deke... Scuze... Trebuia să ţi fi spus.

— Ce să mi spui?

Încerca însă o senzaţie neplăcută... Ştia deja. Felul în care se prinsese de cap... Spasmele slabe ale mâinilor, încleştându-se şi descleştându-se...

— Şi tu ai un blocaj mental.

— Da. Strânse din ochi. E o centură de castitate. Găozarii ăia bătrâni mi-au făcut-o. Nu pot lăsa pe nimeni să mă atingă sau măcar să stea prea aproape. Deschise ochii cu o furie oarbă: Şi nu făcusem nimic... Dar nimic, nimic! Numai că amândoi au slujbe şi-s atât de disperaţi să-mi fac şi eu o carieră, încât nici să se cace nu mai au chef. Li-e teamă să nu-mi bat joc de carte dacă, te-ai prins, mă ţin de droguri şi sex. În ziua când o să-mi anuleze blocajul mental, o să mă fut cu tipul cel mai păros, mai brutal si mai...

Se ţinea de tâmple. Deke sări în picioare şi scotoci prin dulăpiorul cu medicamente. Găsi o cutie cu vitamine B complex, strecură câteva în buzunar, pentru orice eventualitate, şi-i duse lui Nance două tablete şi un pahar cu apă.

— Ia! Avea grijă să rămână la distanţă. O să ţi facă bine.

— Da, da, încuviinţă fata, apoi adăugă ca pentru sine: Cred că mă consideri complet sonată.

***

Sala de jocuri din staţia Ogarului Cenuşiu era aproape pustie. Numai un băiat de vreo paisprezece ani, cu o faţă prelungă, aplecat asupra unei console, manevra flote multicolore de submarine în grila întunecoasă a Atlanticului de Nord.

Deke intră, purtându-şi jocul cel nou, şi se rezemă de un perete lustruit de nenumăratele straturi de email verzui.

Spălase vopselele de pe prolejakă, şutise blugii şi un tricou de la Goodwill şi găsise o pereche de bocanci în vestiarul unei saune cu securitate sub bugetară.

— L-ai văzut pe Tiny pe aici, amice?

Submarinele ţâşniră ca nişte peştişori de neon.

— Depinde cine-ntreabă.

Deke atinse telecomanda de după urechea stângă. Spad-ul se rostogoli de după consolă, iute şi delicat ca o viespe. Era superb; atât de perfect, atât de real, încât pe lângă el încăperea părea o iluzie. Bâzâi pe lângă gorilă, la câţiva milimetri de ecran, profitând de efectul de sol programat.

Puştiul nu se deranjă nici să ridice ochii.

— „La Jackman”, răspunse el. Pe drumul spre Richmond, dincolo de surplusuri.

Deke lăsă Spad-ul să dispară în mijlocul urcuşului.

„La Jackman” ocupa cea mai mare parte din etajul al treilea al unei clădiri vechi, din cărămidă. Deke găsi mai întâi „Cele Mai Rentabile: Surplusurile de Război”, apoi o firmă ciobită, de neon, deasupra unei recepţii neluminate. Trotuarul din faţă era ticsit cu o altă varietate de surplusuri — invalizi de război, unii dintre ei chiar de pe vremea Indochinei. Bătrâni care îşi lăsaseră ochii sub sorii Asiei, ghemuiţi alături de băieţi tremurând, care inhalaseră micotoxine în Chile. Deke răsuflă uşurat când uşile zdrelite ale liftului fâşâiră, închizându-se înapoia lui.

În celălalt capăt al încăperii lungi, cufundate în penumbră, un ceas mural Dr. Pepper arăta ora opt fără un sfert. „La Jackman” fusese îmbălsămat cu douăzeci de ani înainte de naşterea lui Deke, izolat înapoia unei pelicule gălbui de nicotină, ojă şi ulei de păr. De sub ceas, ochii lenticulari ai unui cerb trofeu, împuşcat de vreun bunic, îl priveau pe tânăr dintr-un clişeu înrămat, care căpătase culorile sepia ale elitrelor de gândaci. Se auzea ţăcănitul şi zumzetul aparatelor, scârţâitul unui bocanc răsucindu-se pe linoleu, atunci când vreun jucător se apleca instinctiv în momentul când trăgea. Sus, deasupra becurilor cu abajururi verzi, atârna un şir de clopoţei de Crăciun, făcuţi

din hârtie creponată care se decolorase într-un roz palid. Deke privi atent pereţii. Nici un facilitator.

— Aducem unu’ dacă-i nevoie, spuse cineva.

Deke se întoarse şi văzu ochii blânzi ai unui bărbat chel, purtând ochelari cu rame din sârmă.

— Mă numesc Cline. Bobby Earl Cline. Nu pari a fi jucător, domnule.

Nu era însă nimic ameninţător în glasul sau în ţinuta lui Bobby Earl. Îşi scoase ochelarii şi lustrui lentilele groase cu un şerveţel de hârtie. Îi amintea lui Deke de un instructor care încercase răbdător să-l înveţe instalarea biocipurilor retrograde.

— Eu sunt un fanatic, continuă bărbatul şi zâmbi, arătându-şi dinţii din plastic alb. Ştiu că nu par aşa ceva.

— Îl caut pe Tiny, răspunse Deke.

— Ei bine, n-o să-l găseşti. Este plecat la Bethesda, să-i cureţe VA-ul ţevăraia. Oricum n-ar juca cu tine.

— De ce?

— Pentru că nu eşti pe circuit, altfel te aş cunoaşte. Eşti bun?

Când tânărul încuviinţă, Bobby Earl strigă:

— Hei, Clarence! Adă facilitatorul ăla! Avem un pilot.

Peste douăzeci de minute, după ce şi pierduse telecomanda şi puţinul mărunţiş, Deke trecu pe lângă soldaţii americani mutilaţi, de la „Cele Mai Rentabile”.

— Să-ţi zic ceva, băiete, îi spusese Bobby Earl cu un ton părintesc, conducându-l spre lift. N-o să câştigi în faţa unui veteran de război, mă auzi? Eu nu sunt nici măcar bun, doar o rablă bătrână care a fost de cincisprezece, poate de douăzeci de ori pe hype. Tiny, da, el a fost pilot. A stat tot timpul băgat până la gât în acceleratoare. A căpătat o atenuare nasoală de membrană… n-o să-l baţi niciodată.

Era o noapte răcoroasă. Deke ardea de furie şi de umilinţă.

— Iisuse, ce rudimentar este, făcu Nance pe când Spad-ul spinteca teancuri de lenjerie roz.

Deke, ghemuit pe canapea, îşi trase mica telecomandă Braun de după ureche.

— Să nu mă freci şi tu la cap, domnişoară bogată, şi azi mâine după slujbă...

— Hei, fruntea sus, n am nimic cu tine, e vorba de tehnologie. Ai o microplăcuţă de a dreptul primitivă. Mă rog, pe stradă poate că-i urgie... Dar faţă de ce fac eu la şcoală... ia auzi! Lasă-mă să ţi-l rescriu eu.

— Ce zici?

— Să ţi-l aranjez. Rahaturile astea sunt scrise toate în hexadecimale, pricepi, pentru că programatorii industriali sunt toţi nişte tehnicieni de calculatoare rataţi. Aşa gândesc ei. Lasă-mă să-l duc însă la cititorul analizor de la catedră, să-i fac nişte schimbări şi să-l traduc într-un limbaj wet nou. Să elimine intermediarii redundanţi. Asta o să-ţi micşoreze timpul de reacţie şi o să taie la jumătate bucla de feedback. În felul ăsta, o să zbori mai repede şi mai bine. O să fii un adevărat profesionist, Asule!

Trase o înghiţitură de bong, apoi se încovoie, râzând şi tuşind.

— E legal? întrebă Deke, nesigur.

— Păi tu de ce crezi că se cumpără telecomenzile cu fir de aur? Din snobism? Rahat! Conductivitatea e mai bună, scurtează timpul de reacţie cu câteva nanosecunde, băieţică. Şi asta-i cheia succesului!

— Nu, făcu Deke. Dacă ar fi aşa de uşor, tipii l-ar fi avut deja. Şi Tiny Montogomery... L-ar fi avut pe cel mai bun.

— Tu nu m-asculţi niciodată? Nance lăsă bongul jos şi lichidul cafeniu se vărsă pe podea. Chestiile cu care lucrez eu sunt cu trei ani înaintea celor din magazine.

— I-auzi! rosti Deke, după o pauză lungă. Vrei să zici că-l poţi aranja pe bune?

***

Parcă treceai de la un model T la un Lotus 93. Spad-ul se lăsa pilotat ca un vis, răspunzând la cel mai uşor gând al lui Deke. Săptămâni întregi jucă fără greşeală prin sălile mici. Zbură împotriva puştilor localnici şi le doborî avioanele, individual sau în formaţie. Jucă pe bani şi jucă în turnee fulger. Iar avioanele cădeau...

Până într-o zi, când de lângă aparate se desprinse un negru deşirat. Privi banii laminaţi din mâna lui Deke şi rânji. Scânteie un incisiv de rubin.

— Auzi, făcu individul, am bunghit io că ie un jmecher care le ştie la zburat şi se joacă cu copiii...

***

— Mamă Doamne, rosti Deke, întinzând unt danez pe un biscuit din kelp, i-am măturat pe tipi. Da' şi ei erau buni!

— Bravo, scumpule! murmură Nance. Lucra la proiectul de an, bătând date pe o consolă.

— Ştii, treaba e că am calităţi pentru rahatul ăsta. Ştii? Adică programul îmi dă un avantaj, da' şi eu ştiu să profit de el. Am început să am ceva reputaţie.

Deschise impulsiv radioul. Izbucni un dixieland asurzitor.

— Hei! exclamă Nance. Ai fript-o, ce ai?

— Nu, sunt... Roti butoanele până găsi un sirop lent şi romantic. Uite. Haide sus, să dansăm!

— Hei! Ştii că nu pot!

— Ba poţi, iubițel.

Îi azvârli ursuleţul şi luă de pe jos o rochie de bumbac înflorat. O ţinu de talie şi de-o mânecă, băgându-i gulerul sub bărbia lui. Mirosea a paciuli şi, vag, a transpiraţie.

— Vezi, eu stau aici, tu acolo. Dansăm. Te-ai prins?

Clipind uşor, Nance se ridică şi strânse puternic ursuleţul. Dansară încet, privindu-se în ochi. După un timp, ea începu să plângă. Continua să zâmbească.

***

Deke visa cu ochii deschişi, imaginându-şi că era Tiny Montgomery, cablat la jumpjetul lui. Îşi închipuia maşina răspunzând la cea mai mică tresărire neuronală, cu reflexele amplificate şi hypeul curgându-i continuu în vene.

Podeaua lui Nance devenise o junglă, patul un podiş între dealurile de la picioarele Anzilor, iar Deke îşi pilota Spad-ul cu viteză maximă, de parcă era într-adevăr un aparat de luptă complet cablat şi interactiv. Hypeurile computerizate trimiteau un firicel lent de soluţie de amplificare a performanţelor, direct în sânge. Senzorii erau cuplaţi în craniu — declanşând un viraj supersonic în castronul verde

albastru al cerului de deasupra junglei boliviene. Tiny ar fi simţit până şi curentul de aer curgând pe suprafeţele de comandă.

Dedesubt, bombănitorii îşi croiau drum prin junglă, cu hype-injectoarele purtate deasupra umerilor, pentru a le oferi puţina furie suplimentară în luptă, o doză de iad lichid într-o fiolă albastră din plastic. Poate că într-o săptămână acumulau vreo zece minute de hype. Pilotând însă la nivelul vârfurilor copacilor, cu reflexele amplificate la maxim, zburând atât de jos încât trupele de la sol nu te observau decât atunci când ajungeai deasupra lor, azvârleai agenţii fosgeni şi dispăreai înainte ca ei să tragă un foc — toate astea necesitau un aflux continuu de hype. Iar interfaţa neuronală directă cu jumpjetul era UIT cuţit cu două tăişuri. Calculatoarele de la bord monitorizau biochimia şi hotărau când să deschidă supapele şi să servească componentei umane o supradoză ucigaşă de luptă.

Suparadozele alea te mâncau. Te mâncau sigur, încet şi constant, săpând în suprafaţa creierului şi erodând membranele celulare cerebrale. Dacă nu coborai suficient de rapid, sfârşeai cu atenuare cerebrală — reflexe prea iuţi pentru a fi ascultate de trup, iar reflexele luptă sau zbor se dădeau peste cap...

— Am dat lovitura, prole!

— Ce? Deke ridică ochii surprins, când Nance apăru azvârlind cărţile şi geanta pe maldărul cel mai apropiat.

— Proiectul meu de an... am fost scutită de examene. Proful a zis că n-a mai văzut aşa ceva. Ăăăă, hai, vrei să mai stingi din lumini? Culorile nu mi fac bine la ochi.

— Ia arată-mi şi mie, stinse el lumina. Să văd minunăţia aia.

— Bine, uite.

Scoase telecomanda lui Deke, curăţa un loc de pe pat şi luă o poziţie afectată. În palma ei, o scânteie se transformă în flacără. Se stinse într-o dâră argintie în susul braţului, în jurul gâtului şi apăru un şarpe cu cap triunghiular şi limba şfichiuitoare. Culori întrepătrunse, portocalii şi roşii. Lunecă între sânii ei.

— I-am spus şarpele de foc, rosti Nance mândră.

Deke se apleacă să vadă mai bine şi fata se trase îndărăt.

— Scuze. E ca flacăra aia, nu? Adică i pot vedea pe futangii ăia mici.

— Cam aşa ceva. Şarpele coborî în jos, pe pântecele fetei. Luna viitoare o să combin sute de programe separate de flăcări cu o trăsătură comună, ca să obţin imaginile. Dup aia, o să reglez imaginea lui mintală asupra trupului, să se auto-orienteze. În felul ăsta, se poate târî peste tot fără să mai trebuiască să-l ţii sub observaţie. Îl poţi purta în timp ce dansezi.

— Poate că-s tâmpit. Dar dacă n-ai făcut încă treaba, cum de o pot vedea?

— Asta-i chestia mişto, chicoti Nance. Nu-i gata decât pe jumătate. N-am avut timp să asamblez piesele într-un program unitar. Ce ai zice să porneşti radioul ăla? Vreau să dansez.

Îşi azvârli pantofii din picioare. Deke căută o muzică de suflet. Apoi, îndemnat de Nance, reduse volumul aproape la o şoaptă.

— Ştii, mi-am băgat două hypeuri. Ţopăia pe pat, legănându-şi braţele ca o dansatoare balineză. Ai încercat vreodată? Colosal! Îţi dă o concentrare absolută. Uite aici.

Se ridică pe poante.

— N-am mai reuşit niciodată aşa ceva.

— Hype, repetă Deke. Ultimul tip de care am auzit c-a fost prins cu aşa ceva a căpătat trei ani la infanterie. De unde l-ai luat?

— Am făcut un târg cu o veterană din şcoala de gradaţi. A terminat luna trecută. Chestia îmi dă vizualizare perfectă. Pot menţine proiecţia cu ochii închişi. A fost un rahat să asamblez programul în minte.

— Doar cu două doze?

— Una. Pe cealaltă o păstrez. Proful a fost atât de impresionat, încât mă finanţează pentru un interviu de slujbă. Peste două săptămâni, vine un tip de la I.G. Feuchtwaren. Gagiu’ nostru vrea să-i vândă programul şi pe mine. Termin şcoala cu doi ani mai devreme şi intru direct

pe meserie, fără închisoare şi fără să plătesc două sute de dolari.

Şarpele se încolăci într-o diademă strălucitoare. Deke încercă o senzaţie ciudată, neplăcută, la gândul că Nance avea să iasă din viaţa lui.

— Sunt o vrăjitoare, cântă Nance, vrăjitoarea echipamentelor wet.

Îşi trase bluza peste cap şi o azvârli cât colo. Sânii ei frumoşi şi fermi se legănau liberi, graţioşi, în timp ce dansa.

— O s-ajung..., acum cânta unul dintre hiturile curente, în top!

Sfârcurile îi erau mici, roz şi excitate. Şarpele de foc le linse şi ţâşni mai departe.

— Hei, Nance, făcu Deke stânjenit. Potoleşte te puţin, da?

— Sărbătoresc!

Îşi agăţă degetul mare de slipul auriu, lucios. Focul îi împrejmui mâna şi partea de jos a pântecului.

— Sunt zeiţa virgină, baby, şi am puteee…rea!

Reîncepuse să cânte.

Deke privi în lături.

— Trebuie să mă car, bolborosi el.

Trebuia să plece acasă să se masturbeze. Se întrebă unde ascunsese Nance doza. Putea fi oriunde.

***

Circuitul avea protocolul lui, o ordine tacită a respectului şi întâietății, la fel de complicată ca şi o etichetă de la curtea mandarinilor. Nu conta că Deke era noutatea şi că reputaţia lui se întindea ca un pârjol. Nici chiar un pilot cu faimă nu putea provoca pe cine dorea. Trebuia să parcurgă pe rând treptele ierarhiei. Doar dacă luptai în fiecare noapte... Dacă erai mereu gata să răspunzi la orice provocare... Şi dacă erai bun... atunci era posibil să avansezi rapid.

Deke avea un avion în plus. Era un duel de turneu, trei contra trei. Nu prea mulţi spectatori, poate o duzină, însă o luptă bună, cu chibiţi gălăgioşi. Deke era cufundat în calmul incredibil al bătăliei când, brusc, simţi că se lăsase tăcerea. Îi zări pe chibiţi fremătând, foindu-se şi schimbând priviri.

Ocheadele treceau pe lângă el. Auzi închizându-se uşile liftului. Doborî cu sânge rece cel de al doilea avion al adversarului, apoi riscă o uitătură rapidă peste umăr.

Tiny Montgomery tocmai intrase în sală. Fotoliul cu rotile şuiera peste linoleul îngălbenit, dirijat de mişcările imperceptibile ale unei mâini semi-paralizate. Expresia chipului era calmă, impenetrabilă.

În clipa aceea, Deke pierdu două avioane. Unul prin defocalizare — liniile conturului deveniră neclare şi facilitatorul îl anulă, iar celălalt datorită adversarului său, care era un luptător adevărat. Tipul ranversă în lateral, reducând viteza şi glisând, iar când avionul lui Deke ţâşni pe lângă el, îl împroşcă imediat cu o rafală. Biplanul se prăbuşi în flăcări. Ultimele lor două avioane se înălţară, mărind viteza şi, răsucindu-se în căutarea poziţiei optime, intrară inevitabil pe o traiectorie circulară.

Chibiţii se traseră în lături şi Tiny avansă până lângă masă. Bobby Earl Cline îl urma, slăbănog şi degajat. Deke şi adversarul lui schimbară câte o privire şi retraseră avioanele de deasupra mesei, ca să-l poată auzi pe veteran. Tiny zâmbi. Avea trăsăturile mici şi îngrămădite în mijlocul feţei palide, puhave. Un deget se mişcă uşor pe braţul cromat al scaunului.

— Am auzit de tine.

Se uita direct la Deke. Vocea îi era moale şi şocant de plăcută, o voce de fetiţă.

— Am auzit că eşti bun.

Deke încuviinţă. Zâmbetul părăsi chipul lui Tiny. Buzele lui moi şi cărnoase se relaxară, ţuguindu-se natural într-un botişor, aşteptând parcă un sărut. Ochii mici şi strălucitori îl priviră pe Deke fără răutate.

— Atunci, hai să vedem ce poţi să faci.

Tânărul se scufundă în calmul rece al luptei. Iar când adversarul se prăbuşi în flăcări şi fum, explodând şi pierind deasupra mesei, Tiny întoarse scaunul fără nici un cuvânt, intră în lift şi dispăru.

Pe când Deke îşi aduna câştigul, Bobby Earl se apropie de el şi rosti:

— Vrea să lupte cu tine.

— Da? Deke nu ocupa un loc fruntaş în ierarhia circuitului ca să-l poată provoca pe Tiny. Care-i chestia?

— Tipul care trebuia să sosească mâine din Atlanta nu mai vine. Tiny abia aştepta să lupte cu unul nou. Aşa că o să lupţi pentru Max.

— Mâine? Miercuri? Nu prea am timp să mă pregătesc.

— Nu cred că asta contează, zâmbi Bobby Earl.

— De ce?

— Băiete, tu n-ai clasă, înţelegi? Nu vii cu nici o surpriză. Zbori exact ca un începător, doar că mai repede, cu reflexe mai iuţi. Înţelegi ce vreau să zic?

— Nu-s prea sigur. Nu vrei să facem un pariu mic?

— Să-ţi spun drept, răspunse Cline, speram aşa ceva. Scoase un carnet negru din buzunar şi linse un ciot de creion. Îţi dau cinci la unu. Nimeni n-o să-ţi dea o cotă mai bună.

Îl privi pe Deke aproape cu tristeţe.

— Băiete, să ştii că Tiny e un pilot înnăscut şi asta nu-i totul. El trăieşte pentru jocul ăsta nenorocit, n-are nimic altceva. Nu poate părăsi blestematul ăla de scaun. Dacă tu crezi că-l poţi înfrânge pe un tip care luptă pentru viaţa lui, atunci te minţi singur.

***

Colonelul din portretul lui Norman Rockwell îl privi nepăsător pe Deke, în cafeneaua de pe Richmond Road. Tânărul ţinea ceaşca cu ambele palme, reci şi tremurătoare. Capul îi ţiuia de oboseală. Cline avea dreptate, se adresă el colonelului. Pot lupta împotriva lui Tiny, însă nu pot câştiga. Colonelul îl privi calm şi distant, prea puţin amabil, cuprinzând cafeneaua, soldurile şi tot regatul lui de rataţi de pe Richmond Road. Aşteptându-l pe Deke să recunoască lucrul teribil pe care trebuia să l facă.

— Căţeaua oricum vrea să mă părăsească, rosti Deke cu glas tare.

Negresa de la tejghea îl privi curioasă, apoi îşi feri iute ochii.

— A sunat tata! Nance intră dansând în cameră şi trânti uşa înapoia ei. Ştii ce? Mi-a zis că dacă primesc slujba şi o păstrez şase luni, îmi anulează blocajul. Îţi vine să crezi, Deke? Ezită. Ai păţit ceva?

Deke se ridică. Acum, când sosise momentul, i se părea că el însuşi era ireal, de parcă ar fi fost într-un film sau cam aşa ceva.

— Cum se face că n-ai venit deloc aseară? îl întrebă Nance.

Pe chipul lui, pielea era nefiresc de întinsă, o mască.

— Nance, unde ai pus hypeul? Am nevoie de el.

— Deke, începu ea încercând să zâmbească, dar nereuşind. Deke, e al meu. E doza mea. Am nevoie de ea. Pentru interviu...

— Ai bani, rânji el dispreţuitor. Poţi să-ţi cumperi oricând alta.

— Nu până vineri! Deke, ascultă-mă, e o chestie serioasă. De interviul ăsta atârnă viitorul meu. Am nevoie de doză! E şansa mea!

— Păpuşo, tu ai totul la îndemână! Ia uite: şase uncii de haşiş libanez galben! Anşoa în conserve! Asistenţa medicală nelimitată, dacă ai nevoie!

Fata se retrăgea dinaintea lui, poticnindu-se de undele statice ale aşternuturilor murdare şi de revistele mototolite care acopereau patul.

— Eu n-am avut în viaţa mea aşa ceva. N-am avut niciodată bafta asta. Dar acum mi-o doresc. În două ore, începe un joc pe care am de gând să-l câştig. M-auzi?

Se monta singur şi era bine. Avea nevoie de aşa ceva, pentru ceea ce trebuia să facă.

Nance ridică un braţ, deschizând palma, dar el se aştepta la asta şi-i împinse mâna în lături, fără să aibă timp să vadă tunelul cel negru sau ochişorii roşii. După aceea, se prăbuşiră amândoi, el deasupra fetei, simţindu-i pe obraz răsuflarea fierbinte şi rapidă.

— Deke, Deke! Îmi trebuie doza! Deke, interviul meu... e singura... trebuie... trebuie... Îşi răsuci faţa, plângând, spre perete: Te rog, Doamne, nu!

— Unde ai băgat o?

Răstignită pe pat, sub trupul lui, Nance începu să se zbată spasmodic, convulsionându-şi întregul corp de durere şi spaimă.

— Unde-i?

Faţa ei era golită de sânge, pielea cadaverică, iar groaza îi ardea în ochi. Buzele îi tremurau. Acum era prea târziu să se mai oprească; depăşise pragul. Deke se simţea totuşi revoltat şi îngreţoşat, cu atât mai mult cu cât, la un nivel neaşteptat şi nedorit, simţea o plăcere.

— Unde-i, Nance?

Şi încet, cu blândeţe, începu s-o mângâie.

***

Deke chemă liftul lui „La Jackman” cu un deget care se mişcă tot atât de iute şi direct ca o viespe, aterizând pe buton cu gingăşia unui fluture. Era plin de energie, toată complet controlată. În lift, îşi scoase ochelarii de soare şi chicoti spre imaginea lui reflectată în cromul pătat de amprente. Irisurile negre erau cât gămăliile de ac, aproape invizibile, totuşi lumina din jur avea strălucirea neonului.

Tiny aştepta. Buzele invalidului se ridicară la colţuri într-un zâmbet dulce, privind pupilele lui Deke, calmul exagerat al mişcărilor sale şi încercarea nereuşită de a simula o stângăcie nedrogată.

— Hopa, rosti el cu glasul ca de fetiţă, se pare că m-aşteaptă o surpriză.

Max se găsea pe una dintre ţevile scaunului cu rotile. Deke se aşeză şi făcu o plecăciune, dar nu în bătaie de joc.

— Să-i dăm drumul.

Ca challenger, avea un rol defensiv. Îşi materializă avioanele la o altitudine potrivită, suficient de sus pentru a putea intra în picaje, totuşi destul de jos ca să aibă timp să se pregătească pentru atacul lui Tiny. Aşteptă.

Spectatorii îl examinară. Un grăsan cu părul lucind de briantină îl privi surprins, un şmecher cu ochii afundaţi în orbite începu să rânjească. Se auzi un murmur general. Ochii se mişcau cu încetinitorul pe feţele încremenite de timpul de reacţie accelerat de hype. Îi trebuiră poate trei

nanosecunde ca să localizeze sursa atacului. Ridică ochii şi...

Blestematul dracului, îl orbise! Fokkerele picau direct dinspre becul de două sute de waţi şi Tiny îl păcălise, atrăgându-l să privească într-acolo. Totul era inundat în alb sclipitor. Deke strânse puternic picioarele, stăpânindu-şi lacrimile, şi menţinu disperat imaginea. Despărţi formaţia, virând două biplane la dreapta şi unul la stânga. Imediat după aceea, le răsuci pe toate într-o jumătate de viraj, apoi reveni. Trebuia să piloteze orbeşte — nu putea şti poziţia avioanelor inamice.

Tiny chicoti, Deke îl auzi prin zgomotele mulţimii — încurajările, blestemele şi zăngănitul de monede ce păreau că se desprind independente din vacarmul general, plutind în jurul bătăliei.

Când, după o secundă, îşi recăpătă vederea, un Spad era în flăcări şi se prăbuşea. Fokkerele îi urmăreau celelalte avioane, două pe unul dintre ele şi unul pe celălalt. Trecuseră trei secunde de la începutul jocului şi avea deja un biplan doborât.

Străduindu se să evite trasoarele lui Tiny, făcu un luping cu avionul ce avea un singur urmăritor şi pilotă celălalt aparat spre pata oarbă dintre Tiny şi bec.

Chipul fostului combatant deveni foarte calm. Umbra vagă de dezamăgire — chiar de dispreţ — fu înghiţită de linişte. Urmări nepăsător avioanele, aşteptându-l pe Deke să preia iniţiativa.

Brusc, cu puţin înainte de pata oarbă, Deke îşi angajă Spad-ul în picaj, Fokkerele ratând şi înclinându-se agitate pe aripi, apoi răsucindu-se ca să câştige poziţiile anterioare.

Spad-ul pică deasupra celui de al treilea Fokker, care urmărea celălalt avion al lui Deke. Trasoarele ciuruiră aripile şi fuzelajul stacojiu. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic şi Deke crezu că nu lovise nici un punct vital. Apoi, avionul roşu se înclină pe dreapta şi se prăbuşi, lăsând în urmă o dâră de fum negru, de la uleiul ars.

Tiny se încruntă şi cutele mici de nemulţumire îi stricară perfecţiunea feţei. Deke zâmbi. Unu la unu şi Tiny era în urmărire.

Ambele Spaduri erau hăituite. Deke le îndepărtă cât mai mult, apoi le apropie dinspre laturile opuse ale mesei. Le pilotă, unul drept spre celălalt, neutralizând avantajul lui Tiny... nici unul nu putea să tragă fără să şi pună în pericol propriile avioane. Mări viteza la maxim, dirijându-le pe aceeaşi traiectorie.

Cu o clipă înainte de ciocnire, Deke ridică unul şi-l coborî pe celălalt, deschizând focul asupra Fokkerelor şi virând brusc. Tiny era pregătit. Trasoarele umplură aerul. Un avion roşu şi altul albastru scăpară, îndreptându-se în direcţii opuse. Înapoia lor, două biplane se prăbuşiră împreună, aproape pe verticală, spre pluşul verde de dedesubt.

Zece secunde şi patru avioane doborâte. Un negru veteran îşi umezi buzele şi fluieră încetişor. Altcineva scutură din cap, uluit.

Tiny stătea rigid, în scaunul cu rotile, aplecat puţin în faţă, cu ochii atenţi, fără să clipească, strângând barele cromate cu palmele lui moi. Terminase cu poza amuzată şi nepăsătoare; acum atenţia îi era concentrată la maximum doar asupra jocului. Chibiţii, masa, încăperea în sine păreau să nu mai existe pentru el. Bobby Earl Cline îi puse o mână pe umăr; Tiny nu-l băgă în seamă. Avioanele se aflau în colţuri opuse ale încăperii, urcând încet. Deke îl lipi pe al lui de tavanul devenit neclar datorită fumului. Aruncă o privire iute către Tiny şi ochii li se întâlniră. Două sloiuri.

— Ia să vedem ce ştii, murmură tânărul printre dinţi.

Îşi îndreptară avioanele unul spre celălalt.

Hypeul atinsese acum pragul de sus şi Deke putea zări trasoarele lui Tiny de abia înaintând prin spaţiul dintre biplane.

Trebuia să-şi pună Spad-ul pe linia de ochire, să tragă o rafală precisă, apoi să se încline şi să traverseze astfel încât gloanţele Fokkerului să treacă pe sub el. Tiny era însă la fel de abil, evitând rafala lui Deke şi trecând atât de aproape

de Spad, încât trenurile de aterizare ale celor două avioane fură gata să se atingă.

Deke execută un luping extrem de strâns, când îl izbiră halucinaţiile. Pluşul mesei se zvârcoli şi undui — deveni iadul verde al junglei boliviene, deasupra căreia Tiny zburase în misiuni de luptă. Pereţii se îndepărtară într-un infinit cenuşiu şi acum în jurul lui se închidea temniţa metalică a unui jumpjet cibernetic.

Era însă pregătit. Se aştepta la halucinaţii şi ştia că le poate învinge. Armata n-ar fi acceptat un drog care nu putea fi stăpânit. Spad-ul şi Fokkerul se încrucişară din nou. Putea citi încordarea pe chipul lui Tiny Montgomery, ecourile bătăliei din jungla adâncă a cerului. Îşi apropiară avioanele iarăşi, simţind tensiunile torsionate sosind în creier direct de la aparatură, pompele de adrenalină deversând la subsuori, libertatea iute şi rece a curentului de aer pe suprafaţa jetului amestecându-se cu mirosurile de metal încins şi de transpiraţie cauzată de frică. Trasoarele îi vâjâiră pe lângă faţă şi se lăsă pe spate, văzând cum Fokkerul trecea din nou razant pe lângă Spad, ambele neatinse. Chibiţii înnebuniseră; fluturau şepci şi tropăiau ca nişte descreieraţi. Deke şi Tiny schimbară iarăşi câte o privire.

Îl cuprinse răutatea şi, cu toate că fiecare nerv îi era încordat şi rigid aidoma contactelor din cristale de carbon ce opreau jumpjeturile să se desfacă în bucăţele datorită virajelor nebuneşti pe deasupra Anzilor, se prefăcu că zâmbeşte degajat, ba chiar făcu cu ochiul, aplecând uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi arătat: „Ia uite aici!”

Tiny privi într-acolo.

Numai pentru o fracţiune de secundă, însă fusese suficient. Deke intră imediat într-un immelmann rapid şi strâns — la limita toleranţei teoretice — cum rareori fusese văzut pe circuit şi apăru înapoia veteranului.

Acum să te văd cum mai scapi, schilodule!

Tiny pică direct spre pluşul verde, cu Deke după el. Trăgea întruna. Îl avea pe Tiny acolo unde dorise.

Fugind. Aşa cum făcuse în fiecare misiune de luptă. Aţâţat şi încordat la maxim de hype, dar fugind speriat. Erau acum lângă pluş, zburând razant deasupra copacilor. Rupe-l, îşi spuse Deke şi acceleră. Cu coada ochiului, îl putea zări pe Bobby Earl Cline, cu o expresie ciudată întipărită pe faţă. O privire imploratoare. Relaxarea lui Tiny se năruise; chipul îi era strâmb, răvăşit şi agitat.

Intră în panică şi plonjă cu avionul prin mulţime. Biplanele vibrară şi făcură lupinguri printre chibiţi. Unii se dădeau înapoi involuntar, alţii, râzând, întindeau mâinile după ele. În ochii lui Tiny se zărea însă un licăr fierbinte de spaimă, care vorbea despre o veşnicie de frică şi claustrare, două tăişuri ciopârţind neîncetat...

Frica era moartea în aer, claustrarea — o întemniţare în metal, întâi cel al avionului, apoi cel al scaunului. Deke putea citi totul pe faţa lui. Lupta reprezenta singura libertate pe care o avusese Tiny şi se angajase în ea de câte ori avusese ocazia. Până ce vreun naționalist anonim, cu un SAM antic, îl smulsese din cerul verde albastru al Boliviei şi-l zvârlise până pe Richmond Road, în „La Jackman”, vizavi de un puşti zâmbitor şi ucigaş, pe care l înfrunta pentru acea ultimă dată deasupra pluşului decolorat.

Deke se legănă pe vârfurile picioarelor, cu faţa arzându-i de zâmbetul de un milion de dolari, care era marca drogului ce-l pârlise deja pe Tiny, înainte de a fi doborât din cer într-un vălmăşag fierbinte de metal şi carne. Atunci îi căzu fisa. Înţelese că numai lupta aeriană îl mai ţinea pe Tiny întreg. Acea atingere zilnică a morţii cu vârful degetelor, apoi renaşterea din sicriul metalic. Oprise prăbuşirea interioară doar prin puterea voinţei. O dată voinţa distrusă, moartea urma să se reverse peste el, înecându-l. Tiny avea să se încovoaie şi să vomite în propria-i poală.

Şi Deke îl doborî...

Urmă o tăcere stupefiată, atunci când ultimul avion al veteranului dispăru într-o explozie luminoasă.

— Am făcut-o, şopti Deke. Apoi, mai tare: Fir ar al dracu', am făcut-o!

Vizavi de el, Tiny se răsuci în scaun, cu braţele tresărindu-i în spasme; capul i se bălăngănea pe un umăr. Îndărătul lui, Bobby Earl Cline îl fixa pe Deke cu ochi strălucitori, de jar.

Smulse apoi Max-ul şi înveli în panglica lui un teanc de laminate. Fără nici-un cuvânt, zvârli pachetul spre faţa lui Deke. Acesta îl prinse din zbor, fără efort.

Pentru moment, se păru că bărbatul voia să-i sară de gât, trecând chiar peste masă. Îl opri o zgâlţâitură a mânecii.

— Bobby Earl, murmură Tiny înecându-se de umilinţă, trebuie să... mă scoţi... de aici...

Rigid, furios, Cline îşi împinse prietenul şi dispăru în penumbră.

Deke lăsă capul pe spate şi hohoti. Dumnezeule, ce bine se simţea! Băgă Max-ul în buzunarul cămăşii, unde atârnă rece şi greu. Banii îi îndesă în blugi. Băiete, îi venea să ţopăie, triumful clocotea prin el ca o sălbăticiune, minunat şi puternic, aidoma unui cerb pe care-l zărise cândva, când Ogarul Cenuşiu traversa o pădure — şi, pentru clipa aceasta mică, i se părea că totul era acum meritat, toată durerea şi mizeria prin care trecuse către victoria finală.

„La Jackman" era însă scufundat în tăcere. Nimeni nu aplauda, nimeni nu se îngrămădea în jurul lui să l felicite. Redeveni sobru şi zări chipurile tăcute, duşmănoase. Nici un chibiţ nu era de partea lui. Emanau dispreţ, chiar ură. Pentru câteva secunde interminabile, aerul vibra de o violenţă potenţială... apoi cineva se întoarse într-o parte, hârâi o flegmă şi scuipă pe podea. Grupul se împrăştie, murmurând, oamenii dispărând unul câte unul în întuneric.

Deke nu se clinti. Un muşchi de la picior începu să i se zbată, vestitor al colapsului post hype. Creştetul capului îi amorţise, iar în gură simţea un gust oribil. Trebui să se apuce cu ambele mâini de tăblia mesei, ca să nu cadă pentru totodeauna în umbrele vii de sub el, şi rămase aşa, străpuns de ochii morţi ai capului de cerb din fotografia de sub ceasul Dr. Pepper.

Puţină adrenalină avea să-l smulgă din starea aceea. Trebuia să sărbătorească. Să se îmbete sau să se drogheze şi să povestească, revăzând victoria, iarăşi şi iarăşi, contrazicându-se singur, inventând detalii, râzând şi lăudându-se. O noapte atât de înstelată cerea poveşti.

Dar stând acolo, cu localul tăcut, imens şi gol, în jurul lui, înţelese brusc că nu-i mai rămăsese nimeni căruia să-i povestească.

Absolut nimeni.

Chrome

Era zăpuşeală în noaptea când am pârlit-o pe Chrome. Afară, pe promenade şi în pieţe, fluturii se izbeau de neoane până ce mureau, dar în mansarda lui Bobby singura lumină venea de la ecranul unui monitor şi de la LED urile verzi şi roşii de pe cadranul simulatorului matriceal. Cunoşteam pe dinafară fiecare cip din simulatorul lui Bobby; semăna cu clasicul Ono Sendai VII, „Ciberspaţiul şapte”, însă îl refăcusem de atâtea ori, încât te-ai fi chinuit destul să găseşti un milimetru pătrat de circuit original prin tot siliciul ăla.

Stăteam unul lângă celălalt în faţa consolei simulatorului, aşteptând afişajul temporal din colţul inferior stâng al ecranului.

— Bagă! am făcut eu, când a sosit momentul, dar Bobby era deja acolo, aplecându-se să împingă cu podul palmei programul rusesc în fanta lui. O făcu cu graţia naturală a unui puşti ce vâră monedele într-un joc video, sigur de câştig şi gata să primească o serie întreagă de jocuri gratuite.

În faţa ochilor mei se ridică un val argintiu de fosfene şi matricea începu să mi se deplieze în minte, o tablă de şah trei D, infinită şi perfect transparentă. Când am intrat în grilă, programul rusesc păru că se clatină. Dacă altcineva ar fi fost cuplat în partea aceea a matricei, ar fi putut zări un val de umbre pâlpâitoare, prelingându-se din piramida mică şi galbenă care reprezenta calculatorul nostru. Programul era o armă mimetică, destinată absorbirii culorii locale şi prezentării lui ca o prioritate absolută în orice context ar fi întâlnit.

— Felicitări, l-am auzit pe Bobby. Tocmai am devenit o inspecţie de rutină a Comitetului de Coastă Răsăritean pentru Fisiune...

Asta însemna deschiderea liniilor fibre-optice cu echivalentul cibernetic al unei sirene de incendiu, dar în matricea simulată păream a ne repezi drept la baza de date a lui Chrome. Încă nu o puteam zări, însă ştiam deja că zidurile acelea aşteptau. Ziduri de umbră, ziduri de gheaţă.

Chrome: faţa ei drăguţă, de copil, netedă ca oţelul, cu ochi care s ar fi simţit în largul lor pe fundul unei fose atlantice, ochi reci şi cenuşii trăind sub o presiune teribilă. Se spunea că pregătea singură cancerele pentru cei care o trădau, variaţiuni rococo personalizate ce te omorau după ani de zile. Se spuneau fel de fel de chestii despre Chrome, nici una prea liniştitoare.

Aşa încât am acoperit-o cu o imagine a lui Rikki. Rikki îngenunchind în firicelele de praf ale unei raze de lumină strecurată în mansardă, printr-o reţea de oţel şi sticlă; salopeta ei de camuflaj decolorată, sandalele roz transparente, curba perfectă a spatelui gol pe când scotocea într-o geantă de nailon cu echipament. Ridicând ochii, cu un zuluf pe jumătate blond gâdilându-i nasul. Zâmbind, încheind nasturii unei cămăşi vechi de a lui Bobby, bumbacul kaki rărit întinzându-se peste sânii ei.

Zâmbind...

— Fir-ar al dracului, zise Bobby, tocmai i-am spus lui Chrome că suntem o revizie de control financiar şi trei citaţii de la Tribunalul Suprem... Ţin-te bine, Jack...

Adio, Rikki. Poate că n o să te mai văd niciodată.

Şi este atât de întuneric în castelele de gheaţă ale lui Chrome!

***

Bobby era un cowboy, iar gheaţa era meseria lui. „Gheaţa” însemnând *GHEAŢĂ*. Ghimpi Electronici de Autoapărare. Matricea este reprezentarea abstractă a relaţiilor dintre sistemele de date. Programatorii legali pătrund în acel sector al matricei aparţinând celor care i-au angajat şi se trezesc înconjuraţi de geometrii strălucitoare, reprezentând datele corporaţiilor.

Turnurile şi câmpurile lor variau în nonspaţiul incolor al matricei de simulare — consens de halucinaţie electronică

prin care se facilitează manipularea şi transferul unor volume masive de date. Programatorii legali nu văd niciodată zidurile de gheaţă înapoia cărora lucrează, zidurile de umbră care ecranează operaţiile lor în faţa altora, a artiştilor spionajului industrial şi spărgătorilor ca Bobby Quinn.

Bobby era un cowboy, un pocnitor, un spărgător care intra în uriaşul sistem nervos electronic al omenirii, manglind informaţii şi credite din matricea ticsită, spaţiul monocrom unde singurele stele sunt concentraţiile dense de informaţii, iar hăt deasupra lor ard galaxiile corporaţiilor şi braţele spirale reci ale sistemelor militare.

Bobby era unul dintre tinerii cu chipuri îmbătrânite pe care-i vedeţi bând la „Gentlemanul Păgubaş”, barul şic al cowboy-ilor de calculatoare, hoţilor şi ciberneticienilor de mâna a doua. Eram parteneri.

Bobby Quinn şi Automatic Jack. Bobby e fantele slab şi palid, cu ochelari negri, iar Jack, tipul dur cu braţul mio-electric. Bobby se ocupă de software şi Jack de hard; Bobby bate tastele pe consolă, iar Jack meştereşte toate bibilurile care pot oferi vreun atu. Oricum, asta v-ar fi spus orice tip din „Gentlemanul Păgubaş”, înainte ca Bobby să hotărască s-o pârlească pe Chrome. Ar fi putut însă să vă mai spună că Bobby îşi pierdea mâna, încetinea. Avea douăzeci şi opt de ani şi asta e mult pentru un cowboy de consolă.

Amândoi eram buni în meseria noastră, totuşi lovitura cea mare nu apăruse încă. Eu ştiam de unde să procur echipamente, iar Bobby avea toate trucurile la degetul mic. Se lăsa pe spate, cu o bentiţă albă contra transpiraţiei pe frunte, şi-şi deplasa degetele peste tastatură mai repede decât puteai privi, croindu-şi drum prin gheaţa cea mai uşchită din meserie, dar asta numai atunci când se întâmpla ceva care să-l bage în priză, lucru ce nu se petrecea chiar atât de des. Bobby nu era ambiţios, cât despre mine eram tipul de bărbat care-i fericit să-şi poată plăti chiria şi să aibă o cămaşa curată pe el.

Bobby era însă mierlit după gagici, de parcă astea erau cărţile lui de tarot, sau cam aşa ceva; când le vedea, intra

în viteză. N-am vorbit niciodată despre asta, dar în vara aceea, când începu să pară că-şi pierdea forma, petrecu tot mai mult timp în „Gentlemanul Păgubaş”. Stătea la una dintre mesele de lângă uşa deschisă şi privea trecătorii lunecând, în nopţile când gândacii erau pe neoane, iar văzduhul mirosea a parfum şi a mâncăruri la minut. Ochelarii lui de soare scanau chipurile aflate în mişcare, şi pesemne aşa a decis că Rikki era cea pe care o aştepta, atuul şi schimbarea lui de noroc. Tipa cea nouă.

***

Am plecat la New York să investighez piaţa şi să văd ce mai exista în software-ul de mangleală.

Prăvălia Finlandezului are o hologramă deteriorată în vitrină, *METRO HOLOGRAFIX*, deasupra unui decor de muşte moarte, îmbrăcate în blănuri de praf cenuşiu. Înăuntru, mărunţişurile se înalţă până la nivelul pieptului, ridicându-se în maldăre către pereţii de abia vizibili înapoia resturilor necunoscute şi a rafturilor încovoiate, ticsite cu reviste porno vechi şi colecţii îngălbenite de National Geographic.

— Îţi trebuie o armă, mi-a zis Finlandezul.

Arată ca un proiect ADN refăcut în scopul de a obţine scormonitori de mare viteză.

— Ai baftă. Am pus laba pe noul *Smith and Wesson*, patru sute optul tactic. Are un proiector de xenon sub ţeavă, vezi, baterii în pat, îţi proiectează un cerc de treizeci de centimetri în bezna cea mai adâncă la cincizeci de metri. Sursa de lumină e aşa de fină, încât e aproape imposibil de detectat. Într-o luptă nocturnă, e magie curată.

Am lăsat braţul să-mi cadă pe masă şi am pornit răpăitul degetelor; servo-urile din mână au început să zumzăie ca nişte ţânţari flămânzi. Ştiam că Finlandezului nu-i plăcea asta deloc.

— Vrei să-l amanetezi? Mi-a ciocănit încheietura de duraluminiu cu capătul ros al unei carioca. Poate ţi cumperi ceva mai silenţios.

Nu m-am oprit.

— Nu-mi trebuie arme, Finlandezule!

— Bine, a încuviinţat el, bine! — iar eu am încetat răpăitul. N-am făcut rost decât de o chestie şi nici nu ştiu ce este. Părea nefericit: Mi l-au adus săptămâna trecută nişte puşti din canalele lui Jersey.

— Da' de când cumperi tu chestii care nu ştii ce sunt, Finlandezule?

— Eşti şmecher, da?

Mi-a întins un plic de corespondenţă transparent. Prin izolaţia din plastic, cu bule de aer, se vedea ceva ce semăna a casetă audio.

— Mai aveau un paşaport, continuă el, cărţi de credit, un ceas... Şi asta...

— Vrei să spui că aveau conţinutul unor buzunare. El a încuviinţat din cap.

— Paşaportul era belgian. Era şi fals pe deasupra, ascultă-mă pe mine, l-am aruncat în foc. Şi creditele. Ceasul era bun, un Porsche, ceas bun.

În mod evident, era un tip de program militar plug-in. Scos din plic, părea încărcătorul unei carabine mici, placat cu plastic negru, mat. Muchiile şi colţurile sclipeau metalic; fusese pesemne trântit pe ici, colo.

— Ţi-l dau cu reducere, Jack. În amintirea zilelor de altădată.

Am rânjit. Să obţii ceva cu reducere de la Finlandez era ca şi cum Dumnezeu ar fi anulat legea gravitaţiei, atunci când trebuie să cari o valiză grea de a lungul a zece cvartale de coridoare prin aeroport.

— Mi se pare rusesc, am zis. Probabil, controlul în caz de avarie a canalizării dintr-o suburbie a Leningradului. Exact ce mi trebuie!

— Ştii, făcu Finlandezul, am o pereche de pantofi mai bătrână decât tine. Uneori mă gândesc că tu ai tot atâta clasă cât şi golanii ăia din Jersey. Ce vrei să-ţi spun, că-s cheile Kremlinului? E treaba ta să vezi ce dracu' e înăuntru. Eu vând doar marfa. Am cumpărat programul.

***

Lipsiţi de trupuri, năvălim în castelul de gheaţă al lui Chrome. Şi suntem iuţi, iuţi. Parcă facem surfing pe creasta

programului invadat, atârnând la zece metri deasupra sistemelor de atac, care clocotesc pe măsură ce suferă mutaţii. Suntem nişte pete de ulei conştiente, târâte în josul coridoarelor de umbră.

Undeva, avem şi trupuri, undeva foarte departe, într-o mansardă ticsită, acoperită cu sticlă şi oţel. Undeva, mai avem microsecunde, poate de abia timpul s-o ştergem.

I-am năruit porţile, deghizaţi ca o revizie contabilă şi trei citaţii, însă protecţiile ei sunt special programate ca să rezolve asemenea intruziuni oficiale. Gheaţa ei cea mai sofisticată este astfel structurată pentru a respinge mandatele, ordonanţele, citaţiile. Când am trecut prin prima poartă, majoritatea datelor au dispărut înapoia gheţii nucleului de comandă, pereţii aceia pe care i vedem sub forma unor leghe de coridoare sau labirinturi de umbră. Cinci linii telefonice terestre separate au emis semnale de alertă spre firme juridice, însă virusul atacase deja gheaţa parametru. Sistemele de bruiaj devorează semnalele de alertă, în vreme ce subprogramele noastre mimetice scanează tot ce nu a fost camuflat de nucleul de comandă.

Din datele neecranate, programul rusesc alege un număr din Tokio, mai deosebit datorită frecvenţei apelurilor, duratei medii a convorbirilor şi vitezei cu care Chrome le-a răspuns.

— Perfect, face Bobby, suntem un apel codificat al amicului ei din Japonia. Asta ar trebui să ne ajute.

Călăreşte-i, cowboy!

***

Bobby îşi citea viitorul în femei. Ele erau semnele lui de, graţie, schimbările vremii: stătea noaptea întreagă în „Gentlemanul Păgubaş”, aşteptând ca anotimpul să întoarcă un chip nou în faţa lui, ca o carte de joc.

Într-una din nopţi, am rămas să lucrez până târziu, în mansardă, făţuind un cip, cu braţul scos şi micul waldo conectat direct de ciot.

Bobby a apărut cu o fată pe care n-o mai văzusem, şi de obicei nu mă simt în largul meu când cineva mă vede lucrând aşa, cu firele conectate la electrozii din carbon dur

care îmi ies din ciot. Ea s a apropiat şi a privit imaginea mărită de pe ecran, apoi a zărit waldo-ul mişcându-se sub teaca protectoare vidată. Nu a rostit nici un cuvânt, doar a privit. Imediat am simţit ceva bun dinspre ea; aşa se întâmplă uneori.

— Automatic Jack, Rikki. Asociatul meu.

A râs, punându-şi braţul după mijlocul ei, şi ceva din tonul lui mi-a spus că aveam să-mi petrec noaptea într-o cameră sordidă de hotel.

— Bună, a rostit ea.

Înaltă, de nouăsprezece, poate douăzeci de ani, era neîndoielnic arătoasă. Avea câţiva pistrui pe nas şi ochii de culoare nedefinită, între chihlimbarul întunecat şi cafea. Purta blugi negri şi strimţi, îndoiţi cu manşetă până la jumătatea pulpei şi o curea îngustă din plastic, asortată la sandalele rozalii.

Acum însă, zărind-o uneori când încerc să dorm, o văd undeva afară, la marginea lăbărţării acesteia de oraşe şi fum, părând o hologramă lipită de fundul ochilor mei, într-o rochie strălucitoare, puţin deasupra genunchilor, pe care trebuie s-o fi purtat cândva, pe când o cunoşteam. Desculţă, cu picioarele lungi şi drepte; părul castaniu vârstat de şuviţe blonde, îi ascunde chipul, fluturând în bătaia vântului, şi-o zăresc făcându-mi adio din mână. Bobby scotocea printr-un vraf de casete audio.

— Tocmai plecam, cowboy, i-am zis decuplându-mi waldo-ul.

Ea m-a urmărit atentă, fixându-mi braţul.

— Poţi repara nişte chestii? m a întrebat.

— Orice doreşti, Automatic Jack îţi repară, am pocnit eu din degetele de duraluminiu.

A scos de la brâu un deck mititel de simstim şi mi-a arătat balamaua ruptă de la capacul casetei.

— Mâine, i-am zis, nu-i nici o problemă.

Măiculiţă, mi-am spus, somnul doborându-mă pe cele şase paliere până în stradă, care o să fie bafta lui Bobby cu aşa o bucăţică? Dacă sistemul lui merge, într-adevăr, în

orice noapte de acum încolo putem da lovitura. În stradă, am rânjit, m-am întins şi am făcut semn unui taxi.

***

Castelul lui Chrome se dizolvă repede, plăci de gheaţă umbrită pâlpâind şi destrămându-se, mâncate de sistemele perturbatoare ce se rostogolesc din programul rusesc, îndepărtându-se de atacul nostru asupra nivelului logic central şi intoxicând însăşi substanţa gheţii. Sistemele perturbatoare sunt viruşi cibernetici analogi, foarte voraci şi capabili de autoduplicare. Se deplasează constant, simultan, paralizând şi absorbind apărările lui Chrome.

Am paralizat-o deja, sau undeva ţârâie o sonerie şi clipeşte o luminiţă roşie? Ea ştie oare?

***

Bobby îi spunea Rikki Nebuna şi, în primele săptămâni, ea crezuse pesemne că avea totul, tot spectacolul jucat pentru scenă, şi avea nu mai ştiu câţi kilometri de promenade şi pieţe de hoinărit, magazinele şi cluburile, şi pe Bobby care să-i explice toate relele, sforăriile viclene ale părţii întunecate a lucrurilor, să-i arate pe toţi jucătorii şi jocurile lor. O făcea să se simtă ca la ea acasă.

— Ce ţi s a întâmplat la mână? M-a întrebat într-o seară, pe când eram toţi trei la „Gentlemanul Păgubaş”, bând la o măsuţă din colţ.

— Planat, i-am răspuns, accident.

— Planat peste un lan, a completat Bobby, lângă locul ăla numit Kiev. Jack al nostru plutea acolo în întuneric, sub o para-aripă liliac, cu cincizeci de kile de radar între picioare, când o găoază de rus i-a ars din greşeală braţul cu laserul.

Nu-mi amintesc cum am schimbat subiectul, dar am făcut-o.

Îmi spuneam întruna că nu Rikki se dădea la mine; de vină era ceea ce i făcea Bobby. Îl cunoşteam de multă vreme, de la sfârşitul războiului şi ştiam că întrebuinţa femeile ca pioni într-un joc: Bobby Quine contra norocului, contra timpului şi nopţii oraşelor. Iar Rikki apăruse exact când avea nevoie de ceva care să-l pună în mişcare, de ceva spre care să năzuiască. Aşa încât o considera un

simbol a tot ceea ce şi dorea şi nu putea avea, a tot ceea ce avusese şi nu putuse păstra.

Nu-mi plăcea să-l ascult spunându-mi cât de mult o iubea, iar faptul că realmente credea ceea ce afirma înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Era un maestru al prăbuşirilor zguduitoare şi al refacerilor rapide, şi văzusem chestia asta de vreo duzină de ori. Tot atât de bine putea să aibă imprimat URMĂTOAREA, cu majuscule verzi fosforescente, pe lentilele ochelarilor săi de soare, gata să sclipească înaintea primului chip interesant ce ar fi plutit pe lângă mesele din „Gentlemanul Păgubaş”.

Ştiam ce le făcea. Le preschimba în embleme, semne de marcaj pe harta vieţii lui de spărgător, faruri de navigaţie pe care le putea urma printr-un ocean de baruri şi neoane. După ce altceva să se conducă? Nu iubea banul în sine, nu îndeajuns ca să-i urmeze sclipirea. Nu ar fi căutat puterea asupra altora; detesta responsabilităţile pe care le implica. Deţinea o mândrie fundamentală în talentul său, dar ea nu fusese niciodată suficientă ca să-l împingă înainte.

Aşa încât se ocupa de femei.

Când apăruse Rikki, avea multă nevoie de una. Se degrada rapid şi barosanii şopteau deja că-şi pierduse mâna. Avea nevoie de lovitura cea mare, şi cât mai repede, fiindcă nu cunoştea altă modalitate de viaţă, iar toate ceasurile lui erau reglate pe timpul hoţului, calibrate în risc, adrenalină şi calmul acela dumnezeiesc din zori, care apare când fiecare mişcare ţi se dovedeşte a fi corectă şi o bucăţică grasă din creditul altuia clincăne în contul tău.

Îi venise vremea să-şi facă bocceluţa şi să iasă; de aceea, Rikki căpătă un statut mai înalt şi mai important decât oricare alta dinaintea ei, deşi îmi venea să-i o urlu în faţă — ea era acolo vie, reală, omenească, flămândă, energică, plictisită, frumoasă, excitată, toate lucrurile acelea care o defineau…

Apoi, el a ieşit într-o după amiază, cam cu o săptămână înainte de plecarea mea la New York, la prăvălia Finlandezului. A ieşit, lăsându-ne pe amândoi în mansardă, aşteptând o furtună. Jumătate din luminator era umbrită de

un dom geodezic pe care nu-l mai terminaseră niciodată, iar prin cealaltă jumătate se vedea cerul negru şi albastru, cu nori. Stăteam lângă banc, prostit de zăpuşeala după amiezii, privind în sus la cerul acela, când ea m-a atins, mi-a atins umărul, cicatricea circulară şi roză, lată de un centimetru, pe care braţul nu o acoperă. Oricare alta care mă atinsese acolo, continuase spre gât, spre ceafă...

Ea însă nu a făcut aşa. Avea unghiile lăcuite în negru; nu erau ascuţite, ci de forma unor dreptunghiuri înguste, cu oja doar puţin mai întunecată decât laminatul din fibră de carbon ce-mi înveleşte braţul. Apoi palma i-a coborât pe mâna mea, unghiile negre urmărind proeminenţa unei suduri, până la articulaţia cotului, neagră şi anodizată; palma ei, cu oasele moi ca ale unui copil, degetele răsfirate să le prindă pe ale mele, lipindu-se de duraluminiul perforat...

A ridicat cealaltă mână ca să mângâie pernuţele feed-back ului, în timp ce afară a plouat toată după amiaza, cu stropi răpăind pe sticla şi oţelul pătate de funingine de deasupra patului lui Bobby.

***

Pereţii de gheaţă dispar pâlpâind ca nişte fluturi supersonici alcătuiţi din umbre. Dincolo de ei, se întinde iluzia de spaţiu infinit a matricei. Parcă priveşti o bandă despre construcţia unei clădiri din semifabricate; atât că banda rulează în sens invers şi pe viteză rapidă, iar pereţii aceia sunt aripile smulse.

Încerc să-mi reamintesc că locul acela şi hăurile dinapoia lui sunt numai reprezentări, că noi nu suntem „în” calculatorul lui Chrome, ci interfaţaţi cu el, în vreme ce simulatorul de matrici din mansarda lui Bobby creează această iluzie... Nucleul datelor începe să apară, expus, vulnerabil... Aceasta este partea îndepărtată a gheţii, imaginea matricei pe care n-am mai văzut-o niciodată, imaginea pe care cincisprezece milioane de operatori de consolă legali o văd zilnic şi-o iau ca atare.

Nucleul datelor se ridică în jurul nostru ca nişte trenuri verticale pentru marfă, codificat în culori. Culori primare,

orbitor de strălucitoare în vidul acela transparent, unite prin nenumărate benzi orizontale în tonuri bleu şi roz de creşă.

În mijloc însă, gheaţa continuă să ascundă ceva; inima întunericului costisitor al lui Chrome, însăşi inima...

***

M-am întors din expediţia de cumpărături new-yorkeză târziu, după amiază. Prin luminator nu venea prea mult soare, dar pe monitorul lui Bobby strălucea o structură de gheaţă, o reprezentare grafică bidimensională a protecţiilor unui calculator, linii de neon întreţesute ca un covoraş de rugăciune *Art Déco*. Am decuplat consola şi ecranul s-a întunecat.

Lucrurile lui Rikki erau împrăştiate pe bancul meu de lucru; pungi din nailon din care se revărsau haine şi farduri, o pereche de cizme cowboy de un roşu strălucitor, casete audio, reviste japoneze lucioase despre vedete de simstim. Le-am îngrămădit pe toate sub banc, apoi mi-am demontat braţul, uitând că programul cumpărat de la Finlandez era în buzunarul drept al jachetei, aşa că a trebuit să mă chinuiesc cu mâna stângă să-l scot şi să-l fixez între fălcile capitonate ale menghinei.

Waldo-ul seamănă cu un vechi platan audio, tipul pe care se puneau discuri, cu menghina aşezată sub o calotă protectoare transparentă. Braţul în sine are puţin mai mult de un centimetru lungime, fiind articulat pe ceea ce ar fi fost braţul de sunet al unui asemenea platan. Nu-l privesc însă, atunci când prind contactele de ciotul meu: mă uit la micro, deoarece apare acolo în alb şi negru, mărit de vreo 4 de ori.

Am verificat sculele şi am luat laserul. L-am simţit puţin cam greu; am reglat senzorul de greutate la un sfert de kilogram pe gram şi m-am apucat de treabă. La mărirea de 40, lateralele programului arătau ca un trailer.

Mi-au trebuit opt ore să-l sparg; trei ore cu waldo-ul, laserul şi patru duzini de benzi, două ore la telefon cu o legătură din Colorado şi trei ore ca să rulez un disc lexicon care putea traduce un limbaj tehnic rusesc, vechi de opt ani.

Apoi, pe monitor au început să curgă alfanumericele chirilice, transformându-se în engleză pe la jumătatea ecranului. Existau o mulţime de găuri, acolo unde lexiconul dădea peste acronime militare specializate în programul cumpărat de la omul meu din Colorado, dar mi-am putut forma o idee despre ce cumpărasem de la Finlandez.

Mă simţeam ca un golan plecat să şi cumpere un cuţit cu arc şi care se întoarce acasă cu o bombiţă neutronică.

Iar am luat-o în mână, mi am spus. Ce poţi face cu o bombă cu neutroni într-un caft pe stradă? Chestia dinăuntru ieşea din domeniul meu. Nu ştiam nici măcar unde s o descarc, unde să caut un cumpărător. Cineva ştiuse, dar era mort, cineva cu un ceas Porsche şi paşaport belgian fals, însă eu nu încercasem niciodată să mă mişc prin cercurile acelea. Derbedeii Finlandezului din suburbii mierliseră pe cineva cu legături suspuse.

Programul din menghina de bijutier era un spărgător de gheaţă militar rusesc, un program virus ucigaş.

Mijeau zorii când Bobby s a întors, singur. Adormisem cu o pungă de sandvişuri în poală.

— Vrei să mănânci? L-am întrebat, pe jumătate adormit, întinzându-i sandvişurile.

Visasem programul, valurile lui de sisteme de atac flămânde şi subprograme mimetice; în vis, era un fel de animal lipsit de formă, care unduia.

Bobby a dat punga la o parte, îndreptându-se către consolă şi a apăsat o tastă de funcţii. Ecranul s-a luminat cu structura complicată pe care o văzusem în decursul după-amiezii. M-am frecat la ochi cu mâna stângă, unul dintre lucrurile pe care nu le pot face cu dreapta. Adormisem, încercând să mă hotărăsc dacă să-i spun despre program. Poate ar fi trebuit să încerc să-l vând singur, să păstrez banii, să merg într-un loc nou, să-i cer lui Rikki să vină cu mine.

— Al cui este? am întrebat.

Stătea locului, într-o salopetă neagră din bumbac şi o jachetă veche din piele, azvârlită peste umeri ca o pelerină.

Nu se bărbierise de câteva zile şi părea mai tras la faţă ca de obicei.
— Al lui Chrome, mi-a răspuns.
Braţul mi-a tresărit şi a început să clincăne, frica deplasându-se la mioelectrice prin electrozii de carbon. Am scăpat sandvişurile, foi inerte de varză şi felii de lactate galben strălucitor, pe lemnul nemăturat al podelei.
— Eşti complet nebun, am bolborosit.
— Nu, făcu el, crezi că s a prins? Nici vorbă. Am fi deja morţi. M-am băgat pe firul ei printr-un sistem de închiriere triplu orb din Mombasa şi un comsat algerian. Ea ştie că cineva o examinează, dar nu ne poate urmări.
Dacă totuşi Chrome urmărise ocheada trasă de Bobby spre gheaţa ei, eram ca şi morţi. Însă probabil că el avea dreptate, altfel aş fi fost spulberat pe drumul de întoarcere de la New York.
— De ce tocmai ea, Bobby? Zi mi şi mie un singur motiv.
Chrome: o văzusem de vreo şase ori la „Gentlemanul Păgubaş”. Poate că i plăcea în mahala sau verifica în vreun fel condiţia umană, condiţie la care ea nu prea aspira. Un chip dulce şi mititel, în formă de inimioară, cu cea mai răutăcioasă pereche de ochi pe care aţi văzut o vreodată. Arăta ca de paisprezece ani de când o ştiau toţi, complet zburată dintr-un metabolism normal datorită unui program masiv de seruri şi hormoni. Era tot atât de ticăloasă ca şi oricare copil al străzii, însă nu mai aparţinea acesteia. Făcea parte dintre Băieţi, era membră în pătura superioară a filialei locale a Mafiei. Se zicea că începuse ca bişniţară, demult, pe vremea hormonilor pituitari sintetici interzişi. Nu trebuise să facă prea mult comerţ însă. Acum era proprietara Casei Luminilor Albastre.
— Eşti complet tembel, Quine. Dă-mi un singur motiv sănătos ca să ai chestiile alea pe ecran. Ar trebui să le faci vânt, şi cât mai repede...
— Vorbeam în „Păgubaş”, rosti el scoţându-şi jacheta din piele, cu Myron Ţiganul şi Jane Cioara. Jane e băgată în toate canalele de sex şi zicea că ştie încotro o iau lovelele.

Se certa cu Myron deoarece deţine majoritatea în Luminile Albastre, că nu-i doar o marionetă pentru Băieţi.

— „Băieţii”, Bobby, am repetat eu. Asta-i parola operativă acolo. Îţi poţi da seama de chestia asta? Noi nu ne băgăm peste Băieţi, ţii minte? De asta am rămas în meserie.

— De asta am rămas lefteri, partenere.

S-a trântit în scaunul rotativ din faţa consolei, a deschis fermoarul salopetei şi şi-a scărpinat pieptul alb, adăugind:

— Dar poate că n o să mai rămânem aşa multă vreme…

— Tocmai mă gândeam că poate colaborarea noastră s-a dizolvat definitiv.

Atunci mi-a rânjit. Rânjetul acela era complet dement, înspăimântător şi concentrat şi mi-am dat seama imediat că de fapt îl durea undeva de frica morţii.

— Auzi, i-am zis, mai am nişte parale, ştii? I-ai tu, ia metroul până-n Miami, şi de acolo saltă-te într-o lăcustă spre Montego Bay. Ai nevoie de odihnă, nenică. Trebuie să-ţi aduni minţile.

— Minţile mele, Jack, a răspuns el, bătând ceva pe taste, n-au fost niciodată mai adunate.

Reţeaua de neon de pe ecran tremură şi se deşteptă sub acţiunea unui program de animaţie, liniile gheţii ondulând cu o frecvenţă hipnotică, o mandala vie. Bobby a continuat să bată şi mişcarea a încetinit; configuraţia s-a refăcut, devenind ceva mai puţin complexă, o variantă ce alterna între două structuri diferite. O chestie de mâna întâi, iar eu nu crezusem că mai era atât de bun.

— Aşa, făcu el, acolo, vezi? Stai. Acolo! Iar. Şi acolo. Uşor de scăpat. Asta-i! La fiecare optzeci de minute, bagă o rafală de transmisie concentrată spre comsatul lor. Am putea trăi un an de zile din plăţile ei săptămânale în dobânzi negative.

— Al cui e comsatul?

— Zürich. Bancherii ei. Acesta-i carnetul de cecuri, Jack. Acolo se scurg banii. Jane Cioara avea dreptate.

Am rămas nemişcat. Braţul a uitat să mai clincăne.

— Tu ce ai făcut la New York, partenere? Ai găsit ceva care să m-ajute să tai gheaţa? O s-avem nevoie de orice putem prinde.

L-am privit în ochi, străduindu-mă să nu mă uit spre waldo şi menghină. Programul rusesc era acolo, sub capac.

Atuuri necinstite, schimbătoare de noroc…

— Unde-i Rikki? L-am întrebat, îndreptându-mă spre consolă şi prefăcându-mă că studiez structurile alternante de pe ecran.

— Cu nişte prieteni de ai ei, a înălţat din umeri, puşti nebuni după simstim. Zâmbi absent: O s-o fac pentru ea, moşule.

— Eu ies ca să mă mai gândesc, Bobby. Dacă vrei să mă-ntorc, nu te apuca de nimic.

— Pentru ea o fac, a repetat, când uşa se închidea înapoia mea. Ştii doar.

***

Şi acum în jos, tot mai jos; programul este un vagonet de *montagne russe* prin labirintul destrămat de pereţii întunecaţi, spaţii cenuşii ca de catedrală între turnurile strălucitoare. Viteză maximă.

Gheaţă neagră. Nu te gândi la ea. Gheaţă neagră…

Prea multe poveşti în „Gentlemanul Păgubaş”; gheaţa neagră face parte din mitologie. Gheaţa care ucide. Ilegală, dar noi nu suntem tot în afara legii? Un fel de armă cu feedback neuronal, cu care te conectezi o singură dată. De pildă un Cuvânt hidos care mănâncă pe dinăuntru creierul. Ca un spasm epileptic ce continuă mereu, mereu, până nu mai rămâne absolut nimic…

Iar noi plonjăm spre temelia castelului de umbre al lui Chrome…

Încercând să mă pregătesc pentru oprirea bruscă a respiraţiei, senzaţia de vomă şi înmuierea finală a nervilor. Temându-mă de Cuvântul acela îngheţat care aşteaptă jos, în beznă…

***

Am ieşit s o caut pe Rikki şi am găsit-o într-o cafenea, cu un băiat cu ochi Sendai, ale cărui suturi pe jumătate

vindecate radiau dinspre orbitele lui umflate. Pe masă era deschisă o broşură lucioasă din care, într-o duzină de fotografii, zâmbea Tally Isham. Fata cu ochii Zeiss Ikon.

Deck-ul ei micuţ de simstim era unul dintre lucrurile pe care le îngrămădisem sub bancul meu de lucru cu o seară înainte, cel pe care i-l reparasem a doua zi după ce o cunoscusem. Stătea ore întregi cuplată la aparat, cu banda de contact peste frunte, ca o diademă cenuşie din plastic. Tally Isham era favorita ei, iar cu banda de contact activată era dusă, pierdută undeva, în senzorialul înregistrat al celui mai celebru star de simstim. Simularea stimulilor: lumea — sau măcar părţile ei mai interesante — aşa cum era percepută de Tally Isham. Tally, pilotând un aeroplan Fokker negru, cu efect de sol peste podişurile Arizonei. Tally, plonjând în rezervaţiile insulei Truck. Tally, petrecând cu superbogaţii pe insulele greceşti particulare; puritatea sfâşietoare a micuţelor porturi albe, dimineaţa în zori...

De fapt, Rikki aducea destul de mult cu Tally, aveau acelaşi ten şi aceiaşi pometţi. Mi se părea că gura lui Rikki era mai fermă. Mai mult nerv. Ea nu dorea să fie Tally Isham, dar o invidia. Ambiţia ei era să ajungă în simstim. Bobby râsese şi o ignorase. Totuşi ea îmi povestea mereu despre asta.

— Cum mi-ar sta cu ei? m-a întrebat, ţinând un prim plan ocupând o pagină întreagă: Zeiss Ikonii albaştri ai lui Tally Isham, lângă ochii ei căprui chihlimbarii. Îşi făcuse corneele de două ori, însă tot nu avea douăzeci-douăzeci; de aceea voia Ikoni. Marca purtată de staruri. Extrem de scumpi.

— Tot te mai uiţi prin vitrine, după ochi? am întrebat o.

— Tigrul a făcut rost, îmi răspunse. Mi s a părut obosită.

Tigrul era atât de încântat de Sendaii lui, încât nu şi putea reţine surâsul, deşi mă îndoiam că ştia să zâmbească şi în alte ocazii. Era arătos, în genul acela uniform, obţinut după a şaptea vizită la buticul chirurgical; avea probabil să-şi piardă restul vieţii semănând vag cu fiecare nouă vedetă de sezon: nu o copie prea evidentă, totuşi nici originalul.

— Sendai, nu? i am întors zâmbetul.

A încuviinţat din cap. L-am privit cum încearcă să mă cucerească prin ceea ce el considera a fi o căutătură profesională de simstim. Pesemne îşi închipuia că înregistrează. M-am gândit că se bizuia prea mult pe mine.

— Când or să se vindece muşchii, o să fie mişto în perifreric, a rostit şi l-am văzut cât de prudent s-a întins după expresul dublu. Ochii Sendai sunt notorii pentru defectele de percepere a profunzimii câmpului vizual şi nerespectarea garanţiilor, printre altele.

— Tigrul pleacă mâine la Hollywood.

— Şi de acolo, poate la Chiba City, nu? I-am zâmbit, însă el nu mi-a răspuns la fel. Ai vreo ofertă, Tigrule? Ştii vreun agent?

— Încerc, rosti el încetişor, apoi se ridică şi plecă, luându-şi un rămas bun grăbit de la Rikki, dar nu şi de la mine.

— Nervii optici ai puştiului ar putea începe să se deterioreze în mai puţin de şase luni. Ştii asta, Rikki? Sendaii sunt ilegali în Anglia, Danemarca şi în multe alte locuri. Nu poţi înlocui nervii.

— Hai, Jack, lasă textele.

Îmi fură un croissant şi începu să-i ciugulească un colţ.

— Credeam că sunt sfătuitorul tău, fetiţo.

— Mda. Ei bine, Tigrul nu-i prea deştept, dar toţi ştiu de Sendai. E tot ce şi poate permite. Aşa că riscă. Dacă găseşte de lucru, îi poate înlocui.

— Cu ăştia? Am ciocănit reclama Zeiss Ikon. Costă o grămadă de parale, Rikki. Nu eşti fraieră să rişti, nu?

Ea încuviinţă din cap.

— Vreau Ikoni.

— Dacă urci la Bobby, spune-i să nu facă nimic până nu-i zic eu.

— Bine. Afaceri?

— Afaceri, i am răspuns.

Era însă o nebunie.

Mi-am băut cafeaua, iar ea mi-a mâncat ambele croissante. După aceea am condus o până la Bobby. Am dat cincisprezece telefoane, fiecare de la alt aparat public.

Afaceri. Nebunia nebuniilor.

Una peste alta, ne-au trebuit şase săptămâni să pregătim frigarea, şase săptămâni cu Bobby spunându-mi cât de mult o iubea pe Rikki. Am tras cât puteam de tare, încercând să nu mă gândesc la asta.

În principal era vorba de convorbiri telefonice. Primele cincisprezece şi câteva întrebări foarte discrete păreau fiecare să nască altele cincisprezece. Căutam un anumit serviciu, pe care Bobby şi cu mine ni-l imaginam drept o parte indispensabilă a economiei clandestine a lumii, dar care probabil că nu avusese niciodată mai mult de cinci clienţi în acelaşi timp. Trebuia să fie unul care nu-şi făcea reclamă.

Îl căutam pe cel mai tare tăinuitor din lume, pentru o spălătorie de bani nealiniată, capabilă să cureţe un transfer electronic peşin de un mega-dolar şi apoi să uite de el.

În cele din urmă, toate convorbirile respective au fost o cheltuială inutilă, deoarece Finlandezul mi-a făcut lipeala. Mersesem la New York să cumpăr o altă cutie neagră măsluită, fiindcă urma să dăm faliment achitând toate convorbirile alea.

I-am pus problema ca pe o simplă ipoteză.

— Macao, a zis el.

— Macao?

— Familia Long Hum. Agenţi de bursă.

Avea şi numărul lor. Dacă vrei un tăinuitor, îl întrebi pe altul.

Cei din familia Long Hum erau atât de discreţi, încât ideea mea de apropiere subtilă părea o lovitură nucleară tactică. Bobby a trebuit să meargă de două ori cu naveta în Hong Kong ca să aranjeze treburile. Banii ni se topeau tot mai rapid. Nu ştiu nici până acum de ce m-am hotărât să mă bag în afacere; îmi era teamă de Chrome şi nici nu-mi ardea buza să mă îmbogăţesc.

Îmi repetam întruna că era o idee bună să pârlim *Casa Luminilor Albastre*, pentru că era un stabiliment scârbos, dar nu mă puteam convinge. Nu mi plăceau Luminile Albastre, deoarece odată petrecusem acolo o seară extrem de deprimantă. Totuşi, asta nu reprezenta o scuză s-o

atacăm pe Chrome. De fapt, mă simţeam pe jumătate sigur că aveam să murim în timpul tentativei. Chiar şi cu programul acela ucigaş, şansele nu prea erau de partea noastră.

Bobby se pierduse în scrierea comenzilor pe care urma să le băgăm chiar în inima calculatorului lui Chrome. De asta trebuia să mă ocup eu, întrucât Bobby avea să fie ocupat până peste cap, încercând să nu scape programul rusesc care era gata să radă totul. Era prea complex ca să-l rescriem şi de aceea avea să încerce să-l stăpânească în timpul celor două secunde de care aveam nevoie.

Am făcut un târg cu un caftangiu pe nume Miles. În noaptea respectivă trebuia s-o urmărească pe Rikki, fără s-o scape din ochi, şi să-mi telefoneze la o anumită oră. Dacă nu eram la aparat sau nu-i răspundeam într-un anume fel, îi spusesem s-o înhaţe şi s-o urce în primul metrou spre afară. I-am înmânat un plic, să-l dea fetei. Bani şi un bilet.

Bobby nu-şi făcuse nici un fel de griji în legătură cu soarta ei, în cazul că dădeam greş. Continua să mă piseze la cap cât de mult o iubea, unde aveau ei să plece şi cum urmau să cheltuiască banii.

— În primul rând, ia-i o pereche de Ikoni, nenică. Asta şi doreşte. Să ştii că vorbeşte serios despre simstim.

— Hei, a ridicat el ochii de pe tastatură, n-o să trebuiască să muncească. Dăm lovitura, Jack. Ea e bafta mea. N-o să trebuiască să mai muncească niciodată.

— Bafta ta, am repetat.

Nu eram prea vesel. Nu-mi aminteam ultima dată când fusesem vesel.

— Ţi-ai mai văzut bafta în ultimul timp?

Nu o văzuse, dar nici eu. Amândoi fuseserăm prea ocupaţi.

Îmi lipsea. Chestia asta îmi reamintea de singura mea noapte petrecută în Casa Luminilor Albastre, deoarece mersesem acolo simţind lipsa cuiva. Mai întâi mă îmbătasem, apoi trecusem pe inhalatoare vasopresine. Dacă te-a lăsat gagica de inimă, pileala şi vasopresinul sunt ultimul răcnet în farmacologia masochistă; trăscăul te face

sentimental, iar vasopresinul îţi reaminteşte totul, realmente ţi-l aminteşte. Pe plan clinic, foloseau preparatul contra amneziei senile, dar strada găseşte propriile ei întrebuinţări. Aşa că mi-am cumpărat reluarea ultraintensă a unei legături terminată prost; necazul e că binele şi răul sunt amestecate laolaltă. Vânezi amintirile de extaz animal, însă vine şi ce ai zis tu şi ce ţi-a răspuns ea, cum a plecat şi nu s-a mai întors...

Nu-mi amintesc cum am hotărât să merg la Luminile Albastre ori cum am ajuns acolo; coridoare silenţioase şi o cascadă de-a dreptul decorativă, susurând undeva, sau poate numai holograma ei. Aveam o grămadă de bani în noaptea aia; cineva îi dăduse lui Bobby un teanc gros ca să deschidă o fereastră de trei secunde în gheaţa altuia.

Nu cred că tipilor de la uşă le a plăcut cum arătam, totuşi banii mei erau valabili.

Am băut şi mai mult acolo, după ce terminasem lucrul pentru care venisem. Apoi am făcut mişto de barman, spunându-i ceva despre necrofilii ascunşi şi asta nu prea i-a plăcut. Dup aia, un tip solid de tot a insistat să-mi zică Erou de Război, chestie pe care o detest. Cred că i-am arătat nişte trucuri cu braţul, înainte să mi se rupă filmul şi m-am trezit peste două zile într-un modul de dormit, undeva, în altă parte. O cămăruţă ieftină, n-aveai loc nici să te spânzuri. M-am aşezat pe salteaua îngustă de poliuretan şi am plâns.

Există lucruri şi mai rele decât să fii singur. Însă ceea ce vând ei în Casa Luminilor Albastre este atât de popular, încât e aproape legal.

În inima întunericului, nucleul nemişcat; sistemele de atac sfârtecă bezna cu vârtejuri de lumină, bisturie translucide rotindu-se departe de noi; suntem suspendaţi în mijlocul unei explozii tăcute, derulată cu încetinitorul, fragmente de gheaţă prăbuşindu-se parcă veşnic, iar glasul lui Bobby se aude peste ani lumină de iluzie electronică a vidului:

— Pârleşte o pe jigodie! Nu-l mai pot ţine...

Programul rusesc — ridicându-se prin turnuri de date, acoperind culorile încăperii. Iar eu înfig pachetul de comenzi făcute de Bobby în centrul inimii reci a lui Chrome. Apar transmisiunile concentrate, impulsuri de informaţii condensate care ţâşnesc în sus, pe lângă turnul tot mai masiv de întuneric — programul rusesc, în timp ce Bobby se luptă să controleze secunda aceea crucială. Un braţ de umbră pe jumătate format se răsuceşte dinspre bezna înaltă, prea târziu.

Am făcut-o.

Matricea se pliază în jurul meu ca o jucărie origami.

Mansarda miroase a sudoare şi a circuite arse.

Mi s-a părut c-am auzit-o pe Chrome zbierând, un sunet aspru, metalic, dar nu era decât o închipuire.

***

Bobby râdea, cu lacrimi în ochi. Cifrele cronometrului din colţul monitorului afişau 07:24:05. Totul durase ceva mai puţin de opt minute.

Şi am văzut că programul rusesc se topise în fanta lui.

Grosul contului din Zürich al lui Chrome îl donasem la o duzină de societăţi de binefacere din toată lumea. Era prea mult acolo ca să fie mişcat şi ştiam că trebuie s-o rupem, s-o pârlim complet, altfel putea veni după noi. Ne-am oprit mai puţin de zece procente şi le-am expediat aranjamentului făcut de Long Hum în Macao. Ei şi au reţinut şaizeci la sută comision şi ne-au şutat restul prin sectorul cel mai întortocheat al schimbului valutar Hong Kong. A durat o oră până când banii noştri au început să curgă în cele două conturi pe care le deschisesem în Zurich.

Am privit zerourile îngrămădindu-se înapoia unei cifre lipsite de sens de pe monitor. Eram bogat.

Atunci a sunat telefonul. Era Miles. Am fost gata să uit fraza parolă.

— Hei, Jack, moşule, ce... Ce dracu i cu tipa asta a ta? E cam uşchită...

— Ce? Spune!

— Am stat pe coada ei, cum ai zis, fără să mă ginească. A mers la „Păgubaş”, a stat puţin şi dup-aia a luat metroul. S-a dus în Casa Luminilor Albastre...

— Ce a făcut?!

— Pe uşa laterală. Doar Angajaţi. N-am avut cum trece de oamenii lor.

— Mai e acolo?

— Nu, moşule, am pierdut-o. Aici e o nebunie. Se pare că Luminile Albastre s-au închis, parcă definitiv — ţârâie vreo şapte alarme, toată lumea fuge de acolo-colo, bodyguarzii au echipament de intervenţie... Acu, au venit şi alţii, tipi de la asigurări, de la bunuri imobiliare, dube cu numere municipale...

— Miles, ea unde a plecat?

— Am pierdut o, Jack.

— Auzi, Miles, ai ţinut banii în plic, sau...?

— Faci mişto? Hei, scuză-mă. Am...

Am închis telefonul.

— Să vezi când o să-i spunem, făcu Bobby frecându-şi pieptul gol cu un prosop.

— Spune-i singur, cowboy. Eu mă duc să mă plimb.

Am ieşit afară, în noapte şi neoane, lăsând mulţimea să mă împingă, mergând orbeşte, dorind să fiu un simplu segment al organismului acela, un alt cip de conştiinţă plutind sub domuri. Nu gândeam, puneam doar un picior în faţa altuia, dar după o vreme am început să judec şi totul a căpătat sens. Ea avusese nevoie de bani.

M-am gândit şi la Chrome. O omorâsem, o ucisesem la fel de sigur ca şi cum i-am fi tăiat beregata. Noaptea care mă purtase prin promenade şi pieţe o hăituia acum pe ea, şi nu avea nicăieri unde să se ducă. Câţi duşmani avea numai printre cei din jurul meu? Câţi urmau să o atace, acum când nu-i mai oprea frica de banii ei? Îi luasem tot ce avea. Ajunsese înapoi, în stradă. Mă îndoiam că avea să supravieţuiască până în zori.

În cele din urmă, mi-am amintit de cafeneaua unde-l întâlnisem pe Tigru.

Ochelarii ei de soare spuneau totul — lentile mari şi negre, cu un abţibild de culoarea pielii, într-un colţ.

— Bună, Rikki, am spus şi eram pregătit când şi i-a scos.

Albaştri, albastrul lui Tally Isham. Albastrul limpede şi natural pentru care sunt faimoşi, ZEISS IKON înconjurând fiecare iris în majuscule mititele: literele suspendate ca nişte fulgi aurii.

— Sunt grozavi, am spus.

Fardul acoperea vânătăile. Cu nişte chestii atât de bune, nu se vedea nici o cicatrice.

— Ai făcut rost de bani, am adăugat.

— Da, am făcut, a încuviinţat ea, apoi s-a înfiorat, dar nu mai fac rost de alţii, în nici un caz în felul ăsta.

— Cred c-au închis taraba acolo.

— Aha!

Nici un muşchi nu i-a tresărit pe faţă. Ochii cei noi erau albaştri, nemişcaţi şi foarte adânci.

— Nu contează, Bobby te aşteaptă. Tocmai am dat o lovitură barosană.

— Nu. Trebuie să plec. Nu cred c-o să înţeleagă, însă trebuie să plec.

Am încuviinţat din cap, privindu-mi braţul care se ridică să-i apuce mâna; parcă nici nu făcea parte din mine, dar ea se ţinu de el, aşa cum era.

— Am un bilet dus până-n Hollywood. Tigrul cunoaşte nişte tipi la care pot sta. Poate o s-ajung chiar în Chiba City.

Avusese dreptate în privinţa lui Bobby. M-am întors împreună cu ea. El n-a înţeles. Rikki îşi jucase însă rolul care-l interesa şi n-aş fi vrut să sufere pentru el, fiindcă vedeam că asta se întâmpla. Bobby n-a vrut nici măcar să iasă în hol, după ce Rikki îşi făcuse bagajele. I-am lăsat gențile jos şi am sărutat-o, stricându-i machiajul, iar ceva din sufletul meu s-a înălţat, aşa cum se înălţase programul ucigaş deasupra datelor lui Chrome. O oprire bruscă a răsuflării, într-un loc unde nu existau cuvinte. Trebuia să prindă avionul.

Bobby era prăbuşit în scaunul rotativ din faţa monitorului, privindu-şi şiragul de zerouri. Îşi pusese

ochelarii şi ştiam că până la căderea nopţii avea să se afle în „Gentlemanul Păgubaş”, luându-i pulsul, căutând un semn, pe cineva care să-i spună cum avea să fie noua lui viaţă. Nu-l puteam vedea cu mult diferit. Mai confortabil, dar mereu aşteptând următorul atu.

Am încercat să nu mi-o închipui pe Rikki în Casa Luminilor Albastre, lucrând în schimburi de trei ore, într-o aproximare de somn REM, în timp ce trupul şi câteva reflexe condiţionate aveau grijă de treaba adevărată. Clienţii nu ajungeau niciodată să se plângă că-i trişa, deoarece era vorba de nişte orgasme reale. Dar ea le simţea, dacă le mai simţea, ca pe nişte vagi străfulgerări argintii, undeva, la marginea somnului. Da, e atât de popular, încât e aproape legal. Clienţii sunt sfâşiaţi între nevoia de a avea pe cineva şi dorinţa simultană de a fi singuri, chestie care a fost probabil, dintotdeauna, esenţa jocului ăla, chiar şi înainte de apariţia neuroelectronicii care să le permită ambele lucruri.

Am ridicat telefonul şi am format numărul companiei aeriene. Le am dat numele ei adevărat şi numărul cursei.

— Îl schimbă, le-am spus, pentru Chiba City. Exact! Japonia. Mi-am băgat cartea de credit în fantă şi mi-am bătut codul ID. Clasa întâi, am precizat.

Am auzit bâzâitul scanerului peste contul meu.

— Adăugaţi şi un bilet de întoarcere!

Cred însă că a încasat contravaloarea lui sau n-a avut nevoie de el, căci nu s-a mai întors. Şi, uneori, noaptea târziu, când trec pe lângă o vitrină cu posterele starurilor de simstim, toţi ochii aceia superbi şi identici mă privesc de pe nişte feţe aproape identice, iar uneori ochii sunt ai ei, însă nici unul dintre chipuri nu-i aparţine, niciodată, nici unul, şi o zăresc hăt departe, la marginea lăbărţării ăsteia de noapte şi oraşe, apoi ea îmi face adio din mână...

<u>Despre autor</u>

Copilăria și adolescența

William Ford Gibson s-a născut în orașul de coastă Conway, Carolina de Sud și și-a petrecut o mare parte din copilărie în Wytheville, Virginia, un orășel din munții Apalași unde s-au născut și au crescut părinții lui. Tatăl său era manager al unei mari companii de construcții, fapt pentru care familia trebuia să se mute des. În Norfolk, Virginia, Gibson a urmat cursurile școlii elementare Pines, unde lipsa de încurajare din partea profesorilor spre lectură i-a nemulțumit părinții. Pe când Gibson era încă un copil, abia la un an de la începerea cursurilor școlii elementare Pines, tatăl său a murit accidental, sufocându-se într-un restaurant în timpul unei călătorii de afaceri. Doamna Gibson nu a fost capabilă să-i dea vestea cea rea, așa că a pus pe altcineva să-l informeze. Tom Maddox comenta că Gibson „a crescut într-o Americă tulburătoare și suprarealistă, parcă desprinsă din visele lui J. G. Ballard”.

„*Pierderile nu sunt lipsite de curioase avantaje pentru artist. Traumele majore sunt destul de comune în biografiile artiștilor pe care îi respect*.”

— William Gibson, interviu pentru *The New York Times Magazine*, 19 august 2007.

La câteva zile după decesul soțului, doamna Gibson s-a mutat împreună cu William din Norfolk la Wytheville. Gibson a descris mai târziu Wytheville ca pe „un loc unde epoca modernă ajunsese oarecum, dar era privită cu mare neîncredere” și pune începuturile relației sale cu științifico-fantastic-ul, „cultura lui literară nativă”, pe seama

sentimentului de exil forțat. La vârsta de 12 ani, „Gibson nu voia nimic altceva decât să fie scriitor de cărți științifico-fantastice”. A petrecut câțiva ani lipsiți de importanță într-un liceu obsedat de basketball, liceul George Wythe, și a stat mai tot timpul în camera lui, ascultând muzică și citind. La vârsta de 13 ani, fără știrea mamei, a cumpărat o antologie de povestiri *Beat*, și astfel a fost expus lucrărilor lui Allen Ginsberg, Jack Kerouac și William S. Burroughs; ultimul dintre ei a avut cel mai pronunțat efect asupra lui Gibson, schimbându-i atitudinea față de literatura științifico-fantastică

Ca adolescent, timid și retras, Gibson a crescut într-o monocultură pe care o găsea a fi „foarte problematică”, a respins în mod voit religia și s-a refugiat în lectura lucrărilor de științifico-fantastic și a operelor lui Burroughs și Henry Miller. Nemulțumită de rezultatele lui școlare, doamna Gibson l-a amenințat că îl trimite la internat; spre surprinderea ei, William a fost entuziasmat. Pentru că nu-și putea permite financiar să opteze pentru internatul lui preferat din California de Sud, mama, „cronic neliniștită și depresivă patologic”, rămasă în Wytheville de la moartea soțului, l-a trimis la școala de băieți din Tucson, Arizona. Lui William nu i-a plăcut felul în care era organizată școala, dar mai târziu a recunoscut că a fost forțat acolo să socializeze. La testul de aptitudini, a avut 5 din 150 de puncte la matematică și 148 din 150 de puncte la literatură, spre surprinderea profesorilor.

Evitarea armatei, exilul și contracultura

După moartea mamei pe când el avea 18 ani, Gibson a părăsit școala fără să-și ia diploma și a devenit foarte izolat pentru mult timp, călătorind în California și Europa și cufundându-se în contracultură. În 1967, a hotărât să se mute în Canada pentru a evita înrolarea în armată pentru războiul din Vietnam. La apel, a informat în mod cinstit biroul de recrutare că intenția lui în viață era să încerce

toate substanțele psihotrope care există. Gibson a observat că „a reușit cu adevărat să evite recrutarea, pentru că nu a mai fost solicitat”; după ce s-a întors de la comisia de recrutare, a cumpărat un bilet de autobuz către Toronto și a plecat după o săptămână sau două. În documentarul biografic *No Maps for These Territories* din 2000 Gibson declară că decizia lui a fost motivată mai puțin de dezacordul față de război și mai mult de dorința de „a se culca cu hipiote” și a priza hașiș. Acest subiect a fost dezvoltat într-un interviu din 2008:

„Când mi-am început cariera de scriitor, am fost lăudat pe nedrept că aș fi evitat înrolarea în armată. Am naufragiat în Canada cu o vagă idee de a evita armata, dar nici nu am mai fost chemat la comisie. Nu știu ce aș fi făcut dacă aș fi fost incorporat. Nu prea eram în apele mele pe atunci. Probabil că aș fi bocit și aș fi plecat. Firește, nu mi-ar fi plăcut.”

—William Gibson, interviu cu io9 din 10 iunie 2008.

În Toronto, a fost decepționat de comunitatea americană de „dezertori”, mai ales datorită ratei mari a depresiilor, sinuciderilor și abuzului de substanțe primejdioase. A apărut, în timpul „Verii de Dragoste” din 1967, într-un reportaj realizat de CBC, unde a vorbit despre cultura hippie din Yorkville, Toronto, pentru care a fost plătit cu 500 de dolari – echivalentul chiriei pe 20 de săptămâni – bani cu care și-a finanțat următoarele călătorii. După o scurtă vizită în Districtul Columbia, Gibson și-a petrecut restul anilor '60 în Toronto, unde a întâlnit-o pe Deborah Jean Thompson, originară din Vancouver, cu care a călătorit mai apoi prin Europa. Gibson își amintește că și-au îndreptat atenția asupra țărilor europene cu regimuri fasciste și a celor cu rată de schimb valutar favorabilă, printre care Grecia și Turcia, pentru că nu-și permiteau „să meargă nicăieri unde moneda era cât de cât puternică”.

Cei doi s-au căsătorit și s-au mutat la Vancouver, British Columbia în 1972, Gibson îngrijind de primul lor copil în timp ce soția câștiga bani din slujba de profesoară. În

perioada anilor '70, Gibson a trăit mai ales din vânzarea de obiecte sub-evaluate de Armata Salvării către negustorii de antichități specializați. Dându-și seama că e mai ușor să meargă la școală și să ia bursă decât să muncească, s-a înscris la cursurile universității British Columbia (UBC), de unde a căpătat o diplomă în literatură în 1977. În timpul studiului literaturii, a fost expus unei game mai largi de opere de ficțiune decât ar fi avut posibilitatea în particular; Gibson recunoaște că a prins idei care i-ar fi fost inaccesibile în cultura științifico-fantastică, printre care înțelegerea postmodernismului. La această universitate a participat la primul lui curs de științifico-fantastic, la sfârșitul căruia a fost încurajat să scrie prima lui povestire, „Fragments of a Hologram Rose”.

După absolvire, primele scrieri și evoluția genului cyberpunk

După ce s-a gândit să-și aleagă drept subiect pentru lucrarea de diplomă „romanele din genul științifico-fantastic tare – literatură fascistă”, Gibson s-a oprit din scris în anul de după absolvire și, după cum spunea un critic, și-a lărgit colecția de discuri cu muzică punk. În această perioadă a avut diverse slujbe, inclusiv un contract pe 3 ani ca asistent universitar la un curs de istoria filmului la universitatea sa. Entuziasmat de cele ce a văzut la o convenție de științifico-fantastic din Vancouver în 1980 sau 1981, Gibson s-a împrietenit cu John Shirley, compozitor de muzică punk și scriitor. Cei doi au devenit prieteni pe viață. Shirley l-a convins pe Gibson să-și vândă primele lui povestiri și să se apuce serios de scris.

„În 1977, fiind părinte pentru prima dată și lipsit de orice entuziasm pentru orice fel de carieră, m-am trezit scoțând de la naftalină vechiul meu interes pentru științifico-fantastic. Simultan, zgomote ciudate s-au auzit din New

York și Londra. Cu un deceniu în urmă, vedeam literatura punk ca pe un fel de bombă cu explozie întârziată îngropată adânc în coasta societății și mi s-a părut că revenirea mea la literatură este un semn. Și am început atunci să scriu.”

— William Gibson, „*Since 1948*”

Prin intermediul lui Shirley, Gibson a venit în contact cu autorii de științifico-fantastic Bruce Sterling și Lewis Shiner; citind lucrările lui Gibson, ei și-au dat seama că erau, după cum a spus Sterling, „material incendiar” și că era nevoie să „lăsăm deoparte orice preconcepție și să ne alăturăm acestui tip din Vancouver; acesta era drumul de urmat de acum înainte.” Gibson l-a întâlnit pe Sterling la o convenție de științifico-fantastic din Denver, Colorado în toamna anului 1981, unde a citit Burning Chrome – prima povestire despre cyberspațiu – unei audiențe formate din patru persoane, iar mai târziu a declarat că Sterling „a înțeles-o din prima”

În octombrie 1982, Gibson a călătorit la Austin, Texas pentru ArmadilloCon, unde a apărut alături de Shirley, Sterling și Shiner într-o conferință numită „Behind the Mirrorshades: A Look at Punk SF”, unde Shiner nota că „a apărut ideea unei mișcări coerente”. După un sfârșit de săptămână în care au discutat despre rock and roll, MTV, Japonia, modă, droguri și politică, Gibson s-a întors la Vancouver, declarând pe jumătate în glumă că „s-a format o nouă Axă”. Sterling, Shiner, Shirley și Gibson, împreună cu Rudy Rucker, au pornit să formeze nucleul unei mișcări literare radicale cyberpunk.

Cariera literară

Primele povestiri

Primele scrieri ale lui Gibson sunt în general povestiri din viitorul apropiat ce tratează influențele ciberneticii și tehnologiei cyberspațiului (realitatea simulată de computer)

asupra umanității. Folosirea temei ghetoului puternic tehnologizat, a stimulilor înregistrați sau transmiși (devenind mai târziu pachete „simstim” folosite mult în Neuromantul) și a amestecului distopic de tehnologie și umanism, toate acestea sunt evidente încă din prima lui povestire, „Fragments of a Hologram Rose” (1977). Obsesia tematică de mai târziu a fost descrisă de prietenul și partenerul de scris, Bruce Sterling, în introducerea la antologia lui Gibson Burning Chrome, drept „combinația clasică a lui Gibson de viață de joasă speță și tehnologie de înalt nivel.”

La începutul anilor '80, povestirile lui Gibson au apărut în revistele Omni și Universe 11, timp în care stilul lui a devenit sumbru, cu atmosferă de film noir. Gibson s-a distanțat în mod conștient cât mai mult de zona clasică a științifico-fantastic-ului (despre care spunea că îi trezește „o repulsie estetică”, exprimată în „Continuumul Gernsback”), până acolo încât țelul lui suprem a devenit să ajungă un „conducător al unui cult minor, un fel de Ballard mai mic”. Când Sterling a început să împartă povestirile către cititori, a descoperit că „lumea era cu adevărat uimită... Nu-și puteau lua ochii din carte... imaginația lui îi depășea complet”.

În vreme ce Larry McCaffery comenta că aceste povestiri arătau doar crâmpeie din talentul lui Gibson, criticul de științifico-fantastic Darko Suvin le-a numit „neîndoielnic, cele mai bune lucrări ale cyberpunk-ului”, constituind „cel mai îndepărtat orizont” al genului. Temele descoperite de Gibson, decorul din „Burning Chrome” și personajul Molly Millions din „Johnny Mnemonic” au atins perfecțiunea în primul său roman, Neuromantul.

Neuromantul

„*Deasupra portului, cerul avea culoarea unui ecran de televizor reglat pe un canal fără emisiune*.”

— fraza de început a romanului Neuromantul – 1984

Neuromantul a fost comandat de Terry Carr pentru cea de-a treia serie Ace Science Fiction Specials, care își propunea să conțină numai romane de debut. Dându-i-se un an să termine romanul, Gibson a fost cuprins de o „groază animalică” la ideea că este obligat să scrie un întreg roman – o performanță pentru care „simțea că mai avea nevoie de vreo patru sau cinci ani”. După ce a vizionat primele 20 de minute din filmul de referință cyberpunk Blade Runner (1982), lansat după ce Gibson scrisese deja o treime din romanul său, a crezut că „Neuromantul era sortit pieirii. Toată lumea avea să creadă că am copiat atmosfera acestui film uimitor.” A rescris primele două treimi din carte de 12 ori, din teama să nu piardă atenția cititorului și a fost convins că va fi „făcut de rușine pe veci” după publicarea sa; cu toate acestea, rezultatul a fost un succes epocal pentru romancierul debutant.

Lansarea romanului Neuromantul nu s-a făcut cu surle și trâmbițe, dar a atins un punt nevralgic al culturii, devenind repede un succes despre care se vorbea în underground. A fost primul roman care a câștigat „coroana triplă” a premiilor științifico-fantastic: Nebula, Hugo și Philip K. Dick, vânzându-se până la urmă în 6.5 milioane de exemplare în lumea întreagă.

Lawrence Person în „Însemnări pentru un manifest post-cyberpunk” (1998) denumea Neuromantul drept „lucrarea cyberpunk arhetipală”, și în 2005, Time îl includea în lista celor mai bune 100 de romane de limbă engleză scrise după 1923, declarând că „nu se poate descrie importanța radicală a romanului Neuromantul la momentul apariției sale.” Criticul literar Larry McCaffery a descris conceptul „matrix” din Neuromantul drept un loc în care „informațiile valsează cu conștiința... memoria este mecanizată... sistemele de informații multi-naționale suferă mutații și generează noi structuri surprinzătoare ale căror frumusețe și complexitate sunt de neimaginat, mistice și mai ales ne-umane.” Gibson a glumit mai târziu despre autorul romanului Neuromantul că „i-aș face cinste cu un pahar, dar nu știu dacă i-aș împrumuta bani”, și s-a referit la

roman ca la o „carte scrisă de un adolescent”. Succesul romanului *Neuromantul* avea să-l scoată pe Gibson, la vârsta de 35 de ani, din anonimat.

Sprawl, The Difference Engine și Bridge

Deși mare parte din reputația lui Gibson a rămas ancorată în *Neuromantul*, lucrările lui au continuat să evolueze conceptual și stilistic. În ciuda adăugării sentinței finale în *Neuromantul*, „Nu a mai văzut-o pe Molly niciodată”, în ultima clipă, într-o încercare deliberată de a se păzi să scrie vreodată o continuare, exact asta a făcut în *Contele Zero* (1986), o lucrare axată pe studiu de personaj cu acțiunea desfășurându-se în Sprawl la care se făcea aluzie în romanul anterior. Mai apoi a avut intenția de a scrie un roman postmodern de gen space opera, fără legătură cu cele de dinainte, intitulat The Log of the Mustang Sally, dar a reziliat contractul cu editura Arbor House după o neînțelegere legată de supra-coperta ediției hardcover a romanului *Contele Zero*. Abandonând *The Log of the Mustang Sally*, Gibson a scris *Mona Lisa Overdrive* (1988), care, după cum spune Larry McCaffery „a stins luminile” literaturii cyberpunk. Era o culminare a celor două romane anterioare, desfășurându-se în același univers fictional, cu aceleași personaje, completând astfel trilogia Sprawl. Această trilogie a întărit reputația lui Gibson, ambele romane câștigând mai târziu premiile Hugo și Nebula și fiind nominalizate la premiul Locus SF

Trilogia Sprawl a fost urmată în 1990 de romanul *The Difference Engine*, o istorie alternativă pe care Gibson a scris-o în colaborare cu Bruce Sterling. Acțiunea se desfășoară într-o Anglie victoriană tehnologizată, astfel că romanul se desprinde de atmosfera cyberpunk cu care și-a început cariera autorul. Romanul a fost nominalizat la premiul Nebula în 1991 și la premiul John W. Campbell Memorial Award în 1992, iar succesul său a atras atenția asupra proaspătului nou gen literar steampunk, fiind și astăzi cea mai cunoscută lucrarea a acestuia.

A doua serie de romane a lui Gibson, trilogia „Bridge”, este compusă din *Virtual Light* (1993), o „poveste cu detectivi cu un umor urban negru”, *Idoru* (1996) și *All Tomorrow's Parties* (1999). Acțiunea se desfășoară în San Francisco, într-un viitorul apropiat și folosește tema transcendenței tehnologice, fizice și spirituale cu un stil mai firesc și mai ancorat în realitate decât în prima trilogie. Andrew Leonard de la Salon.com notează că, în trilogia Bridge, personajele negative ale lui Gibson nu mai sunt corporațiile multinaționale și inteligența artificială, ca în trilogia Sprawl, ci mass media – și anume televiziunea de scandal și cultul celebrităților. *Virtual Light* o descrie ca fiind „un capitalism în stadiul final, în care inițiativa privată și profitul au ajuns acolo unde o dictează logica”. Această imagine a mass mediei ca un stadiu natural al evoluției capitalismului este ideea de deschidere a lucrării Societatea spectacolului. În recenzia lui Leonard, Idoru este denumit „reîntoarcerea la formă” a lui Gibson, în vreme ce criticul Steven Poole afirmă că *All Tomorrow's Parties* a marcat metamorfoza lui Gibson „dintr-un isteț al științifico-fantastic-ului într-un fin sociolog al viitorului apropiat.”

Importanța culturală

„*William Gibson – omul care ne-a făcut să devenim cool*.”
— Richard Morgan, autor cyberpunk

Povestirile lui Gibson de la începuturi sunt caracterizate de Rapatzikou în *The Literary Encyclopedia* drept un factor efectiv de „renovare” a științifico-fantastic-ului, un gen considerat la acea vreme „nesemnificativ”, influențând prin estetica sa postmodernă dezvoltarea de noi perspective în studiul științifico-fantastic. După cum spunea producătorul de film Marianne Trench, viziunile lui Gibson „au scos scântei din lumea reală” și „au schimbat felul în care oamenii gândesc și vorbesc” într-o manieră fără precedent

în literatura științifico-fantastică. Apariția romanului *Neuromantul* în 1984 a atins un punct nevralgic al culturii, făcându-l pe Larry McCaffery să îi recunoască lui Gibson meritul de a fi lansat mișcarea cyberpunk, ca „scriitor de importanță unică, original și cu har, cea a făcut întreaga mișcare să pară a fi originală și cu har.” Pe lângă rolul crucial jucat în cyberpunk și steampunk, operele de ficțiune a lui Gibson au fost caracterizate de istoriograful Dwayne A. Day drept unele dintre cele mai bune exemple de SF spațial (sau „SF solar”) și „probabil singurele care se ridică deasupra simplei nevoi de escapadă și care te provoacă la meditație”.

Primele romane ale lui Gibson au fost, după *The Observer*, „preluate de generația slacker și hacker în devenire ca pe un fel hartă rutieră”. Prin romanele sale, termeni ca cyberspațiu, netsurfing, ICE, jacking in și implanturi neurale au intrat în vocabularul popular, ca și concepte de felul „conștiință de rețea”, „interacțiune virtuală” și „matrix”. În „Burning Chrome” (1982), el a inventat termenul cyberspațiu, referindu-se la „halucinația în masă” a rețelelor computerizate. Prin folosirea lui în *Neuromantul*, termenul a câștigat atâta recunoaștere încât a devenit practic definiția World Wide Web în anii '90. Artistul Dike Blair comenta că descrierile lui Gibson „ilustrează atmosfera umană din jurul tehnologiei și nu ingineria ei.”

Opera lui Gibson a influențat câțiva muzicieni celebri: referințe la lucrările sale apar în muzica lui Stuart Hamm, Billy Idol, Warren Zevon, Deltron 3030, Straylight Run (al cărui nume derivă dintr-un pasaj din Neuromantul) and Sonic Youth. Albumul Zooropa al grupului U2 a fost profund influențat de *Neuromantul*, și formația avea de gând la un moment dat să ruleze textul romanului *Neuromantul* pe un ecran deasupra lor într-un turneu, deși asta nu s-a mai întâmplat. Grupul a furnizat însă muzica de fundal pentru versiunea audio a cărții *Neuromantul* și a apărut în documentarul biografic al lui Gibson. El i-a răsplătit scriind

un articol despre turneul Vertigo în revista Wired, în numărul din august 2005. Grupul Zeromancer își trage numele din Neuromantul.

Filmul Matrix (1999) s-a inspirat pentru titlu, personaje și elemente de acțiune din trilogia Sprawl. Personajele Neo și Trinity din Matrix seamă cu Bobby Newmark (Contele Zero) și Molly Millions („Johnny Mnemonic”, Neuromantul). Ca și Turner, protagonist al romanului Contele Zero, personajele din Matrix downloadează instrucțiuni (ca să piloteze un elicopter și să învețe kung fu) direct în creier, iar în Neuromantul ca și în Matrix se întâlnesc inteligențe artificiale care încearcă să se elibereze de sub controlul uman. Criticii au descoperit asemănări marcante între atmosfera din Neuromantul și cea a filmului. În ciuda reticenței lui de a viziona filmul la lansare, Gibson l-a descris mai târziu ca „artefactul suprem al cyberpunk-ului.” În 2008, el a primit diplome de onoare de la universitățile Simon Fraser și Coastal Carolina, și a fost inclus în științifico-fantastic Hall of Fame de prietenul și colaboratorul lui, Jack Womack.

Influența vizionară și previziunile

„*Viitorul este deja aici – doar că nu este distribuit în mod egal*.”

— William Gibson, citat în The Economist, 4 decembrie 2003

În *Neuromantul*, Gibson a folosit pentru prima dată termenul „matrix” pentru a se referi la experiența vizualizată a Internetului, cu doi ani înainte ca acesta să apară la începutul anilor '80 din rețeaua de calculatoare realizată în anii '70. Astfel, Gibson și-a imaginat o rețea de comunicații globală cu ani înainte de apariția World Wide Web, deși conceptul mai fusese imaginat și de alți scriitori de SF mai înainte La vremea când scria „Burning Chrome”, Gibson „a avut o bănuială că Internetul va schimba

lucrurile, în aceeași măsură în care a făcut-o și automobilul.” În 1995, el a descris apariția, evoluția și dezvoltarea Internetului ca „una dintre cele mai fascinante și fără precedent realizări umane ale secolului”, un nou tip de civilizație care este – din punctul de vedere al importanței — la egalitate cu apariția orașelor, și în 2000 a prezis că va duce la dispariția statelor naționale.

Comentatorii recunosc că influența lui Gibson asupra dezvoltării rețelei Web depășește nivelul de previziune; el este recunoscut drept creatorul iconografiei erei informaționale, cu mult înainte ca Internetul să fi fost recunoscut de mainstream. Gibson a introdus, în *Neuromantul*, noțiunea de „păpușă vie” și a inventat conceptul fenomenului de „sex virtual”. Influența sa asupra pionierilor artei digitale este recunoscută, și deține un doctorat onorific de la instituția *Parsons The New School for Design*. Steven Poole declară că, în trilogia Sprawl, Gibson „a pus bazele conceptuale ale creșterii explozive a mediilor virtuale din jocurile video și Web”. În postfața ediției din 2000 a romanului *Neuromantul*, Jack Womack sugerează că viziunea lui Gibson asupra cyberspațiului ar putea să fi inspirat direcția de dezvoltare a Internetului, după publicarea romanului în 1984, întrebând „ce-ar fi dacă actul de a scrie o idee ar avea ca rezultat, de fapt, materializarea ei?”

Tatiani G. Rapatzikou, expert în literatura lui Gibson, comenta, în Motive gotice în ficțiunea lui William Gibson, asupra originii noțiunii de cyberspațiu: „Viziunea lui Gibson, generată de apariția graficii computerizate și prezentată în creația sa drept «matrix», i-a apărut privind niște adolescenți care se distrau într-o sală de jocuri video. Încordarea lor fizică și interpretarea realistică a imaginilor afișate pe monitor – de parcă ar fi existat cu adevărat un spațiu dincolo de ecran — era un exemplu evident al manipulării realității prin intermediul reprezentării ei simbolice.”

În trilogiile *Sprawl* și *Bridge*, Gibson este unul dintre primii observatori ai fenomenului structurării socio-spațiale

a orașelor în era informațională. Totuși, nu toate reacțiile la viziunea lui Gibson au fost pozitive; pionierul realității virtuale, Mark Pesce, deși recunoaște marea influență asupra lui și faptul că „nici un alt scriitor nu a oferit un model mai elocvent comunității hacker-ilor," spune despre ideile lui Gibson că sunt „fantezii de adolescent despre violență și experiențe metafizice." În *Pattern Recognition*, acțiunea se țese în jurul unor secvențe de film postate anonim în diverse locuri de pe Internet. Personajele fac speculații despre identitatea producătorului filmului, motivele și metodele sale, discutând pe mai multe website-uri, anticipând fenomenul *Lonelygirl15* din 2006. Cu toate acestea, Gibson nu a recunoscut faptul că fenomenul *Lonelygirl15* s-ar fi datorat influenței sale. Alt fenomen anticipat de Gibson este apariția programelor de reality-tv, de exemplu în Virtual Light, în care este prezentată o versiune satirică a programului de televiziune COPS.

„Scriitor vizionar e bine spus. Profet, însă, nu e adevărat. Când m-am întâlnit pentru prima oară cu Bruce Sterling, în 1991, ne-am strâns mâinile și el a spus:

— Avem o slujbă grozavă ! Suntem șarlatani și suntem plătiți pentru asta. Noi inventăm prostii și ei le cred."

— Gibson în interviul ActuSf, martie 2008

Gibson a respins toate acuzațiile de profeție, pentru că nu a avut niciodată un sentiment special față de calculatoare; până în 1996, nu a avut nici adresă email și nici modem, lucru pe care îl explică prin dorința lui de a evita corespondența și comunicarea, pentru a nu fi tulburat de la scris. Primul lui contact cu un website s-a petrecut pe când scria *Idoru*, convins fiind de un creator de pagini web, Chris Halcrow, să-i permită să-i construiască unul. O anecdotă deseori spusă în enclavele cyber-culturale și mediile academice povestește că *Neuromantul* a fost compus pe o mașină de scris; autorul a confirmat faptul că romanul a fost dactilografiat pe o mașină de scris portabilă, marca Hermes, model 1927, de culoare măslinie, care i se

părea „tipul de instrument pe care l-ar fi folosit Ernest Hemingway în călătorii”. În 2007, el a declarat: *„Am un PowerBook G4 din 2005, cu memorie de 1 GB și router wireless. Asta e. Nu sunt dintre aceia care dețin aparatură de avangardă. De fapt, niciodată nu am fost foarte interesat de calculatoare. Nu mă uit la ele; mă uit la felul în care se comportă oamenii în preajma lor. Acest lucru a devenit mai dificil astăzi, pentru că totul se află acum în preajma lor”.*